54

# Kate Proctor

# Dansul ploii

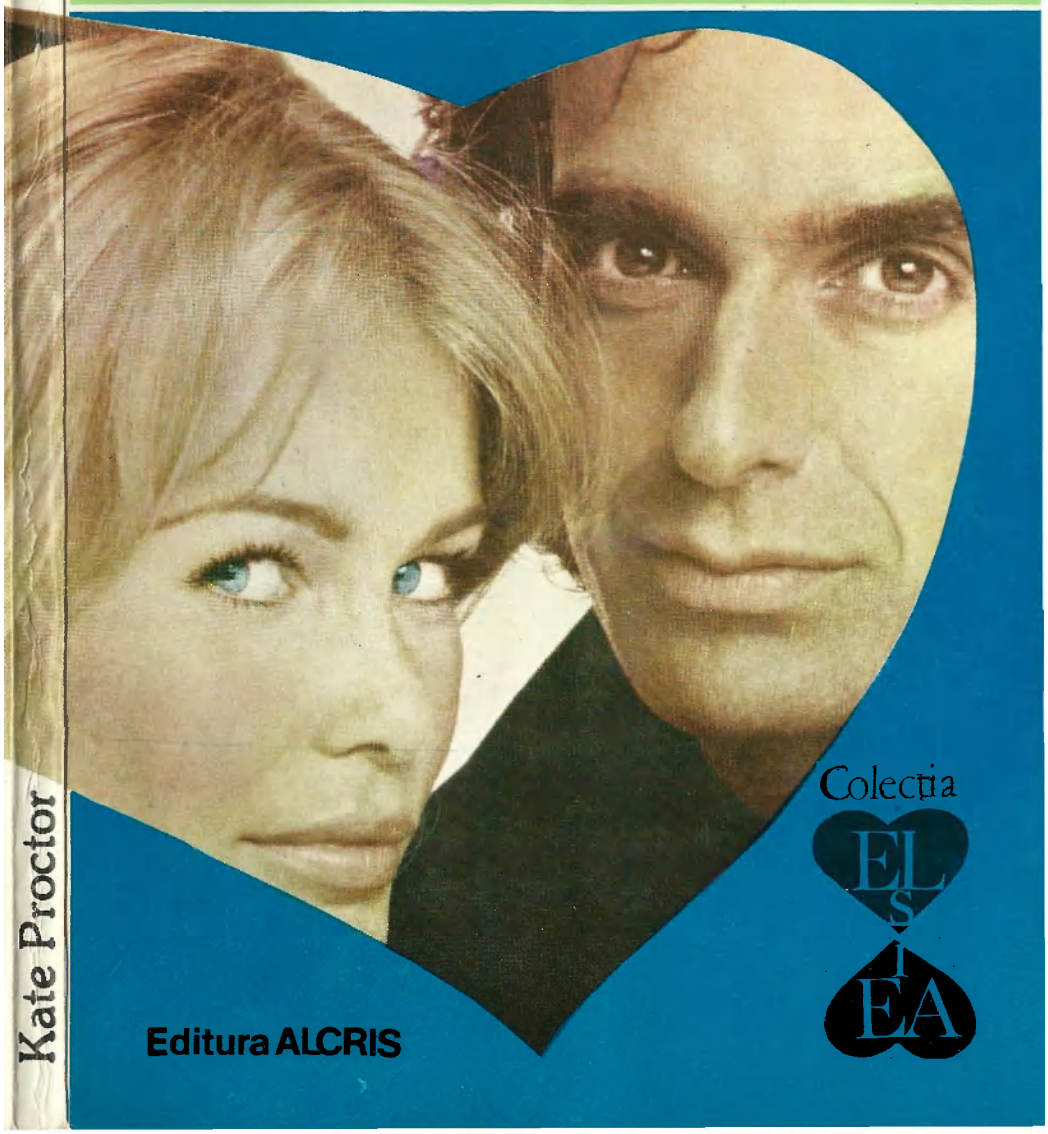

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS

Kate Proctor

KATE PROCTOR

# DANSUL PLOII

Coperta : **ANDY**

Această carte a fost tipărită pentru prima dată în limba engleză, sub titlul : **RAINDANCE**

© by Kate Proctor, 1989
JUSTE AVANT LA MASSON
HARLEQUIN S.A.

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin Editurii ALCRIS M-94

KATE PROCTOR

# DANSUL PLOII

Traducere de MIHAIL MININ

EDITURA GALCRIS 94

BUCUREȘTI, 1994

Redactor : **AURELIAN MICU ANDY**
Consilier editorial : **TRAIAN IANCU**
Lector : **ANGELA VASILE**

ISBN 973-9169-14-7

Colecţia „EL şi EA"

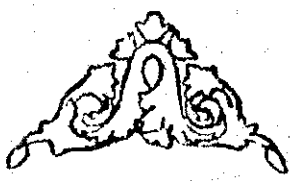

## CAPITOLUL 1

Sunt zile în care clima engleză pare că nu vrea să se dezică de proasta sa reputație... Această zi de octombrie era cu siguranță una dintre acelea, gândea, melancolică, Valérie Howard, privind ploaia bătând în geamurile agenției. Un adevărat potop !

Din fotoliul ei, putea să supravegheze ușa de la intrare. Deodată, Valérie o văzu deschizându-se violent, ca împinsă de o rafală de ploaie, și o siluetă șiroind de apă se ivi în prag. Fericită că ieșea din starea sa de inactivitate, tânăra arboră un surâs larg de bun venit.

— „Safari Zambieni" ?

Clătinând cu rapiditate capul, noul venit proiectă în încăpere miriade de picături de apă.

Valérie încuviință, tulburată vag, pe când bărbatul se întoarse pentru a-și scoate impermeabilul.

Cu o stranie înțepătură în inimă, ea realiză că trecuse multă vreme de când nu se interesase de un reprezentant al sexului opus.

Acesta era foarte înalt, brunet, de statură atletică. Tăietura impecabilă a hainelor sale scotea în relief silueta sa zveltă. Emana din trăsăturile sale cu linii regulate un farmec extraordinar. Dar ochii, de un albastru intens, aveau sclipiri fugitive de un rece metalic, un pic tulburătoare. Valérie își opri privirile cu satisfacție asupra buzelor. Contrastul era izbitor între linia fermă a buzei superioare și a celei de jos, mult mai excitantă...

— Aș dori să vorbesc cu Miss Howard. Numele meu este Morrant. Franck Morrant.

— Așadar, doreați să mă întâlniți personal ?

— De vreme ce era necesar...

— Era **inutil**, domnule Morrant. Ne-am spus tot...

Tânăra fată se îndemna la calm. Era inutil să înrăutățească situația după replicile acide pe care le schimbaseră la telefon.

— ...Nu mai am nimic să vă spun. V-am explicat deja poziția companiei mele în repetate rânduri...

— E de crezut că explicațiile d-voastră nu m-au satisfăcut !

Aruncându-și impermeabilul ud de pe umeri, bărbatul se apropie, amenințător, de birou.

— Pentru o agenție ca a d-voastră, nu e prea recomandabil să piardă un client... Dar a dovedi o asemenea nepăsare, în timp ce sunteți răspunzătoare...

El își așeză impermeabilul pe spătarul fotoliului, din fața ei.

— ...Asta se aseamănă vădit cu neglijența !

— Domnule Morrant ! Nu aș dori să discutăm iarăși în contradictoriu. Tot ce vă pot spune, este că noi nu l-am pierdut pe Jonathan Wincombe, cum o pretindeți d-voastră. El a sosit în Zambia după cum era prevăzut și acolo a hotărât să nu participe la safari.

— Și n-ați încercat să aflați mai mult despre asta ?

— Ce trebuia făcut ? Nu putem obliga clienții noștri să se țină de program, așa cum credeți d-voastră !

— Va să zică, Jonathan Wincombe nu este, după d-voastră, o excepție ? Spuneți-mi, Miss Howard, printre clienții d-voastră, care, odată ajunși în Africa, decid să nu participe la safari, câți dintre ei lipsesc la apel în avionul de la întoarcere ?...

Fără a aștepta să fie invitat, individul luase loc, cu ochii ațintiți asupra interlocutoarei sale care îl privea insistent cu răceală.

— De obicei clienții noștri nu dispăreau, vă asigur !

De ce acest ton plângăreț ? Peste voia ei, Valérie trebuia să recunoască faptul că observațiile necunoscutului își atinseseră ținta, redeșteptând în ea neliniști din trecut. Nu era totuși momentul să se lase pradă deznădejdii !

După șapte luni de acalmie petrecute la Guilfard, Valerie avusese timp să facă bilanțul.

Sezonul, slavă Domnului, se termina : nu fusese prea satisfăcător. Agenția acuza o scădere netă a cifrei de afaceri. Nu era de mirare dacă soluționarea altor probleme, mai puțin urgente, fusese lăsată pe mai târziu. Jonathan Wincombe reprezenta una din aceste „probleme" : nu era într-adevăr primul client care se retrăsese din safari, odată ajuns la Lusaka. Totuși, nu acesta era genul de atitudine din partea clientelei care neliniștea cel mai mult. Că participaseră sau nu la safari, clienții trebuiau să plătească prețul cuvenit companiei „Safari Zambieni". Mai sâcâitor era numărul mare de clienți de pe lista de așteptare care renunțaseră în momentul confirmării rezervării : agenția pierdea teren.

Remarca lui Franck Morrant atinsese un punct sensibil : fără îndoială în mod involuntar, căci cum ar fi putut el să cunoască situația dificilă de la „Safari Zambieni" ?

Valérie suspină.

— Dl. Wincombe îl informase pe asociatul meu că probabil va hotărî personal în privința înapoierii. V-am spus și asta la telefon, domnule Morrant. În ce mă privește, nu eram de față în momentul în care dl. Wincombe a luat această decizie și...

— Nu știu cum vă conduceți firma, Miss Howard. Dar mi-ar plăce să aflu ce reacție ați

avea dacă unul din angajaţii d-voastră, plecat în concediu pentru trei săptămâni, ar fi dispărut ! Îmi este imposibil să accept versiunea d-voastră. Am într-adevăr altceva de făcut decât să plec în Africa, în căutarea lui Wincombe, dar nu văd, vai, altă alternativă...

Valérie îl privi cu atenţie încă o dată pe tip. De la tonul vag ameninţător al vocii lui până la croiala compleului său elegant, totul exprima la el o autoritate firească. În meseria ei, era obişnuită să întâlnească multe specimene de tipul acesta. Bogaţi, aroganţi, obişnuiţi să-şi vadă satisfăcute cele mai mici capricii ale lor la un simplu pocnet de degete...

Mai puţin în speranţa de a-l îmbuna decât spre a-şi dovedi că era capabilă încă de autocontrol, se lansă în noi explicaţii, în timp ce îl blestema pe tăcute.

El, şi Jonathan Wincombe — un bărbat puţin simpatic. Client zelos al firmei „Safari Zambieni", nu era dintre cei care se îndrăgostesc nebuneşte de continentul negru, — în ciuda aparenţelor. Valérie era surprinsă să afle că el a putut ocupa un post oarecare, probabil pentru că ea îl considerase, de cum îl văzuse, drept un play-boy. Caracterul lui superficial o agasase mereu pe Valérie, ca şi aroganţa purtării lui — ca şi cum toate femeile n-aveau decât un gând când făceau cunoştinţă cu el : să-i cadă în braţe. În ceea ce o pri-

vea, Valérie ştiuse încă de la prima lor întâlnire să pună lucrurile la punct.

— Iată, mi-e teamă că nu am a vă spune nimic altceva, concluzionă ea cu un mic surâs împăciuitor, în speranţa de a isprăvi cu asta. Dl. Wincombe a greşit că nu v-a destăinuit intenţiile sale, dar noi nu putem fi consideraţi răspunzători de neseriozitatea lui. A pleca în căutarea sa în Zambia ar fi o risipă de timp. De ce...

O exclamaţie de mânie o întrerupse.

— Când mă voi duce la Lusaka, voi avea de-a face cu asociatul d-voastră. Sper că va fi mai competent decât...

— Se întâmplă ca asociatul meu să fie o femeie şi că nu se pune problema competenţei noastre !

Valérie, enervată peste măsură, ţâşni în picioare şi lovi cu pumnul în masă.

— Dar cine este oare acest Wincombe, dacă nu un copil capricios ! Şi d-voastră, domnule Morrant, cine sunteţi ? Desigur nu un adult răspunzător pentru...

— Dacă nu ştiţi cine sunt, Miss Howard, poate vă veţi da osteneala să aflaţi ! Şi dacă vă afirm că anul acesta ar putea să fie chiar cel din urmă pentru „Safari Zambieni", va trebui să înţelegeţi că nu sunt omul să vorbească degeaba !

— D-voastră... aiuraţi !

Așa să fie oare ? Totuși, Franck Morrant părea la fel de sănătos la trup cât și la minte. Îndreptându-se liniștit spre ieșire, își apucă impermeabilul pe care și-l aruncă neglijent peste umeri.

Nedându-se bătută, Valerie strigă, agresivă :

— Dacă perseverați în intenția d-voastră de plecare la Lusaka, vă doresc să aveți noroc cu asociata mea ! Ea se va lăsa mai puțin intimidată decât mine de manierele d-voastră.

— Adevărat ?

El se întoarse și surâse în mod dezarmant.

— Poate că asociata va fi mai sinceră decât d-voastră ? Dacă vă decideți să cooperați. Miss Howard, telefonați-mi. Altfel, de azi în câteva zile, voi fi nevoit să pun la punct singur această afacere.

— Fir-ar să fie, ce a vrut să spună ? „Asociata va fi mai sinceră decât d-voastră", gemu Valérie, nedumerită.

Ea hotărâse să păstreze tăcerea asupra întrevederii ei furtunoase, ducându-se, în aceeași seară, la spital să-l viziteze pe vechiul ei prieten, Eddie Kapotwe. Dar acesta o cunoștea prea bine. Numai ce intrase în cameră și el simțise că ceva o frământa, și în fața insistenței lui, se resemnase povestindu-i totul.

— Oh ! Eddie, n-ar trebui să vă plictisesc cu acest gen de întâmplări neplăcute !

Zambianul izbucni într-un râs cam amar.

— Valérie, sunt doi ani de când zac în pat, ca un copil. Nu credeţi că ar fi timpul să nu-mi mai ascundeţi realitatea ? Curând, voi fi complet restabilit şi capabil să muncesc din nou în echipă... Dar ce se va alege de „Safari Zambieni" în câteva luni ?

Tânăra îşi întoarse privirea. Era important ca Eddie să nu cunoască gravitatea situaţiei. El trebuia să-şi vadă de sănătate.

— Trebuie să priviţi lucrurile în faţă, continuă zambianul, situaţia este critică. Nu este vorba numai de câteva renunţări de ultim moment sau de pierderea câtorva clienţi fideli.

Valérie, încercă să-şi păstreze o înfăţişare nepăsătoare, mirată să constate că Eddie era la curent cu totul... dealtfel, auzindu-l, descoperea că situaţia era mai rea decât tot ce-şi închipuise ea !

Eddie reluă, convingător :

— Am pierdut doi ghizi şi o jumătate de duzină de cărăuşi la sfârşitul sezonului. Cred că Léna vă va spune mai mult despre asta când vă veţi întoarce acolo.

— Cine v-a informat despre asta ? Cu siguranţă nu Léna !

Eddie surâse trist.

— Am prieteni la faţa locului, care au urmărit îndeaproape tot ceea ce priveşte agenţia. M-au informat despre cele mai neînsemnate evenimente. Nu mă priviţi aşa, Valérie,

era de datoria lor. Pentru noi toţi, „Safari Zambieni" este viaţa noastră. Agenţia reprezintă visul a doi oameni de seamă, tatăl d-voastră şi Jonas. Va trebui să întreprindem orice pentru a o salva !

Se împlineau aproape paisprezece ani de când tatăl ei, Peter Howard, şi Jonas Mwenya, tatăl lui Léna, se întâlniseră la Londra, în timpul unui colocviu. Eminentul zoolog englez şi botanistul zambian îşi descoperiseră o pasiune comună : Africa. Aveau aceeaşi intenţie : protejarea celor mai frumoase regiuni ale continentului negru.

Timp de trei luni, împreună cu fiica sa de optsprezece ani, Peter Howard se întorsese în Zambia în care el îşi petrecuse o parte a copilăriei. În trei ani, datorită muncii îndârjite a celor doi oameni şi fondurilor colectate prin crearea agenţiei „Safari Zambieni", care beneficia de generozităţile turiştilor avuţi, ei izbutiseră să-şi realizeze visul, stabilind zone protejate, până atunci la discreţia braconierilor. Cu ajutorul guvernului din Zambia, unul dintre cei mai pasionaţi susţinători, ei organizaseră o întreagă reţea de militanţi ecologişti ce se întindea din Est până în centrul african. Numărul rezervaţiilor crescuse considerabil. Din nenorocire, mai rămâneau multe de făcut pentru protejarea faunei de setea de câştig a vânătorilor.

Acum doi ani, în cursul unui turneu într-o regiune de vânătoare încă neprotejată, Peter Howard, Jonas Mwenya şi doi dintre cărăuşii lor fuseseră ucişi de către braconieri. Eddie Kapotwe care îi însoţea, botanist ca şi socrul său, fusese considerat mort, cu spatele ciuruit de gloanţe.

Un an mai târziu, după trei operaţii, Eddie ajunsese într-un spital, în Surrey, în care o echipă de chirurgi reputaţi încerca, încetul cu încetul, să readucă la normal coloana lui vertebrală paralizată.

Căsătorită abia cu şase luni înainte de tragedie, Léna rămăsese la început în Anglia la căpătâiul soţului. Apoi se înapoiase în Zambia, după ce a primit asigurarea că soţul nu va zace la pat pe viaţă.

Valérie se forţa să alunge aceste amintiri triste. Toate acestea ţineau de trecut. În mod progresiv, Eddie părea să-şi recapete forţele Ea schiţă un surâs timid la adresa lui.

— Cu Léna, ştiţi, am văzut altele şi mai rele Eddie !

— Bineînţeles. Dar spuneţi-mi adevărul : tipul acela a trebuit să facă totul pentru a vă scoate din sărite. Păreţi tare deprimată, asta nu vi se potriveşte.

— Nu vă înşelaţi. Sunt stupidă că reacţionez astfel, dar oameni ca Morrant mă enervează peste măsură... Nu-i pot suporta.

— Ce ? Aţi spus Morrant ? Ce amestec are Morrant în treaba asta ?

— Păi aşa se numeşte cel care este cauza tuturor frământărilor mele, zău !

Un licăr de uimire strălucea în ochii lui Eddie. Deodată, ea auzi ca un ecou ameninţătoarele cuvinte : „Dacă nu ştiţi cine sunt, poate va trebui să vă informaţi !"

— Eddie, cine este acest om, pentru numele lui Dumnezeu ? Un membru al Mafiei ?

— Pură fantezie, vă asigur, murmură Eddie cu un mic râset care îi trăda nemulţumirea.

— Dar n-am auzit niciodată vorbindu-se despre el !

— Adevărat ? Numele de Morrant-Gervaise-Morrant nu vă spune chiar nimic ?

— Bancherii ?

— Cu precizarea că Morrant al d-voastră este totuna cu Morrant-Gervaise-Morrant ! El posedă într-adevăr toate acţiunile băncii, ceea ce reprezintă una dintre cele mai imense averi din Europa.

— Cum de ştiţi toate acestea ?

— Foarte simplu, pentru că graţie milioanelor pe care le investeşte în afacerea noastră, Morrant este unul dintre cei mai entuziaşti susţinători ai noştri !

Valérie îşi blestemă ghinionul. De ce trebuia să-l trimită pe tip la plimbare ! Trebuie spus că el a căutat-o cu lumânarea. Din feri-

cire, Eddie urma să ia cu siguranţă toate măsurile necesare pentru a o scoate din încurcătură. Cu toate astea, o urmărea o presimţire neplăcută. Ea încerca să se liniştească.

— Ştiu că poate să pară ciudat ca un angajat să-şi prelungească vacanţa fără să-şi prevină firma. Dar zău, Eddie, cu un patron precum Morrant, Wincombe ar fi preferat să-şi prelungească concediul fără să i-o ceară...

— Valérie ! Nu serveşte la nimic să vă pierdeţi în presupuneri. O să luaţi legătura cu Franck Morrant pentru a găsi soluţia problemei. Nu aveţi de ales, adăugă el în faţa privirii mâniate a prietenei lui. Morrant ştia ce spunea ! Este atât de puternic încât nu i se pot lua ameninţările în joacă. Când v-a zis că poate să ruineze „Safari Zambieni", fiţi sigură că are această posibilitate !

Printr-un gest al mâinii, Eddie curmă protestul ce se năştea pe buzele lui Valérie.

— ...Şi e rândul d-voastră să înţelegeţi pentru care motiv ar fi în stare să ne distrugă !

— Eddie, toate astea nu-şi au rostul. În calitate de responsabilă a trezoreriei agenţiei, pot să-ţi garantez că afacerea este curată şi nimeni nu are ce să ne reproşeze în privinţa asta. Dealtfel, printre confraţii noştri, Léna este socotită una dintre cele mai bune experte juridice ale noastre. Nimeni, absolut nimeni, nu va putea să ne atace.

La rândul ei, făcu un gest pentru a împiedica obiecţiile lui Eddie.

— Nu, nu mă încăpăţânez ! Nu numai pentru că consider nedemne procedeele acestui bădăran. Adevărul e, că nu din cauză că bătea darabana cu degetele pe braţul fotoliului sau că mă întrerupea în orice clipă, m-ar fi determinat să spun unde se afla Jonathan Wincombe, întrucât habar n-aveam despre asta !... Poate a părăsit Zambia cu un alt zbor !

— Ar trebui să verificaţi asta, observă Eddie scărpinându-şi bărbia dus pe gânduri. Oricum, duceţi-vă la Lusaka poimâine.

Valérie clătină capul.

— Şi cum Léna se va afla mâine în Anglia...

Ea încuviinţă din nou, neştiind unde vrea să ajungă el.

— Bine ! În cazul în care Morrant va dori să se ducă la Lusaka..., aţi putea fi persoana cu care să aibă de-a face acolo. Atunci, cu atât mai mult să i-o luaţi înainte !

Valérie făcu o mutră plouată. Ea nu crezuse că lucrurile vor merge atât de departe. În ceea ce o privea, incidentul era închis.

— Zău, Valérie ! Situaţia este gravă. N-are nici un rost să vă amărâţi. Dealtminteri, contactându-l pe Morrant înainte de a pleca, veţi fi scutită fără îndoială de multe neplăceri.

Valérie suspină. Avea numeroase treburi de făcut mult mai interesante decât să-l întâlneas-

că pe Franck Morrant, fără a socoti umilința la gândul că va trebui să-și recunoască greșelile în fața acestui tip.

Dar ea îl admira pe Eddie Kapotwe care era mereu un sfătuitor excelent. În plus, expresia lui preocupată era reflexul supărării pe care o simțea ea. În fine, dacă vreo oarecare amenințare păștea agenția, ea ținea morțiș să nu rămână o simplă spectatoare.

— OK, Bwana ! se strâmbă ea. Nici un sacrificiu nu-i prea mare când „Safari Zambien!" este în joc !

## CAPITOLUL 2

A doua zi, Valérie îi telefonă lui Franck Morrant. Lucru ciudat, el nu făcu nici un comentariu. Cu toate astea, el păru nemulţumit atunci când îşi fixară o întrevedere matinală la sediul băncii Morrant-Gervaise-Morrant, pentru ziua următoare.

Dimineaţa abia începea când ea cobora valvârtej treptele metroului. Garnitura vagoanelor de suburbie era înţesată. Staţiile se înşirau şi, cu cât înainta, ea devenea ceva mai optimistă. În definitiv, problema Wincombe îşi găsise poate o rezolvare neaşteptată ? Avionul pentru Lusaka îşi lua zborul diseară şi ea nu avea decât o dorinţă : să-l întâlnească pe Franck Morrant, să scape de corvoadă pentru a se destinde înainte de călătorie...

La Piccadilly Circus ploua, ca de obicei, mărunt şi continuu. Priveliştea trecătorilor ghemuiţi sub umbrele, înfăşuraţi cu înfrigurare în impermeabilele lor, era jalnică. Mâine, gândi ea cu bucurie, va întâlni din nou soarele. De veselă ce era, aproape că uitase de căldura

insuportabilă care precede anotimpul ploilor în Zambia. A fost uşor să găsească instituţia publică. Banca Morrant-Gervaise-Morrant îşi înălţa în faţa ei impozanta faţadă de sticlă şi beton. Pe bulevard, hotelurile particulare, clădirile bătrâne şi reşedinţele de lux afişau opulenţa cartierului şic.

Valérie împinse uşa grea de sticlă şi pătrunse în hol. Interiorul era rafinat : plante ornamentale nenumărate, sol mochetat, mobilier de culoare închisă contrastând cu albul mătăsos al pereţilor.

Îşi dădu numele la două tinere de la recepţie, de a căror siluetă ireproşabilă luă notă, în treacăt, şi ajunse rapid la etajul rezervat direcţiei. Aici, luxul se învecina cu opulenţa. Nu se putu abţine să nu calculeze în minte costul decoraţiei interioare care, numai ea, ar fi putut finanţa majoritatea proiectelor tatălui ei şi ale lui Jonas !

Nemulţumirea ei crescu atunci când două tinere fermecătoare, replici exacte ale celor care o primiseră la recepţie, îi propuseră să ia loc. Ai crede că lui Morrant îi plăcea să se înconjoare de fete drăguţe !

Deodată, remarca lui Eddie privind contribuţia bancherului la finanţarea programului rezervaţiilor naturale îi reveni în minte şi-i alungă proasta dispoziţie. Pentru scurt timp, căci, după o jumătate de oră, se plictisea de tot. Franck Morrant se lăsa aşteptat !

— Aveam întâlnire la prânz, protestă ea în cele din urmă față de recepționeră.

Tânăra femeie îi dădu dreptate.

— Este realmente foarte supărător. Domnul susține un expozeu și nu pot absolut deloc să-l deranjez. „Poate că îi este frică să n-o devoreze căpcăunul de patron ?" gândi Valérie cu oarecare indulgență. Dar se rușină căci tânăra femeie reluă cu un surâs fermecător :

— Nu veți mai avea mult timp de așteptat. Ați accepta cu plăcere o ceașcă de cafea ?

Abia rostise aceste ultime cuvinte că ușa se și deschise dând la iveală doi bărbați. Câteva clipe mai târziu, Franck Morrant apărea, fără veston, cu mânecile cămășii răsfrânte peste brațele-i musculoase. Se întinse alene în cadrul ușii și se opri brusc zărind-o pe Valérie sărind în sus de furie.

— Doamne-Dumnezeule, d-voastră ! Vă uitasem de tot !

— Sunteți nespus de amabil !

— Sunt de neiertat !

Apoi, aruncând o privire rapidă spre ceas :

— A trebuit să mă războiesc trei ore cu niște oameni imposibili ! Gina, ar fi trebuit să mă previi !

— Este doar vina sa, nu-i așa ?

— Mă declar vinovat, Miss Howard ! Pentru a-mi acorda iertarea, ce-ați zice dacă am dejuna împreună ? Sunt mort de foame !

Luată pe nepregătite, Valérie acceptă. Mânia i se domoli, dar stătea încă în defensivă când pătrunse împreună cu Morrant în ambianța plăcută și calmă a unui restaurant.

În timp ce consulta meniul, Morrant protestă :

— O să-mi tăiați pofta de mâncare dacă veți continua să mă priviți în felul acesta !

— În schimb **d-voastră**, păreți în formă, după ce m-ați făcut să aștept aproape o jumătate de oră ! E un procedeu simplu, nu ?

— Nu ! Nu o jumătate de oră, treizeci și șase de minute !... Bine... de acord, de acord, nu insist... Vă datorez scuze. Dealtfel, realizez că vă datorez o mulțime de scuze !

Valérie n-avea ce să facă cu scuzele unuia ca Morrant și i-o destăinui limpede, dar adversarul ei izbucni în râs.

— Dacă pretindeți scuze potrivit uzanțelor, spuneți-mi cum trebuie să mă adresez d-voastră. Învăț foarte repede manierele elegante...

— M-ar mira !

Morrant părea a nu fi auzit-o. Râdea de unul singur, absorbit de lectura meniului.

Valérie nu se putu abține să nu-l privească insistent. E frumos... era moralmente ceva revoltător ! Irascibil, profund egoist, plin de el..., al naibii de atrăgător... Observându-i bătaia genelor care îi adumbrea chipul simțea o plăcere aproape senzuală. Cu tot aerul detașat pe care ea se străduia să-l păstreze, un în-

ceput de surâs involuntar se năştea pe buzele ei.

Ridicând capul, Morrant îi surprinse expresia visătoare.

— Ce vă face să surâdeţi ?

— Nimic ! Pot să vă amintesc că noi aveam întâlnire pentru a discuta despre Jonathan Wincombe ?

Îşi reproşă că se lăsase surprinsă. Morrant era frumos, desigur. Dar el o scosese deja prea adesea din sărite.

— Aşadar ştiţi unde se află Wincombe ?

— Ah nu, nu ştiu !

— Atunci, de ce aţi vrut să mă întâlniţi ?

— Domnule Morrant, aţi dat buzna în agenţia mea ca un uragan, mi-aţi ameninţat munca. Cum se vede treaba, aţi putea efectiv să-mi cauzaţi neplăceri, am considerat nimerit să cooperăm, nu credeţi ?

— Iată o decizie înţeleaptă, chiar dacă v-a trebuit ceva timp până s-o luaţi !

— Nimeni, nici măcar d-voastră, domnule Morrant, nu are dreptul să atace în mod legal „Safari Zambieni". Şi vă asigur că dacă se va pune problema, voi face orice să vă anihilez

Se aşternu tăcerea. Din fericire, soseau aperitivele. Valérie, care îşi cunoştea temperamentul bătăios, se întrebă dacă nu era mai bine să părăsească masa imediat sau să încerce să termine dejunul fără să-i arunce cu farfuria în cap interlocutorului ei !

Morrant aşteptă plecarea chelnerilor pentru a constata :

— Nu s-ar cuveni ca discuţia noastră să se transforme într-un meci de box ! Ar trebui să-mi acceptaţi scuzele...

Scuzele lui ! Valérie nu-şi credea urechilor ! Ea hotărî să mănânce, cât mai încet cu putinţă, mici înghiţituri pregătite meticulos. Decenţa nu permitea să te certi cu gura plină ! Nu se putu stăpâni, totuşi, să nu-i arunce lui Morrant priviri îndârjite. Primi în schimb un surâs luminos.

— Bine, reluă Morrant cu o voce senină. Acum că ne-am împăcat, o să încerc să vă explic situaţia. Idiotul de Wincombe a pus într-o situaţie neplăcută banca Morrant-Gervaise-Morrant. Dacă ar fi voit doar să-şi prelungească vacanţa, asta n-ar fi fost atât de grav, îl cunoşteam noi pe tip. Nu, alta e problema. Trebuie neapărat să-l regăsim, şi cât mai repede posibil.

— Dacă e urgent şi el se află încă în Zambia, vom putea cere poliţiei să se ocupe de asta !...

— Nici vorbă de aşa ceva ! În mod evident, nu cunoaşteţi lumea finanţelor. A informa poliţia este într-adevăr cea din urmă soluţie. zău !... Ascultaţi, vă pricepeţi la ordinatoare ?

— Compania posedă unul.

— Acum câteva luni, doi dintre cei mai buni informaticieni au avut un accident de maşi-

nă... Inginerul nostru şef, un prieten de-al meu, n-a supravieţuit. Al doilea, abia însănătoşit, nu este în stare să-şi reia munca.

Privirea lui Morrant era marcată de tristeţe. Moartea prietenului, în mod vădit, îl afectase profund.

— Dacă vă spun toate astea, este pentru că Wincombe controla ordinatoarele şi deţinea cheile codurilor noastre secrete.

— A făcut ceva nepermis ?

— De ce îmi puneţi această întrebare ?

— Nu pricep. Coduri secrete... Mari financiari... Securitate...

Ea combina în gând o mulţime de presupuneri dintre cele mai extravagante.

— Nu prea aveţi imaginaţie ! De fapt, sucursala băncii noastre din Geneva are nevoie să intre în posesia anumitor informaţii. Wincombe este singurul care cunoaşte codurile pe care eu nu le ştiu, din păcate. Absenţa lui prelungită şi inexplicabilă ne aduce într-o situaţie foarte incomodă. Moartea prietenului meu ne lipseşte evident de orice posibilitate de a descifra codurile în chestiune.

Necazul lui Morrant era suficient de vizibil pentru ca Valérie să înceapă a simţi faţă de el o anumită simpatie.

— De ce nu mi-aţi spus toate astea încă de la început decât să mă hărţuiţi ? Aţi fi câştigat timp !

El nu răspunse imediat căci se aduceau preparatele comandate. Timp de o fracţiune de secundă, păru nemulţumit aţintindu-şi privirile asupra farfuriei.

— Presupun că este ceea ce pare să fi comandat.

— Oricum, e prea târziu !

Valérie nu se putu abţine să nu-i însoţească surâsul.

— Sunteţi sigur de responsabilitatea lui Wincombe ? Poate e bolnav... Poate i s-a întâmplat ceva...

— Dacă l-aţi cunoaşte un pic pe Wincombe, aţi şti că acest ceva n-ar putea să fie decât nişte cuceriri...

— L-am întâlnit de mai multe ori şi îmi închipui ce vreţi să spuneţi !... Cel mai urgent este să ştim dacă Wincombe se află încă în Zambia ! Există cel puţin o companie de transporturi aeriene care să ne informeze pentru a-i da de urmă şi să aflăm dacă a părăsit sau nu ţara. Dacă mai este acolo, vom putea să-l depistăm cu uşurinţă.

Ea socoti de cuviinţă să-l informeze despre plecarea sa iminentă.

— Deci ! Dacă ar fi trebuit să mă reped până acolo, eu însumi, nu m-aş fi încumetat să o înfrunt pe temuta d-voastră asociată !

— Oh ! Nu e chiar atât de impulsivă ! protestă Valérie amintindu-şi deodată de ceea ce spusese, determinată de mânie, în biroul agen-

ţiei. Este o fată formidabilă... Şi ea aminti despre Eddie, povestindu-i extraordinarele suferinţe şi întâmplări care îl ţintuiseră pe patul spitalului.

— La urma-urmei, aţi trecut prin multe încercări grele, constată el. Rănile prietenului se pare că vă amintesc în orice clipă de ceea ce i s-a întâmplat tatălui d-voastră.

Valérie îşi privi interlocutorul, foarte surprinsă. Puţini oameni erau capabili să înţeleagă în ce măsură, rănile lui Eddie, aspectul trupului său inert puteau să-i amintească de un trecut dureros.

— Nu m-am îndoit vreodată de vindecarea lui Eddie, dar Léna, ea, a trăit un coşmar. Din fericire, se va întoarce la ea acasă cu un soţ complet restabilit. Sper că toţi trei, o să uităm cât de repede !

Morrant o asculta atent, cu privirile fixate asupra ei. Era o închipuire ?... Valérie dădea impresia că cocheta cu el ! Ea schimbă subiectul schiţând în linii mari un plan de acţiune pentru a-l regăsi pe Wincombe.

— Plan deosebit de ingenios, comentă el pe scurt, când ea termină. El comandă o cafea după ce Valérie refuzase oferta unui desert.

— ...Există o condiţie importantă. Nu trebuie cu nici un chip să fie menţionat numele băncii.

În faţa privirii ei uimite, el continuă :

— Lăsaţi-mă să vă explic. Nu vreau să-l sperii pe Wincombe. Vedeţi d-voastră, pe măsură ce timpul trece, fără doar şi poate el nu va conteni să găsească o mulţime de motive bine întemeiate pentru a-şi explica atitudinea. Nu vreau să afle că sunt în căutarea lui. Cuvântul **răspundere** nu trebuie să facă parte din vocabularul său. Şi cum nu îi stă în fire să accepte o explicaţie loială, nu vreau să-l las timp să-şi pregătească o apărare abilă care să ne liniştească.

— Dar nu are totuşi nici o şansă să-şi păstreze serviciul ?

— Aş ! Cu averea personală pe care i-o cunosc, a pierde o slujbă nu va însemna o dramă... Oricum, îi va fi greu să reînceapă o asemenea comedie în altă parte !

— Ei bine... Dacă izbutesc să-l regăsesc, cum procedez ? Trebuie să-l leg de primul baobab ivit în cale şi să aştept acolo în liniştе instrucţiunile d-voastră ?

— E cam complicat, nu ? Agenţia din Lusaka posedă un telex ?

— Preferă tam-tamul, e mai sigur !

Morrant o privi atent dintr-odată, clipind din ochi.

— Mă tem ca bietul Wincombe să n-o păţească atunci când va cădea în ghearele dumneavoastră. Nu sunteţi genul de fată care se uită uşor !

De data asta, nu mai era nici o îndoială. Morrant își punea toate resursele spirituale în jocul seducției. Nimic nu lipsea. Nici inflexiunile tandre ale vocii, nici mângâierea din ochii imenși și albaștri până la clipirea studiată a pleoapelor cu gene dese !

Tulburată, tânăra fată constată că asta nu-i displăcea. Totuși șovăia între refuz și tentația de a intra în joc.

Altă dată, inima ei, fără îndoială, dar mai ales mândria sa fuseseră zdrobite de un anume Mark Shelby. Aventura o făcuse nefericită și, pentru o vreme, îi inspiră aversiune față de bărbați. Crezuse chiar că nu va mai simți vreodată atracție fizică. Tulburarea pe care o resimțea, îi dovedea că timpul își făcuse efectul. Mark nu mai reprezenta decât o amintire neplăcută. Totuși, să cocheteze cu un bărbat atât de misterios precum Morrant, nu era la fel de periculos ca a te juca cu un cuib de cobre ?

Ea izbucni deodată într-un râs jenat.

— Ce legătură are cu telexul ?

— Nici una.

Morrant scoase o carte de vizită din portofelul său, notă pe ea câteva cifre și, întinzându-i cartonul lucios tinerei femei, spuse :

— Iată numărul meu de telex și numărul telefonului personal. Puteți să mă contactați cu ușurință, în orice clipă. La ce oră este avionul dumneavoastră ?... De fapt, nu ar tre-

bui să vă întoarceţi la Guildford pentru a vă pregăti valizele ? Presupun că n-o să plecaţi la Lusaka cu mâinile în buzunare ?

— Contrar cu ceea ce pare să gândiţi, sunt foarte ordonată ! Mi-am lăsat valizele la biroul de păstrare a bagajelor de la aeroport. Zborul este pentru ora douăzeci şi două.

— Dacă m-aţi fi anunţat la telefon de plecarea dumneavoastră, aş fi putut devansa ora întrevederii noastre. Acum o să vă pierdeţi întreaga după-amiază.

— Am cu ce să mi-o ocup. Există o expoziţie de pictură la Academia regală pe care n-am avut niciodată timp s-o văd. Am să mă duc acolo.

— Mi-ar fi plăcut să vă însoţesc, dar mă tem că nu este posibil.

El îşi privi ceasul.

— De fapt, ne-a mai rămas timp doar cât să bem o altă cafea înainte să fiu nevoit să „pontez" la birou !

— E bine şi aşa. Mi-aş fi reproşat-o că vă târăsc cu mine la expoziţie, doar pentru a vă linişti sentimentul de vinovăţie !

— Dar îmi doresc nespus să merg acolo ! Modigliani este unul dintre pictorii mei favoriţi !... Nu e vorba de Modigliani ?

Valérie încuviinţă. Va să zică, ştia de existenţa acestei expoziţii. De fapt, ea nu ştia nimic despre tip, nici despre gusturile şi preocupările lui...

Îl observă, în timp ce comanda alte două cafele, din ce în ce mai neliniştită de propriile ei reacţii.

Oare nu era pe cale de a se lăsa antrenată pe un teren alunecos ?

— Sunteţi aşadar o admiratoare a lui Modigliani !... remarcă Morrant.

— Nu tocmai. Tatăl meu, el, era un adevărat cunoscător. Dar m-a luat cu el de prea mică la acest gen de expoziţii. Nu aveam maturitatea suficientă pentru a-i aprecia opera.

Morrant îşi privi din nou ceasul, în timp ce chelnerul le umplea din nou ceştile. Cu cel mai serios aer din lume, el declară :

— Nu mi-am pierdut dimineaţa degeaba ! Nu numai că ştiu cum veţi proceda în cazul în care veţi pune mâna pe Wincombe, dar în plus, am aflat că îl îndrăgiţi pe Modigliani !

Îşi goli ceaşca şi conchise :

— Întâlnire la Academie la orele optsprezece !

La orele optsprezece punct, Valérie descindea în foaierul muzeului. În hol, Morrant era cufundat în lectura unei broşuri.

— Ei, cum vi s-a părut ?

Valérie ezită să răspundă, încă sub farmecul lumii minunate pe care o părăsise adineauri.

— Cuvintele se potrivesc anevoie magiei culorilor. Înţeleg ce voia să-mi spună tata. De ce era atât de admirativ !

— Trebuie să trag concluzia din asta că v-aţi alăturat celor ce sunt **nebuni** după Modigliani ?

Vocea lui Morrant avea o uşoară tentă ironică pe care Valérie o ignoră.

— De-a binelea ! Dumnezeu ştie cum o să izbutesc să revin pe pământ pentru a mă ocupa de afacerea Wincombe !

Tot discutând, ieşiseră din muzeu. Afară, ploaia cădea mereu.

— Întoarcerea d-voastră pe pământ era inevitabilă, spuse Morrant, dar... nu sunteţi obligată să vă înecaţi ! Ştiţi !...

Ea îşi clătină părul pe care ploaia fină începea să-l înmoaie.

— ...O să luăm maşina mea. Veniţi !

O luă de braţ pentru a o călăuzi prin mulţimea care invada trotuarele, la acea oră a ieşirii de la slujbă.

— Vom continua să discutăm despre Wincombe în drum spre aeroport.

— Nu vă deranjaţi pentru mine, protestă Valérie, pot lua metroul ! E mai uşor...

— Să vă conduc cu maşina îmi este tot atât de uşor !

În lipsă de argumente, acceptă încântată. Când o ajută să se instaleze în imensul BMW alb, ea se lipi cu spatele de spătarul de piele roşcată, închizând ochii de plăcere.

— Evident, Tunelul este departe de a fi atât de confortabil !

Pe când maşina rula pe străzile aglomerate, Valérie medita asupra unor gânduri contradictorii. Pe de-o parte tuna şi fulgera de mânie la ideea că Morrant o considera drept o smintită, incapabilă să gireze o întreprindere. Pe de altă parte, se simţea vinovată să gândească astfel. Când ea evocase evenimentele teribile pe care le trăise, nu se arătase destul de înţelegător ? Oare nu era el un om cultivat, amator de artă, precum tatăl ei ?

Căzută pe gânduri, Valérie privea prin geam. Ploaia continua, fină, monotonă. Trotuarele străluceau sub umbrelele londonezilor care lungeau pasul pentru a regăsi cât mai repede căldura căminului lor.

Cu o neliniște nedefinită, constată că se simţea irezistibil atrasă de Morrant. Totuşi, nu ştia nimic despre el. Cine era el de fapt ? Trebuia să-l uite ? Dealtminteri, îl va revedea ?

Ajunseră în parcarea aeroportului.

— Mă puteţi lăsa aici !

El se prefăcu că nu o aude şi gară maşina.

— Aţi fost foarte drăguţ că m-aţi însoţit până aici, însă nu sunteţi obligat să mergeţi mai departe !

— Ţin neapărat să vă conduc până la scara avionului, vedeţi !

Valérie îşi luă bagajele şi trecu la control.

Chiar atunci luă notă de ocheada admirativă a două stewardese. Fără îndoială, însoțitorul ei nu trecea neobservat !

Deja la restaurant, mai târziu, la muzeu, aici chiar, la parcare, mai multe femei, tinere sau mai puțin tinere, se întorseseră cu discreție spre înalta și eleganta siluetă.

Amuzată, Valérie notase că Morrant părea să ignore tulburarea pe care o provoca prezența lui.

Odinioară, Mark se folosea de farmecul său pe lângă clanul femeiesc și se mândrea cu asta... Dar dacă Morrant nu era conștient de efectul pe care îl producea asupra femeilor, își dădea el seama de cel pe care îl avea asupra ei ?

— Doriți niște reviste..., o carte ?

Vocea afectuoasă o scoase din meditările sale.

— Am o carte și reviste în geantă.

— Bine ! Atunci, la drum, Miss Howard ! E timpul să mă descotorosesc de d-voastră !

El îi luă mâna și o conduse către punctul de îmbarcare.

Valérie se lăsă condusă ascultătoare. Toate situațiile trăite azi dimineață se perindau în mintea ei.

Trezită cu teama de a trebui să înfrunte din nou un om dezagreabil, cu caracter irascibil ea se afla acum mână în mână cu același om.

întristată peste măsură la gândul că mii de kilometri urmau să-i separe.

— Şi când te gândeşti că, azi dimineaţă, eram îngrozită de ideea de a vă întâlni ! suspină ea.

O expresie stranie se aşternu pe chipul lui Morrant, pe care Valérie nu prea avu timpul s-o interpreteze.

El o învălui pe tânăra femeie cu o privire insistentă. Dintr-odată, se treziră departe de curioşi, în intimitatea paravanului unei cabine telefonice din apropiere.

— Asta a fost dimineaţă... acum... şuşoti el atrăgând-o în braţele sale.

El îi cuprinse buzele cu atâta gingăşie încât ea simţi că se topeşte de plăcere. Nici o clipă nu-i trecu prin minte să se împotrivească. Ea îşi înnodă braţele în jurul gâtului lui Franck pentru a putea mângâia mai bine părul lui închis la culoare, atât de mătăsos. Era copleşită de vâltoarea pătimaşă a senzaţiilor. Lumea nu mai exista. Conta doar bărbatul de lângă ea, tandra protejare a braţelor lui şi desfătarea nemărginită a buzelor lui.

O clipă, Franck slăbi îmbrăţişarea, apoi o lăsă liberă. Îi cuprinse chipul tinerei femei între mâini şi o trase cu blândeţe spre el.

Ea îi simţea bătăile inimii, în timp ce însăşi ea încerca zadarnic să-şi regăsească ritmul propriei respiraţii. Cu regret, se despărţiră şi se priviră, uimiţi. Franck vorbi primul :

— Cred că nu mai este timp să recapitulăm planurile noastre pentru afacerea Wincombe !

Din nou, în ochii lui dansa o luminiță ironică. Valérie redeveni stăpână pe sine.

— Efectiv, nu mai este timp !... De fapt, cine este Wincombe ?

## CAPITOLUL 3

— Când... Când ai obţinut permisul de conducere, Alphonse ?

Cu ochii închişi pentru a nu vedea drumul dansând, Valérie se ţinea din răsputeri de bancheta pe care stătea ca să evite să nu iasă prin geam.

— De două săptămâni !

Laconismul răspunsului ascundea cu greu mândria grădinarului. O dată în plus, maşina urlă în disperare şi cosi fără milă ierburile de pe marginea drumului.

— Alphonse era atât de fericit de succesul său încât nu a putut rezista plăcerii de a se duce să te ia de la aeroport, murmură Léna. pe un ton foarte indiferent...

Ghiontul pe care ea îl primi în coaste îi smulse un geamăt de protest.

Între două zdruncinături, Valérie alese o clipă de răgaz pentru a arunca o privire îngrijorată prietenei sale.

— Ce vibrantă atenţie !... Ce zice Agie de felul cum conduce soţul ei ?...

Alphonse Phiri hohoti de râs.

— Tu închizi ochii ! Agie, însă, nu mai vrea să se urce în mașină !

Surprinsă de apropierea glasului, Valérie deschise ochii pomenindu-se față în față cu șcferul poznaș.

— Atenție ! Alphonse, uită-te la drum !

— Ce-a fost greu a trecut, scumpa mea, exclamă Léna filozofic, sosim !

Mașina avu o ultimă tresăltare și, la rândul ei, Valérie primi un cot în stomac de la vecina sa. Alphonse, care ținea să-și isprăvească parcursul cu eleganță, rată de puțin grilajul proprietății.

Prudentă, Léna preciză :

— În cinstea noastră, Agie o să taie vițelul cel gras ! Spune-i totuși că noi ținem regim, altfel va întinde masă mare !

Valérie se smulse cu greutate din vehicul pentru a contempla locuința care fusese a sa în timpul copilăriei.

În mijlocul unui parc pârjolit de soare, casa, vastă dar fără pretenții, avea acea notă de originalitate pe care le posedă doar împlinirile la care s-a visat multă vreme.

Peter și Jonas desenaseră planurile cu minuțiozitate. Pereții cu tencuială albă, acoperișul din paie, peristilul în arcadă invadat de o vegetație luxuriantă dădeau impresia de tihnă.

Intrarea cu colonade se deschidea spre un vestibul adânc și răcoros grație ventilatorului care agita aerul cu palele sale enorme. Odată trecut de prag, ochiul era încântat de contrastul echilibrat dintre culoarea plăcută a pardoselii lustruite și albeața rustică a pereților.

Precum odinioară, Valérie regăsi o senzație familiară de plenitudine.

În bucătărie, se aruncă în brațele unei Agie înlăcrimate, copleșită de bucuria de a o strânge la piept.

— Ce spaimă am tras că n-am să te mai văd în viață, cu nebunul de bărbatu-meu la volan !

— Ei bine, sunt încă întreagă !

Valérie o îmbrățișă cu tandrețe pe simpatica ei ocrotitoare care a fost chipul matern al copilăriei.

— Agie, la zece kilometri de casă, doar după aroma lor, aș putea să-ți recunosc prăjiturile !

Ea se întoarse către masă unde un batalion de briosi așteptau în rânduri dese, cu aspect îmbietor.

— Mor de pofta de a le gusta !

Ea primi îndată o palmă peste mână.

— Ia mâna ! o să le ai la micul dejun !

Liniștită că-și regăsește puișorul teafăr, doica reluă din instinct manierele și tonul protectoare folosite cu Valérie cea de altădată.

— O să-ţi dau să bei ceva. Căldura asta te va ucide după frigul Europei !

Agie avea o concepţie cu totul aparte despre Europa. Pentru ea continentul era acoperit în permanenţă de un strat gros de zăpadă şi cu greu ar fi putut cineva să-i scoată ideea asta din minte.

— Haide să iei masa pe terasă, până nu se încălzeşte prea tare.

Câteva clipe mai târziu, într-o tunică uşoară, Valérie se alătură Lénei la marginea piscinei.

— Uf ! Ce căldură !

Se aşeză pe margine şi îşi cufundă şi ea picioarele în apă.

— Mă întreb dacă examinatorul a fost întreg la minte ca să-i dea permisul lui Alphonse !

Léna izbucni în râs înainte să devină din nou serioasă.

— Valérie, eşti pregătită să vorbeşti despre agenţie ? Am a-ţi spune anumite lucruri...

Valérie clătină capul, tulburată de expresia gravă a prietenei sale.

— Dacă am începe cu un mic dejun de afaceri ?

Împingând o masă rulantă supraîncărcată, Agie tocmai îşi făcea apariţia în faţa piscinei.

Léna avu un mic surâs trist şi sări în picioare.

Valérie o urmă.

— Léna, Eddie m-a pus la curent cu problemele agenţiei.

— Ştiu. În vocea ei, plictiseala luase locul tristeţii. Azi-noapte, simţindu-mă prea singură, i-am telefonat. El mi-a povestit toată conversaţia voastră. Fir-ar să fie, a adus mâncare pentru un regiment ! exclamă ea servindu-se din belşug cu şuncă şi ouă ochiuri... Fiindcă veni vorba, ce-ai pătimit ieri cu **căpcăunul ?**

Luată pe neaşteptate, Valérie îşi privi prietena fără să răspundă.

— Cu Franck Morrant ! Deci întrevederea nu s-a lăsat cu ceartă ? Totuşi Eddie era convins de asta !

— Ei bine, nu în totalitate, replică Valérie, conştientă că roşeşte de emoţie. La început situaţia a fost un pic încordată când ne-am întâlnit, dar apoi... Este un bărbat fermecător în realitate.

— „Fermecător" ! Oamenii fermecători nu lansează ameninţări !

— Sunt sigură că nu avea nici o intenţie să le pună în aplicare !

Oare să fie chiar aşa ? realiză deodată Valérie. Nu discutaseră despre acest aspect al situaţiei...

— Nu ştiu de ce a proferat asemenea ameninţări, nici ce ar câştiga acţionând în felul acesta, suspină Léna când fu la curent cu

toată întrevederea. Nu este totuşi vina noastră dacă Jonathan Wincombe s-a volatilizat !...

— Nu-ţi face griji, Léna. Franck este un pic cam dur, dar...

— Ia te uită, acum îi zici Franck ?... Cum se prezintă domnul acesta ? Haide, Valérie, **povesteşte !**

— La naiba, Léna, eşti uneori mai rea decât Agie ! Şi cum Léna o ameninţă cu un cornuleţ : Bine, o să-ţi spun !

Tânăra fată se lansă dintr-o răsuflare într-o fervent apologie înainte să conchidă :

— Din punct de vedere fizic, Morrant este Apollon în persoană. Caracterul lui poate fi cel al unui demon sau al unui înger. Ei bine, faptul că într-o după-amiază, mi-a perturbat de câteva ori ritmul cardiac, este tot ceea ce am a-ţi spune în privinţa lui !

Cu o grimasă comică, Léna îşi ridică paharul cu suc de portocale.

— În sănătatea lui Franck !

Valérie o privi cu o neliniştе amuzată.

— Te încredinţez, Léna, că nu ai motive să fii mirată. Dacă l-ai fi văzut, ai fi înţeles că nu putea să mă lase indiferentă !

Léna păru dintr-odată serioasă.

— Cu siguranţă. Câţi bărbaţi te-au mai interesat de când cu Mark ?

— Niciunul, până la Franck... Dar e un început... Tu nu poţi şti cât de uşurată sufleteşte mă simt !

— Şi eu la fel !... Valérie, erau atâtea probleme despre care nu îndrăzneam să-ţi vorbesc pentru că Mark era implicat în ele ! Mă temeam atât de mult să am această explicaţie cu tine !

— Îmi pare tare rău, Léna. Aveai şi aşa destule necazuri. Povestea mea cu Mark se terminase de multă vreme, ţi-o jur !... El e ghidul care a plecat ?

— El, şi Josh Benda.

— Cei mai buni ghizi ai noştri !

— Josh, da. Dar Mark !... Imposibil să contezi pe el de la începutul sezonului. Dădea peste cap un safari din două prin absenţele sale repetate... Şi mereu pe motive de sănătate...

— De fapt ce i se reproşează ?

— Printre altele, pretinsele sale îmbolnăviri. A reuşit să obţină de la un doctor binevoitor toate certificatele dorite. Doar el singur, ex-logodnicul tău a cumulat mai multe boli decât toată populaţia zambiană !

— Dar de ce ?

Ea îşi amintea mai degrabă de un Mark leneş. Să fi fost el un mincinos, ba chiar un hoţ ?

— De ce nu mi s-a spus nimic ?

— Te credeam mereu îndrăgostită de Mark. Nu voiam să te pun în dificultate cu bănuieli poate nejustificate.

— Acum dispui de certitudini ?

— Clienţii dispăruţi s-au volatilizat pe durata unei absenţe de-a lui Mark, în timpul uneia din pretinsele lui îmbolnăviri. Trei dintre clienţi, printre care Wincombe, au fost văzuţi în tovărăşia lui. Am impresia clară că toate întâlnirile ratate ar putea purta semnătura lui Mark. Din nenorocire, n-am nici o dovadă despre asta !

— Aşadar Mark ne-a păcălit !

— Am pierdut clienţi din pricina lui, e sigur. Dar cuvântul **concurenţă** nu este pe de-a-ntregul exact. O să-ţi arăt ceva...

Léna intră în casă şi reveni fluturând un document pe care i-l întinse lui Valérie.

— Acum două zile, am dat peste asta. Ce zici de asta ?

La început, Valérie crezu că recunoaşte formularele utilizate de agenţie. Dar privind mai de aproape, diferenţa îi sări în ochi.

În loc de „Safari Zambieni", se putea citi „Trofee zambiene"...

Pentru tânăra fată, ca pentru orice partizan al rezervaţiilor, cuvântul **trofee** era sinonim cu masacrul ilegal al animalelor.

Cu scopul de a menţine un anumit echilibru în sânul rezervaţiilor, era necesar să se facă uneori câteva sacrificări de animale.

În regiuni ca Zambia, echilibrul era menţinut riguros. Experţii selecţionau în mod regulat speciile şi decideau asupra numărului de animale de sacrificat.

Vânatul reprezenta un sport foarte rentabil, dar societăţile de vânătoare nu depăşiseră niciodată cota fixată. Acest gen de fraudă era pedepsit ca o crimă. Pentru a lupta împotriva braconajului, ele colaborau strâns cu serviciile de Protecţie a mediului înconjurător.

Societăţile de vânătoare erau aşadar o necesitate. Dar tatăl lui Valérie şi Jonas le detestau. Munca împreună cu ele îi revolta. Să vezi ucigându-se animale nevinovate pentru a câştiga bani era respingător. Jonas susţinea că vânătoarea reprezenta un drog. Pentru a-şi satisface viciul, orice drogat nu ajungea oare într-o zi sau alta să încalce legea ?...

Valérie îi înapoie hârtia suspinând :

— Nu-i nimic de obiectat, compania a fost înregistrată în mod legal. Nu cred că putem să-l obligăm pe Mark să ne împărtăşească opinia asupra vânătorii !

— Mark a făcut legalizarea numelui companiei chiar acum un an, preciză Léna... Or, la vremea aceea, el avea încă contract cu „Safari Zambieni" !

Văzând că Valérie nu reacţionează, ea exclamă neliniştită :

— Cum de îţi poţi păstra calmul, Valérie ? Pe durata unui sezon întreg, unul dintre ghizii noştri a organizat partide de vânătoare !... În afară de faptul că lucra în mod direct împotriva scopului propus al companiei şi deci, împotriva legii... Că o simplă privire rapidă asupra acestei nereguli ar da de înţeles că sun-

tem complice... Ai idee ce s-ar putea întâmpla dacă s-ar afla ?... Asta ar însemna de fapt sfârşitul companiei şi al programului de ocrotire a faunei africane !

Léna tremura, gata să izbucnească în plâns, şi Valérie se dumiri pe dată.

Pentru public, vânătoarea este egală cu crima, oricare ar fi motivele ei. În cazul izbucnirii unui scandal, legat chiar şi într-o măsură neînsemnată de program şi milioanele alocate anual, susţinerea acestui plan s-ar spulbera... Dacă publicul ar afla pe drept sau pe nedrept că o agenţie având ca misiune să vegheze ocrotirea animalelor sălbatice era amestecată în masacrarea acestora, ar însemna o indignare generală. De la companiile multinaţionale ce asigură transportul şi echipamentul, până la micile întreprinderi de textile ce aprovizionează reţeaua zambiană cu îmbrăcăminte adecvată junglei, toţi ar ceda presiunii şi şi-ar retrage neîntârziat capitalurile.

— Léna, ce-i de făcut ?

— Ce-i de făcut ?... Orice, numai să nu stăm cu braţele-n sân ! Trag speranţă că Mark nu este conştient de răul pe care ni-l provoacă Nu ştiu unde se află în clipa de faţă, dar tu o să-l regăseşti rapid şi o să-i vorbeşti, Valérie. Sugerează-i să schimbe numele organizaţiei sale. Are suficientă imaginaţie pentru a găsi un motiv social care să nu ne implice.

— Voi face tot ce-mi stă în putinţă. Uită totul şi pleacă liniştită să-l întâlneşti pe Eddie !

— Ești amabilă, Valérie, dar nimic nu e pus la punct. Avem de verificat conturile. Cele din Lusaka nu-mi par prea strălucite.

Auzindu-le cum discută despre finanțe, un neștiutor ar fi putut crede că „Safari Zambieni" reprezenta o afacere înfloritoare, în vreme ce afacerea nu aducea decât puține beneficii. Dar „Safari Zambieni" nu era o întreprindere ca oricare alta. Beneficiile ei serveau doar pentru a asigura o completare de venituri la bugetul anual furnizat de guvernul zambian pentru întreținerea rezervațiilor naturale.

— Să privim lucrurile în față, explică Léna... Am menținut de bine, de rău salariile. Nu putem spera să obținem o participare mai substanțială din partea guvernului. Prețurile cuprului au scăzut din nou...

Valérie suspină. Economia Zambiei se baza în mare parte pe resursele miniere, în principal pe extracția minereului de cupru. Decenii întregi, Europa fusese un foarte mare cumpărător ; nevoile de cupru scădeau, Europa cumpăra mai puțin. De ani de zile deja, Zambia suferea de pe urma prăbușirii cursurilor de pe piața bursei.

Pentru a menține programul prevăzut, trebuia așadar să se urmărească îndeaproape prețurile curente ale cuprului, în scopul de a intui participarea guvernului și de a fi în stare să echilibreze bugetul.

Optimistă, Léna afirmă :

— Sunt sigură că vom observa mai limpede asta uitându-ne în registrele contabile. Fiindcă veni vorba, mai ales, nu te entuziasma controlând ultima notă bancară ! Vechea noastră prietenă a făcut iarăşi trăsnăi. Acum câteva zile, un funcţionar a creditat cu generozitate contul nostru cu două milioane de kwacha.

Valérie făcu ochii mari. Fluieră admirativ.

— Un milion de lire sterline ! Timp de o clipă, aproape au reuşit să mă convingă că o zână bună se îndurase de noi ! Mi-au trebuit două zile să-i conving de greşeala lor !

Râzând, Léna adăugă :

— Ştii, sunt nişte incapabili în banca aceasta. Dar rămâi mut de admiraţie în faţa ingeniozităţii mijloacelor întreprinse pentru a ieşi din încurcătură !

Valérie împărtăşea opinia Lénei. În nenumărate rânduri, ea trebuise să redacteze scrisori peste scrisori, pentru a le corecta celor de la bancă erorile comise, pentru a le aminti unele scăpări... Dar banca din Lusaka fusese cea dintâi care finanţase proiectele lui Peter şi ale lui Jonas, şi pentru nimic în lume ele n-ar vrea să renunţe la ea.

— Incapabili şi incorigibili într-adevăr ! Voi verifica pe îndelete până la cel din urmă extras al contului nostru în bancă, făgădui Valérie. Dar asta nu este urgent. Mai întâi, tre-

buie să contactez companiile aeriene pentru a încerca să dau de Wincombe.

— Îți dai seama că din pricina lui, în cazul în care l-a însoțit efectiv pe Mark în expedițiile sale, noi am putea pierde agenția ? Și totul dă de bănuit că exact asta s-a întâmplat !

— Léna, nu fi sceptică ! Îi voi explica lui Franck...

— Ești nebună ? Morrant este **cea din urmă persoană** ce trebuie pusă la curent cu asta ! În opinia lui Eddie, banca sa finanțează în totalitate rețeaua din Uganda.

— Léna, el o să înțeleagă. El este...

— Un om de afaceri, atâta tot ! Înainte să isprăvești de vorbit, își va retrage deja capitalurile.

— Ar însemna o catastrofă !

Ea o cuprinse de mâini pe prietena sa.

— Am impresia că Morrant te-a vrăjit, scumpa mea ! Nu uita că e vorba de bani. Dacă Morrant va afla de existența „Trofeelor zambiene", va reacționa ca un om de afaceri. Nu-i va păsa de reacția băncii față de aceea a publicului... Valérie, făgăduiește-mi. Orice s-ar întâmpla, ține-ți gura ! Vei semna condamnarea la moarte a firmei „Safari Zambieni" !

— Nu-ți face griji ! În definitiv, Wincombe nu poate fi împreună cu Mark !

— A fost văzut cu el acum cincisprezece zile !

— Nu ne mai rămâne decât să pocnim din degete ca să apară.

Léna făcu o grimasă.

— Valérie, te-ai lecuit cu adevărat de Mark !

— Oh, da ! De asta ceea ce mi s-a întâmplat alaltăieri are atâta însemnătate pentru mine. Morrant a vrut să cocheteze și,.. asta mi-a plăcut ! După legătura mea cu Mark, mă simțeam izolată, paralizată... Nici un bărbat, chiar la fel de seducător ca Morrant, nu reușea să mă emoționeze. Acum, m-am regăsit... Pricepi ?

Léna încuviință cu un surâs.

— Există un zid între noi. Doream să-ți vorbesc, dar vorbele nu ajung până la tine !...

Cu un gest aproape matern, mângâie părul lui Valérie cu blândețe.

— Ceva în ființa mea suferă văzându-te într-o asemenea stare. Pe de altă parte, m-am simțit ușurată sufletește când ți-ai dat seama ce fel de om este de fapt Mark. Știi, când v-ați hotărât să vă căsătoriți, eram înnebunită de grijă !

Cam cu trei luni până să se căsătorească, Valérie intrase ca o furtună, pe neașteptate, în bungalow-ul lui Mark.

Ei nu se înțelegeau în privința numărului de invitați. Mark voia mai multă lume, casa era prea neîncăpătoare. Valérie dorea o dată în plus să discute despre asta și cum Mark

trebuia să plece în ziua următoare la un safari de două zile, ea sosise acasă la el în zori.

— Sus, leneşule ! Avem de discutat !

Acestea fură cam ultimele cuvinte pe care i le adresă. Mormăielile înăbuşite ale unui Mark adormit se amestecau cu protestele vagi ale unei tinere fete culcată lângă el !

Toate amănuntele scenei erau încă proaspete în memoria ei, dar supărarea violentă resimţită atunci dispăruse. Rămânea doar regretul de a se fi înşelat amarnic.

— Aşadar ştiai, Léna ! De ce nu mi-ai spus nimic ?

— Nu ştiu ! În ajun, Tony Fernandez şi Kasempa Ndhlovu îmi dăduseră un ultimatum. Ori îţi dădeam de veste, ori o făceau ei !

Va să zică, Tony, Kansepa şi ceilalţi ghizi ştiau de infidelitatea lui Mark ! gândi Valérie, surprinsă să constate că nu resimţea totuşi decât o neînsemnată ofensă adusă amorului propriu.

— Fapt straniu, constată Léna cu umor, sunt sigură că Mark credea că te iubeşte ! Este el în stare să iubească pe altcineva în afară de propria-i persoană ? Totuşi, tu erai singura căreia îi propusese căsătoria !

— Pur şi simplu, pentru că eram cea dintâi femeie care refuza să-i cadă la aşternut !

Valérie şi Léna izbucniră în râs, dar Léna conchise cu şiretenie :

— Deci aveam dreptate ! De fapt, nu ai fost îndrăgostită niciodată de Mark !

— Bineînţeles că da ! Trebuia în mod obligatoriu să mă grăbesc să-i cad la aşternut pentru a-i dovedi dragostea mea ?

— Hm !...

— Te las să crezi ce vrei, scumpă asociată ! trebuie să mă ocup de Wincombe. Mâine voi face turul companiilor de aviaţie.

Nici una din companiile consultate nu găsise numele de Jonathan Wincombe în listele lor de rezervări. Dar aşa cum Valérie îi dădu de înţeles chiar în ziua următoare ursuzei de Léna, adesea rezervările de ultim moment nu erau înregistrate. Poate că Wincombe îşi cumpărase biletul în ultimul moment ?

Vădit convinsă de prezenţa lui Wincombe în ţară, Léna îi recomandase tinerei femei :

— Când o să-l regăseşti, nu-l brusca deloc ! Trebuie cu orice preţ să eviţi ca Morrant să afle de existenţa firmei „Trofee Zambiene". Cu un pic de noroc, vom izbuti poate să scăpăm fără prea mare dificultate.

Pe drumul de întoarcere, Valérie încercă să-şi pună un pic de ordine în idei. Léna urma să plece să se întâlnească cu Eddie. Văzând-o atât de preocupată, se îngrijoră. Nu ştia cum să procedeze pentru ca ea să-şi regăsească liniştea.

Prima grijă a tinerei femei a fost să trimită un telex lui Franck Morrant. Ea confirma prezenţa lui Wincombe în Zambia.

Îi era neplăcut să se înhame la încă o treabă

istovitoare : studiul registrelor contabile ale Lénei !

„Afurisiți să fie Mark și Jonathan Wincombe pentru tâmpenia lor... și Franck Morrant pentru pasiunea lui exagerată pentru misterele și codurile informaticii !"

Nu era de mirare dacă ea nu izbutea să se concentreze ! Nu avea nici o înclinație pentru intrigi și mistere. Promisese să-l pună pe Morrant în contact cu Wincombe, dar îi era necesar, în cazul că îl regăsea, să aibă cu el o discuție preliminară. Morrant o enervase insinuând că ea îi ascundea ceva ! Ironia soartei e că, în prezent, bănuielile lui erau întemeiate !

— Înțeleg ce vreți să spuneți când vorbiți de luna octombrie zambiană ! Atunci căldura e infernală !

Interzisă, Valérie rămase împietrită în pragul biroului.

— Ce faceți aici ?

Cu chipul uimitor de inexpresiv, Morrant se îndrepta cu nonșalanță către tânăra fată.

— Nu vă holbați astfel, nu vă prinde !

— Eu... eu v-am trimis chiar adineauri un telex !

— Desigur pentru a mă înștiința că Wincombe se află încă în Zambia, nu-i așa ?

El flutură un mănunchi de documente și își făcu vânt cu ele înainte de a se trânti în fotoliul cu împletitură de pai.

— Ar trebui să existe aer condiționat, aici !

— O să pornesc ventilatorul.

Și în graba sa de a se sustrage privirii inchizitoare, ea era cât pe ce să răstoarne mapa de corespondență.

— Ploile vor sosi curând, de azi în patru sau cinci zile, explică ea, derutată. Căldura va fi atunci mai suportabilă, vedeți dumneavoastră, și...

Morrant se uita la ea cu luare aminte, având o lucire ironică în adâncul privirii.

— Mi-ați destăinuit cumva motivul prezenței dumneavoastră aici ?

Morrant nu răspunse direct, desemnând cu bărbia mapa de corespondență.

— Am citit că Wincombe se află tot în Zambia.

Apoi își scoase vesta grea, tropicală și Valérie crezu că în graba lui, era să-și scoată și cămașa.

— A trebuit să înțelegi, Valérie, că timpul zboară !

— Fără îndoială ! Dar e nevoie, în aceeași măsură, de timp pentru a obține informații. Nici o companie de zbor nu posedă vreun indiciu despre întoarcerea lui Wincombe în Europa.

Ea aștepta un răspuns ce nu veni. Ca un om meticulos, Morrant își suflecă metodic manșetele cămășii până la coate.

— Doriți o ceașcă de ceai ?

Privirea pe care el i-o adresă era destul de semnificativă.

— Poate o bere, atunci, se află în frigider.

Valérie trase un scaun şi îl observă pe Morrant pe furiş. Ce semnifica această indiferenţă ? Farmecul era un mijloc de care el se folosea doar pentru a obţine ceea ce îşi dorea ? Îl folosise pentru un moment în prezenţa ei şi iată, acum făcea pe blazatul !...

Privirea ei întârzie pe buzele lui Morrant şi ea fremătă de dorinţă amintindu-şi de atingerea lor. Ea trebui să facă un efort pentru a-şi veni în fire.

— Poate aţi fi amabilă să-mi spuneţi ce ştiţi exact, reluă Morrant. Am putea câştiga timp şi să analizăm împreună cum să-l regăsim pe Wincombe cât mai repede cu putinţă.

Valérie constată cu uşurare că propria-i voce revenise la normal. Panica în care o cufundase sosirea lui Morrant fusese un avertisment sever. De-acum înainte, îi va fi necesar să se controleze continuu, şi să fie cu ochii pe Franck Morrant !

— Am putea oare să trecem în revistă toate acestea împreună ?

Valérie îl privi pe Franck, uşurată. Privirea lui din nou tandră o făcu să uite de toate neliniştile sale.

— Pentru moment, ar trebui mai degrabă să vă înapoiaţi la hotel. Pariez că veniţi direct de la aeroport.

— Ca să fiu sincer, credeam că aveam un loc rezervat la hotel. Alaltăieri, secretara îmi reţinuse o cameră. Când m-am prezentat, se ocupase. Şi se pare că toate hotelurile afişează ocupat.

Se îndreptă cu nonşalanţă spre frigider şi se servi cu o bere.

— Firește, explică maşinal Valérie, în clipa de faţă există un mare târg la Lusaka ! Ca de fiecare dată în asemenea ocazii, hotelurile trebuie să fie luate cu asalt.

Tânăra fată reflectă, trecând în revistă clădirile publice ale oraşului. Dar peste tot, era cunoscut Mark. Se putea răspunde cu simplitate întrebărilor pe care Morrant nu se va abţine să nu.le pună !

— Cred că o să fiţi nevoit să-mi acceptaţi ospitalitatea !

În felul acesta, îi va fi foarte lesne să-l supravegheze, se felicită ea, fără să reflecteze la faptul că reciproca era tot atât de adevărată.

— Pariez că dispuneţi de o bonă cumsecade, murmură el ducând cana cu bere la gură. Nu aş dori să aduc neajunsuri bunei dumneavoastră reputaţii !

Valérie izbucni în râs.

— Fosta mea doică este severă, să ştiţi !

Ba dimpotrivă ! Agie urma să jubilieze, găzduindu-l pe Morrant. Nu repeta ea mereu că o femeie de douăzeci şi patru de ani ar trebui să se mărite de urgenţă ?

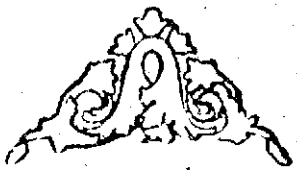

## CAPITOLUL 4

— Nu-i rău, Franck Morrant ăsta, aşa-i ? îi strigă Agie, fără să se jeneze. Ai băgat şi tu de seamă ?...

— Nu ! Şi încetează să gândeşti cu voce tare, murmură Valérie. Ea aruncă o privire neliniştită către uşa de la intrare. Ar putea să ne audă !

Cât de ciudată a fost ideea de a-l invita pe Morrant ! Încă de la început, devenise favoritul lui Agie care descoperise în persoana lui pretendentul ideal pentru Valérie. A trăi sub acelaşi acoperiş însemna pentru nervii tinerei fete un chin nesfârşit, cu atât mai mult cu cât Eddie telefonase atunci când ea se aştepta mai puţin. Să-i vorbească a fost destul de anevoios pentrú ea. Se temea în orice clipă ca Franck să nu iasă din piscină — unde îşi petrecea majoritatea timpului — şi să nu surprindă conversaţia.

Eddie se arătase foarte satisfăcut de întorsătura luată de evenimente.

— Urmăreşte-l pe Morrant pas cu pas şi procedează în aşa fel încât să nu ia legătura cu nimeni.

Valérie spera să-l contacteze rapid pe Mark. O enerva să-l pândească toată ziua pe Franck. Hotărât lucru, nu i se potrivea acest gen de sport !

— Agie, e suficientă salată ! Ajunge pentru un regiment !

— Un bărbat bine clădit ca el are nevoie să mănânce ! bombăni fosta guvernantă.

Deodată, privirea i se lumină. Morrant, cu trupul lucind de apă, tocmai îşi făcuse apariţia în prag.

Înaintă, imprimând pe pardoseală urma udă a tălpilor sale.

— Imagine idilică ! declară el, surâzător. Două femei muncesc doar pentru mine !

— Care va să zică aşa ! suspină Valérie.

Ea privi pardoseala băltind de apă.

— Am impresia că Alphonse va avea de la cine să ia exemplu ! Voi doi, sunteţi înţeleşi să faceţi mizerie în casă !

Franck ignoră înţepătura şi se scutură de apă fără jenă.

— Când veniţi să faceţi baie, Valérie ?

— Când o să termin de amestecat salata !

Tânăra fată îşi dăduse seama iute că Morrant nu zăbovise o clipă. Chiar de la sosirea sa, telefonase în dreapta şi-n stânga, neomiţând să dea numărul de telefon al lui Valérie celor

cărora le telefona. Când nu dădea telefoane, își petrecea tot timpul în apă plonjând și înotând un craul viguros. Fără nici o îndoială, avea energie de cheltuit !

Valérie își privi ceasul și făcu o grimasă. Acuși se face ora optsprezece ! La tropice, noaptea sosea rapid. Curând va fi prea întuneric pentru a se arunca în piscină.

Ea se pregătea să-i propună lui Franck să amestece și el salata când telefonul sună.

— Cu siguranță e pentru dumneavoastră !

În momentul trecerii, ea nu se putu stăpâni să nu admire spatele musculos care se îndepărta.

Era de netăgăduit. Franck reprezenta perfecțiunea întruchipată ! Dat fiindcă îl vedea toată ziua bălăcindu-se în piscină pe jumătate gol, ea putuse să-l privească pe toate fețele ! Dealtminteri, cum să procedeze pentru a simula indiferența ? Agie nu scăpa nici o ocazie de a juca rolul peștitoarei.

— Ce bărbat frumos ! Nu-i așa, Valérie ?

— Zău, Agie, nu frumusețea fizică contează !

— Ah, nu ? Totuși Mark Shelby nu avea decât această calitate ! În schimb, dl. Morrant are frumusețea și puterea de partea sa, fără a mai pune la socoteală amabilitatea sa !

— Agie ! mormăi Valérie la apropierea lui Franck.

— Era secretara mea. Wincombe se află la Kabwe, la hotelul Jacaranda. Ştiaţi ?

Valérie apucă braţul lui Agie care tocmai voia să spună ceva.

— Un minut, Franck, ne întâlnim îndată la piscină, îmi permiteţi ? Ea ciupi braţul dolofan şi spuse pe un ton mieros : Acum, Agie, vino să-mi arăţi unde mi-ai ascuns bikinii înainte să te arunc în piscină !

Neţinând seama de protestele ocrotitoarei planturoase, o îmbrânci fără menajamente înainte, până în cameră, şi închise uşa în urma ei.

— Bikinii tăi se află la locul lor ! se smiorcăi Agie, indignată.

— Ştiu ! Ascultă, te rog. Am ceva foarte important să-ţi spun.

Îşi puse cu mişcări repezi un bikini negru, explicându-i de trădarea lui Mark şi constată cu uşurare că Léna o informase deja în mare parte pe guvernantă.

— Trebuie să ştii că Morrant este un om foarte important. Dacă află cel mai neînsemnat lucru, „Safari Zambieni“ este **terminată** !

Nedumerită, Agie se aşeză pe pat.

— Un om ca el n-ar putea să facă un asemenea lucru !

— Agie, te rog ! N-am încotro ! Nu pot spune nimic. I-am promis Lénei să tac !

— Îmi voi ţine gura, jur ! Dar cum o să faci pentru a-i explica lui Morrant prezenţa lui Wincombe la Kabwe, împreună cu Shelby ?

— N-am nici o idee. Dar voi găsi totuşi o modalitate.

Agie se ridică suspinând.

— Trebuie să-i cer lui Alphonse să aprindă proiectoarele piscinei. Curând se va întuneca.

Ea o surprinse pe Valérie în faţa oglinzii. Cu sprâncenele încruntate, tânăra fată se privea cu un aer critic. Cu mâinile în şolduri, Agie se proţăpi în faţa ei, admirativă.

— Dl. Morrant te va găsi pe plac, e sigur !

Ea izbucni în râs din pricina enervării lui Valérie ce scotocea cu disperare în comodă.

— Oh, Agie ! Maieul ăsta este prea strâmt. Trebuie să găsesc totuşi ceva mai decent !

— Nu căuta ! Nu te-ai neliniştit vreodată de asta înainte, de ce ai face-o acum ?

Fără să-i pese, ea se învârti în jurul fetei privind-o pe îndelete de aproape.

— Nimic de zis, ai ţâţe splendide !... poate un pic cam prea mici...

Cu orgoliu, ea aruncă o privire fugitivă spre propriu său piept, masiv şi plinuţ...

— Cât despre picioare, orice bărbat demn de numele acesta...

— Te implor, Agie, vrei să încetezi !

Valérie apucă un halat flauşat şi fugi către piscină, urmată de râsetele ironice ale fostei guvernante.

Ea plonjă direct în apa răcoroasă şi ieşi repede la suprafaţă, însă stânjenită de părul

care-i cădea peste ochi, regretă că nu şi-l prinsese la spate.

Două mâini le întâlniră pe ale ei pentru a încerca să-i elibereze obrazul, în timp ce o voce masculină, profundă şi caldă, îi murmura la ureche :

— O să vă vină greu să-l descurcaţi.

Mâinile se aşezară pe şoldurile lui Valérie, susţinând-o cu putere la suprafaţa apei, pe când ea se zbătea să respire.

— Cufundaţi-vă capul sub apă şi scuturaţi-l cu repeziciune, o sfătui Franck.

Ea avu timp să-i zărească chipul în penumbra crepusculului, apoi întunericul îi învălui pe amândoi.

„Alphonse o să aprindă desigur proiectoarele, gândi Valérie, un pic neliniştită. Ea plonjă imediat pentru a se îndepărta. Dar o mână puternică o cuprinse strâns de gleznă, tăindu-i elanul.

— Ce faceţi ? Lăsaţi-mă !

Ea se zbătea, înotând cu mâna rămasă liberă, în timp ce el o apuca pe cealaltă.

— Mi-e frică de întuneric, scumpa mea !

O trase spre el şi o strânse la pieptul său

— Sunteţi nebun !

Ea lupta cu toate forţele încercând să-l determine să-i dea drumul. Dar Franck râdea mai tare şi îşi întetea strânsoarea.

Furioasă, Valérie îl lovi peste obraz, pe spate, apăsând din răsputeri pe umerii lui

Franck. În zadar ! Dimpotrivă, tot luptând el se trezi fără să vrea cu obrazul lipit de mângâietoarea rotunjime a sânilor ei pe care începu să-i acopere cu sărutări.

— Dați-mi drumul !

— Imposibil !

Sub plăcuta mângâiere a buzelor lui Franck, o străbătu un fior de plăcere. O moleșeală confuză îi îngreună picioarele, slăbindu-i împotrivirea.

— Ce faceți ?

Îngrozită, simți dinții lui Franck încercând să-i desfacă sutienul. În ciuda protestelor sale, el începu să-i acopere sânii cu sărutări pasionate.

Când buzele lui Franck le atinseră pe ale ei, o forță irezistibilă îi spulberă ultimele împotriviri.

Răspunzând mângâierilor pătimașe, ea își afundă degetele în părul lui Franck și se lipi cu putere de corpul viril, cedând în sfârșit unei dorințe de prea multă vreme înăbușită.

Se separară o clipă și se priviră, cu ochi plini de pasiune. Apoi o cuprinse din nou în brațe strângând-o și mai tare la pieptul lui. ascunzându-și obrazul între rotunjimile feciorelnice ale sânilor ei în timp ce siluetele lor întunecate se conturau în limpezimea calmă a apei sclipitoare.

Deodată, lumina puternică a proiectoarelor inundă piscina și Franck își înăbuși un strigăt de protest.

El o antrenă pe Valérie spre partea mai puțin adâncă a piscinei. Părul înmuiat de apă al fetei atingea ușor pieptul tânărului bărbat. Tulburată de dorință, Valérie încerca zadarnic să-și controleze bătăile dezordonate ale inimii.

Ea ridică ochii spre Franck. Ca răspuns la tulburarea sa, ea citi o palpitantă chemare în privirea pe care dorința o întuneca.

— Scumpa mea ! Nu mai pot aștepta..., vrei ?...

Hipnotizată de mângâierile lui, beată de dorință, Valérie ezită totuși.

Ea știuse mereu să-și stăpânească elanurile corpului său. Nu cedase vreodată pasiunii lui Mark pe care îl iubea și cu care trebuia să se căsătorească. În străfundul ființei sale, știuse totdeauna că va veni ziua în care ea nu va mai avea de ales, în care va fi copleșită de nevoia de a se da.

Acum, Franck se afla aici. Alegerea era întemeiată. De-abia îl cunoștea, însă îl iubea cu trup și suflet. Lui îi va ceda mai târziu. Deocamdată, nu venise momentul.

Valérie se trase înapoi, scăpând mâinilor febrile, și clătină capul în semn de refuz.

— Nu...

— Adevărat, sirena mea ? Ei bine, în cazul acesta...

Cu o bruscă detentă, el plonjă și se îndepărtă, bătând rapid apa cu picioarele-i bronzate.

Valérie își trase halatul pe ea și intră în casă. Foarte repede, sub efectul dușului, tensiunea trupului i se domoli. În fața oglinzii, ea medită, melancolică.

Și când te gândești că numai cu câteva zile în urmă, ea se bucurase să resimtă în fine atracție pentru un bărbat ! De fapt, nu asta era cel mai alarmant, nici faptul că dorise atât de repede, atât de firesc, să-i cadă în brațe. Nu, Wincombe se afla la Jacaranda ! Ca subterfugiu să găsească pentru a-l împiedica pe Franck să se ducă acolo ?

Ea dădu din umeri și se liniști. Va găsi ea o soluție, pentru a salva agenția !

Valérie netezi cu mișcări mașinale cutele tunicii. Dușul prelungit o destinsese și o răcorise de-a binelea. Ea se întinse alene și, în picioarele goale, se îndreptă spre bucătărie.

Un miros îmbietor de carne prăjită îi gâdilă nările.

— Agie, parcă îți spusesem să nu te ocupi de cină. Credeam că plecași cu Alphonse... o dojeni ea, apoi se opri brusc.

Cu furculița în mână, Morrant supraveghea grătarul.

— Mă credeați incapabil să pregătesc niște biftecuri ? Apropo, cum îl vreți pe al dumneavoastră ?

El se schimbase, înlocuind slipul de baie cu un jeans care stătea strâns pe el într-o manieră aproape indecentă.

— Potrivit...

Ea scoase tacâmurile şi se pregăti să pună masa.

Inima ei începea din nou să bată cu putere. Pentru a-şi ascunde tulburarea, ea umbla de colo-colo, scoţând paharele pentru vin, căutând peste tot tirbuşonul.

— Nu căuta, sticla de vin este deja deschisă ! Am adăugat roşii şi ceapă la salata de cartofi.

— Câtă îndemânare !

„De ce sunt atât de îndârjită ? îşi reproşă ea. Doar n-o să-l fac răspunzător de nervozitatea mea."

Franck întoarse biftecurile ce începeau să scoată fum.

— Dacă aştept până se rumeneşte al dumneavoastră, al meu se va face scrum !

— Am spus „potrivit de prăjit", nu ars, zău !

În ciuda tuturor eforturilor ei pentru a părea calmă, Valérie îşi dădu seama că roşeaţa pe care o simţea urcându-i-se în obraji dezminţea total tonul aspru pe care ea încerca să-l adopte.

Astfel culese în treacăt cele două farfurii cu care se refugie în camera de zi.

Franck i se alătură aducând biftecurile.

— Valérie, nu trebuie să-ţi fie jenă de ceea ce s-a întâmplat la piscină.

— Nu mă simt jenată ! Însă... aş vrea... ca noi să ne limităm la o strictă relaţie de afaceri.

— Puţin vin ?

Umilită de a se simţi roşind până în vârful urechilor, Valérie încuviinţă.

— Dacă ţi-aş telefona într-o zi, în afara orelor de program, mi-ai îngădui să facem dragoste ? propuse el cu o asemenea nevinovăţie încât ea se simţi vexată şi mai mult.

— Ce idee !

Mâinile sale tremurau într-o asemenea măsură, încât, din neatenţie, pe când se servea din salată, îi scăpă tacâmul. Cartofii se împrăştiară pe masă.

— Măcar de mi-ai explica de ce te agasează într-atât propunerea mea !... Poftim, a mai rămas o bucăţică !

El înţepă cu vârful furculiţei o fărâmă de cartof rămas pe masă şi, fără să facă un caz din asta, o puse din nou în farfuria lui Valérie.

— Nu în asta constă problema !

„Mă crede el sinceră ? Este el conştient de influenţa pe care o exercită asupra mea ?" gândea tânăra fată, disperată.

Totuşi, nu-şi mai dorea, o a doua oară, să înfrunte riscul de a se îndrăgosti.

— Abia m-am vindecat de un alt bărbat, se apără ea.

— Motivul nu este suficient, scumpa mea. Doar femeile măritate nu-mi trezesc interesul !

— Aşadar vă interesează cele care au dezamăgiri în iubire ? În fine... nu... nu asta voiam să spun !

— Dacă o astfel de femeie răspunde avansurilor mele cum ai făcut-o dumneata la piscină, o consider vindecată !

Franck se uită la ea insistent, cu o insolență complice, în timp ce Valérie nu-și desprindea privirile din farfurie.

— V-am spus motivele refuzului meu. Păcat că mai insistați.

— Bine ! N-o să te mai plictisesc ! Dar să nu crezi că o să mă consolez petrecându-mi timpul la bucătărie să-ți prepar gustări, de vreme ce nu pari a-mi aprecia salata de roșii, remarcă el, așezându-i-se înainte. Nu o răsturna ! De fapt, ai idee de hotelul acela din Kabwe ?

— Sigur că da. Dar există multe hoteluri la Kabwe și nu toate figurează în anuar. Recunosc, timpul ne zorește, dar am multe treburi de isprăvit la birou. Plus de asta, doi dintre ghizii noștri trebuie să plece pentru înlocuiri și am hârțoage de rezolvat. De-abia după câteva anchete vom putea să ne ducem la Kabwe, e cam la vreo sută de kilometri de aici.

— Despre ce gen de anchete vrei să vorbești și în legătură cu cine ? întrebă Morrant cu o bruschețe care o determină să fie cu ochii-n patru.

„Dacă trebuie să suport tonul acesta de fiecare dată când vorbesc, voi putea oare să re-

zist fără să mă dau de gol ?“ se întrebă Valérie.

Franck făcu o pauză înainte să-i propună pe un ton vesel :

— Cum dorești... Dacă am ieși să bem o cafea ?

Pe verandă era ceva mai cald decât în interiorul casei.

— Pot să-mi permit o țigară ?

Din buzunarul pantalonului, Franck scoase un pachet de țigări și o brichetă de aur.

— Vă fac o propunere mai bună. Ce-ați spune de un coniac bun ?

Franck acceptă, amuzat. Totuși, își aprinse țigara liniștit la flacăra elegantei brichete.

Același surâs amuzat îi străbătu buzele, când tânăra fată îi întinse paharul.

— Dumneata nu bei ?

Valérie clătină capul și își turnă din nou cafea. Ea nu avea nevoie deloc de alcool ! În realitate, era furioasă să observe că el își dădea seama perfect de efectul pe care îl producea asupra ei, de unde și aerul ironic pe care el îl afișa în permanență.

— Nu mă priviți astfel !

El își lăsă capul pe spate și scoase mici rotocoale de fum. Încetul cu încetul, conversația căpătă un ton normal. Valérie considera situația mai degrabă provocatoare. Franck tăinuise adevăratul motiv al venirii sale, dar nici el nu știa adevărul pe care ea trebuia să-l ascundă cu grijă !

Târziu în noapte, ea îi arătă cum să controleze aciditatea apei din piscină.

— Alphonse nu se pricepe să interpreteze semnificaţia culorilor, explică ea, în timp ce îl privea intrigată, cum lua probe de apă la care adăuga câteva picături de reactiv.

— Când algele începuseră să prolifereze, tata şi Jonas şi-au dat seama că Alphonse nu putea să interpreteze rezultatele analizelor.

— Toată treaba asta este mult prea complicată pentru mine, exclamă Franck râzând. Dar dacă orice dobitoc poate s-o facă, atunci...

— De fapt, oricine o poate face ! întări tânăra fată, şi îi puse în mână un flacon de clor.

— Doar patru doze ! Să nu-l turnaţi tot !

Valérie se aşeză pe treptele verandei. Licărirea argintie se reflecta în apa liniştită a bazinului, prelungind la nesfârşit silueta tânărului. Sub lumina feerică a proiectoarelor, nuanţele închise de verde şi turcoaz de pe fundul piscinei se topeau la suprafaţa apei.

Fascinată, Valérie şi-l închipuia pe Morrant ca pe un zeu coborât din Olymp.

Totuşi, gândi ea, atunci când zeii descind din Olymp pentru a veni pe pământ, nu lasă ei mereu în urmă lor, amintirea tragică a vieţilor sfărâmate şi a inimilor îndurerate ?

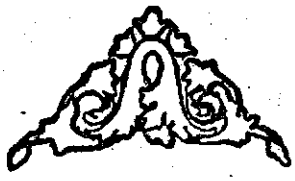

## CAPITOLUL 5

— Mark ? Aici e Valérie.

— Bună, Valérie. Sunt...

— Jonathan Wincombe se află la tine acasă ?

Auzind din nou la telefon vocea lui Mark, Valérie constată uşurată, că nu-i provoca nici o emoţie.

— Mark ! Wincombe se află la tine ?

— Nu, Valérie, dar trebuie să-ţi vorbesc urgent.

— Să-mi vorbeşti ! Acum ţi-ai găsit ! Îţi dai seama de...

Pe un ton foarte umil, Mark o întrerupse :

— Valérie, poţi veni... acum ?

— Nu ! E imposibil. Patronul lui Wincombe se află la mine.

— Morrant ?

— Sunt încântată că îi cunoşti numele ! Tu trebuie să cunoşti şi motivul prezenţei sale în Zambia, bănuiesc !

— Scumpa mea, iartă-mă, trebuie să-ţi vorbesc neapărat !

— Mark, unde este Jonathan Wincombe ?

— O clipă, te rog !

Mark lăsă receptorul. Frânturi de conversaţie al cărei sens ea nu izbutea să-l înţeleagă, îi ajungeau la ureche.

Chiar în dimineaţa aceea, ea plecase devreme, după ce îi recomandase lui Agie să umble în vârful picioarelor pentru a nu-l trezi pe Morrant. Cu cât acesta se scula mai târziu, cu atât era mai bine. Doica trebuia să-i telefoneze în cazul în care Franck pleca de acasă. Cum ar putea s-o facă acum dacă linia era ocupată ? De ce întârzia Mark atât de mult ? Nervozitatea degetelor cu care bătea în birou îi trăda starea de neliniște.

Deodată vocea lui Mark răsună în receptor.

— Valérie, poţi veni înspre mine până la jumătatea traseului ?

Ea acceptă. Măcar existau puţine şanse ca Morrant să-i întâlnească.

Ea parcursese vreo patruzeci de kilometri în direcţia localităţii Kabwe, pe autostrada Nordului, când un Land Rover al poliţiei sosind din sens invers, claxonă de mai multe ori.

Valérie se opri deîndată, întrebându-se cu neliniște de ce, ajunsă lângă ea, maşina făcea cale-ntoarsă şi stopa chiar în dreptul ei. Ochii ei se holbară când realiză că Mark Shelby, aşe-

zat pe locul pasagerului, întindea mâna peste portieră.

— Cheile maşinii, Valérie.

Cu mâini tremurânde, ea se supuse. Curând, Mark coborî din vehicul şi se instală alături de ea.

— Era singura modalitate de a putea să-ţi vorbesc.

Trecuse mai bine de un an de când Valérie nu-l mai văzuse pe Mark. Ea fu şocată de felul cum arăta. Neras, cu chipul palid, cu ochii înconjuraţi de ceareăne adânci, întreaga lui înfăţişare exprima o amărăciune mocnită. O dată mai mult, cu uşurare, ea constată că nu mai simţea nimic pentru fosta ei iubire. Se temea într-atât pentru existenţa firmei „Safari Zambieni", încât a-l vedea bolnav nu producea nici un efect asupra ei. Îi aştepta cu cea mai mare nerăbdare explicaţiile.

— Am fost interogat o jumătate de noapte în legătură cu Wincombe de către brigada specială, suspină Mark. Pentru ce motiv, habar n-am !

— Mark, eşti în stare de arest ?

— Nu.

Cu înfăţişare perplexă, îşi scărpină bărbia nervos.

— Cel puţin, aşa mi-au spus ! Se pare că mă aflu sub supraveghere pentru propria-mi securitate. Nu pricep ce înţeleg ei prin asta !

Wincombe este desigur smintit, dar nu periculos.

Mark voi să-i cuprindă mâna lui Valérie care se feri deindată.

— Scumpa mea, poliţistul care mă păzeşte în clipa de faţă este un fost jucător în echipa mea de fotbal. El trece cu vederea întâlnirea noastră. De aceea, te rog, fă un efort !

Valérie încuviinţă, fără voce. Ceea ce auzise adineauri despre Wincombe îi justifica temerile.

— Mark, unde este Jonathan Wincombe ?

— Asta-i dandanaua mea, scumpo ! Nu vreau ca tu să fii amestecată în această poveste !

— Să mori de râs, nu alta ! Mulţumită ţie, sunt amestecată în afacerea asta până-n gât !

Şi fără a se mai putea abţine, ea îi explică fără înconjur situaţia.

Copleşit, Mark îşi puse mâinile în cap.

— Îţi jur, Valérie, că n-am făcut-o deloc într-adins... Nici nu ştiu cu ce să încep...

— Dă-i drumul...

— Protejam înfiinţarea unei societăţi de vânătoare. Atunci l-am întâlnit pe Wincombe... Vânătoarea a început să mă intereseze doar după ruperea legăturii noastre... Wincombe se bucura de venituri confortabile graţie unor plasamente diverse. Supărat cu tatăl său, el n-a reuşit să retragă decât jumătate din capitalurile imobilizate pe care le-a transferat imediat în contul companiei noastre...

— „Trofee Zâmbiene" ! Adevărul este că tu organizezi masacre !

— Tu știi bine că în fiecare an, trebuie eliminat un anumit număr de animale !

— E-n regulă ! Dar traficurile tale meschine sunt jalnice prin stupiditatea lor !

— Recunosc. M-am purtat ca un imbecil ! Dar refuzul tău de a te întâlni cu mine, de a-mi vorbi la telefon, m-a consternat !

— Într-atât încât să încerci să ruinezi „Safari Zambieni" ?

— Contractul meu era terminat până să-mi înființez compania, și nu înțeleg cum aș fi putut să vă creez neajunsuri ?

— Atunci, de ce ai utilizat o denumire asemănătoare cu a noastră, cu aceleași caractere, pe același fel de hârtie, cu antet identic ?

Mark afișă un chip uluit. Nu înțelegea nicidecum.

— Dumnezeule ! Cum poți să fii atât de încuiat ? Pe cine vrei să duci că n-ai procedat într-adins atunci când ai ales același fel de hârtie, o denumire aproape identică pentru a ne discredita compania ?

— Cum de mă poți crede atât de lipsit de imaginație ? E clar că sunt un nepriceput în asta, dar îți jur că n-am vrut nicicând să pun în pericol strădania tatălui tău și a lui Jonas. Îi respectam prea...

— Ce mai contează, Mark, în definitiv, nu-mi pasă... Acum tu nu crezi că ar trebui

să abordezi adevăratul motiv al întâlnirii noastre ?

Mark o privi cu intensitate, apoi plecă fruntea.

— Ce scrântit este Wincombe ăsta ! Ce l-o fi apucat ? Ştii, acum câteva zile, a plecat cu Josh Benda. Autorizaţia de a vâna un cuplu de elefanţi era încă valabilă şi Wincombe murea de dorinţa de a profita de asta.

Cu ochii privind în gol, Mark rămase gânditor câteva clipe, apoi reluă cu un suspin :

— Jonas avea dreptate. Pentru unii, a ucide înseamnă un drog. Wincombe este un drogat. Există un mic adăpost la Luambe în districtul Luangwa. Noaptea trecută, cu câteva minute înainte de sosirea poliţiei, am primit un mesaj prin radio de la Josh... Wincombe este grav rănit !

Tânăra fată tresări.

— Dar sezonul s-a terminat oficial la Luangwa ! Rezervaţia şi-a închis porţile ieri ! De ce se mai află el acolo ? Josh ar putea să-şi piardă autorizaţia de ghid !...

Ea se opri brusc, neliniştită de ceea ce citea în ochii lui Mark.

— De ce nu l-a obligat să părăsească rezervaţia ?

Stânjenit, Mark se foia pe locul din maşină.

— Pentru că Josh a fost nevoit să urmărească un leopard pentru a-l doborî. Wincombe îl rănise.

— Dar leoparzii nu atacă decât provocaţi ! exclamă Valérie, lividă.

— Desigur, Wincombe întărâtase animalul. A încercat să-l convingă pe Josh de contrariu atunci când l-a chemat în ajutor. Dar ghidul era îndeajuns de aproape pentru a constata că acesta trăgea cu sânge rece în animal... Aşa că, observi tu, nu mi-a fost de ajuns să compromit compania ! A trebuit deopotrivă să mă asociez cu un tip ce nu ezită să extermine un animal atât de splendid precum este leopardul pentru a-şi satisface pofta de a ucide. Dacă Josh n-ar fi amestecat, l-aş fi lăsat baltă pe Wincombe. Dar Benda era scos din minţi atunci când mi-a telefonat. Ar fi trebuit să-şi lase clientul în seama leopardului.

— Ce încurcătură !

— Încă ceva. Land Rover-ul lor a rămas în pană din cauza radiatorului. Atunci când sosise poliţia, mă pregăteam tocmai să duc cu mine cele necesare pentru etanşarea fisurilor. Acum, nu mai pot face nimic cu poliţiştii pe urmele mele !

— Asta-i tot ?

— Aproximativ... Ah, nu, e imposibil să iau legătura cu ei prin staţia de radio. E defectă şi aceea.

Valérie care se aştepta la un asemenea răspuns plecă ochii, descurajată.

— Deci, în concluzie, Wincombe şi Josh sunt blocaţi într-o rezervaţie închisă oficial,

cu un vehicul în pană, fără posibilitatea de a comunica !... Îţi dai seama de situaţie ? Or să vină ploile ! Pot rămâne izolaţi luni de zile !

— I-am promis lui Josh să vin să-i caut fără a avertiza autorităţile, altfel îi vor ridica autorizaţia de ghid. Dacă Wincombe este acuzat de braconaj, este sigur că va da vina pe ghid !

— Dacă supravieţuieşte ! În ce stare se află de fapt ?

— Cam nasoală...

Deodată plictisită peste măsură, Valérie ordonă :

— Înapoiază-mi cheile. Drumul până la Luangwa e lung !

— Eşti nebună ! Nu te voi lăsa să te duci acolo !

— Atunci cine altcineva ? Un ghid ar risca să-şi piardă autorizaţia în afacerea asta. Nu pot pretinde echipei noastre o treabă ca asta. Tot ce-mi rămâne de făcut e să mă ghidez după hartă pentru a-i elibera pe cei doi imbecili... Unde se află de fapt ?

Tânăra fată se strâmbă când Mark indică adăpostul, neînsemnat, probabil abandonat.

— Oricum, dacă te duci singură acolo, îi alertez pe cei răspunzători de rezervaţie, Valérie, e periculos !

— Nu vei alerta pe nimeni ! Şi dealtfel, cine ţi-a zis că mă duc singură ? Uiţi că am pe cap un reprezentant al băncii care susţine planul de ocrotire a rezervaţiilor.

— Ce caută Morrant aici ?

— Morrant este specialist în păstrarea secretului operațiunilor bancare. El deține cheile codurilor informatizate.

— E imposibil să-l iei cu tine pe Morrant, Valérie. Când va fi la curent cu situația, vei putea să-ți iei adio de la program. În afară de asta, el n-a călcat prin junglă ! Cum ar putea el să te protejeze ?

Valérie izbucni într-un râs deziluzionat.

— Te crezi într-adevăr în măsură să-mi dictezi ce să fac ? Lăsându-l pe Morrant în afara evenimentelor am risca să devină bănuitor. Cât despre securitatea mea, fii liniștit, sigur n-a călcat niciodată prin junglă, dar în caz de primejdie, el va putea să-și păstreze sângele rece... Mulțumit ?

— Bineînțeles că nu ! Dar presupun că nu mai pot să spun nimic.

— Înapoiază-mi cheile. De fapt, nu mai e nimic de spus !

— Valérie, nu pleca fără pușcă !

Ea îl măsură cu priviri dispreţuitoare.

— Va trebui să traversezi Lundazi — continuă Mark — apoi, îndreptându-te spre sud, va trebui să ocolești așezarea Mbuzi și patrulele poliției.

— Știu... Cheile !

— Pe unde ai umblat ?

Morrant venea în întâmpinarea tinerei fete, cu un aer nemulțumit.

Nebăgându-i în seamă dojana, Valérie dispăru în casă.

— **Valérie !**

O apucă de braţ făcând-o să se întoarcă cu faţa spre el.

— Ai uitat cumva că n-am călătorit până aici doar pentru a mă bronza ? Am o afacere de pus la punct, imaginează-ţi !

— Credeţi că sunteţi singurul care munceşte ? Trebuie cumva să vă dau socoteală ? Uitaţi că nu sunt una dintre angajatele d-voastră ?

— Bine, bine, scuză-mă ! Valérie, ce se întâmplă ?

— Probleme grave, Franck, lăsaţi-mă să-mi trag sufletul, vă rog. O să vă explic.

Preţ de o clipă, ea închise ochii, foarte obosită.

— Ce-ai zice de un plonjon în piscină ? Pari epuizată. Agie o să-ţi prepare un suc rece.

Ea acceptă cu recunoştinţă şi plecă în cameră să-şi pună un maieu.

Era atât de cald încât temperatura apei nu permitea o veritabilă relaxare. Totuşi, înotul îi dădea posibilitatea să reflecteze la atitudinea de adoptat faţă de Morrant. Pe drumul de întoarcere, fusese atât de preocupată încât era să izbească un pieton imprudent şi trecuse de nenumărate ori pe roşu. Cum să-l facă pe Morrant să accepte ideea unei expediţii neaş-

teptate în rezervație ? Ea spera să profite de graba lui Franck de a-l regăsi cât mai repede posibil pe Wincombe.

În mintea ei încolțea un plan a cărui fragilitate n-ar fi rezistat desigur multă vreme la examenul critic al unui funcționar al autorităților zambiene. Subterfugiul nu era prea subtil, dar însemna tot ceea ce ea putuse născoci, și **asta putea să țină,** își repetă ea ieșind din bazin.

— Agie te solicită !

Surâzând, Franck, depunea un platou pe masa joasă de pe terasă. Cred că nu ești în grațiile ei astăzi !

Neliniștită, Valérie o reîntâlni pe Agie în fața bucătăriei.

— Haide să vorbim în cameră, făcu guvernanta cu un aer de conspirator.

— Agie !

— Închide ușa !

Intrigată, Valérie se execută.

— Unde ai fost ? Am încercat să dau de tine la telefon.

— Trebuia să mă întâlnesc cu cineva...

— Franck a primit vizita a trei persoane, doi europeni și un zambian pe care l-am recunoscut... Șeful brigăzii speciale a poliției, cred... N-am înțeles ce-au discutat căci m-au poftit afară din încăpere, adăugă doica, smiorcăindu-se indignată.

Copleşită, Valérie se prăbuşi pe pat. Poliţiştii care îl interogaseră pe Mark şi au plasat o gardă în preajma lui, făceau şi ei parte din poliţia specială. Or, poliţia specială se ocupa mereu de dosarele în care erau implicaţi străinii. Ea nu mai înţelegea. Oare Morrant nu declarase că nu vrea să amestece poliţia în afacerea Wincombe ?

— Mulţumesc, Agie, că m-ai informat... Cu toate că n-am nici o idee de tot ce înseamnă asta... cred că ar trebui să mă întorc la piscină înainte să mă caute Morrant.

— A venit deja... Azi dimineaţă, când vizitatorii au plecat...

Cu inima strânsă, Valérie se înapoie pe terasă.

— Ei bine, constat că eşti totuşi teafără ! exclamă Morrant întinzându-i un pahar cu suc de portocale.

— Sunt paisprezece ani de când mă dădăceşte ! M-am obişnuit !

— Eşti pregătită acum să-mi povesteşti cum ţi-ai petrecut dimineaţa ?

Valérie bău o înghiţitură şi puse din nou paharul pe masă încercând să câştige timp.

— Jonathan Wincombe nu se află la Kabwe. ci în rezervaţia din Luangwa... De fapt, este o afacere mai complicată.

— Dă-i drumul, sunt numai urechi !

— El şi ghidul său nu trebuiau să se afle în locurile acelea. În mod oficial, parcul s-a închis de ieri, mai precis cu o noapte înainte...

Ei n-au putut să iasă din parc în timp util din cauza unei pierderi de apă de la radiatorul vehiculului lor...

— Şi apoi ?

— Informatorul meu... trebuia să se furişeze pentru a le aduce materialul necesar reparaţiei.

— De ce „să se furişeze" ?

— Pentru că altminteri ar fi trebuit să avertizeze poliţia... cel puţin s-o înştiinţeze că se află oameni în rezervaţie... Ghidul lui Wincombe ar putea să-şi piardă permisul de lucru.

— De ce ?

Valérie bău încă o înghiţitură şi căută să se trezească din amorţeală.

— Pentru că ghidul n-a urmat desigur procedura normală pentru a intra în parc, altfel paznicii ar fi ştiut că se mai află doi indivizi imobilizaţi acolo.

În mijlocul ţesăturii de minciuni în care se încurca, Valérie îşi dădu seama că, fără să vrea, descoperise adevărul. Ghizii care intrau fără clienţi se duceau acolo rar fără intenţii rele. În ochii lui Josh, Wincombe nu mai reprezenta desigur un client obişnuit.

— Valérie, nu crezi că te-ai depărtat de subiect ?

— Am... i-am spus... omului meu de legătură că noi vom lua cele necesare reparării radiatorului. Întrezăriţi un alt mijloc pentru a vă regăsi angajatul şi preţioasele coduri ?

— Şi cum a reacţionat... **omul de legătură** ?

— A oftat uşurat. Să care cele necesare până acolo nu îi surâdea absolut deloc.

— Şi nu-i pasă că trimiteţ în locul lui o tânără fată şi un bărbat care n-au călcat niciodată prin brusă.

— I-am spus că aţi fi ghid. Poate aţi fi preferat să-i dezvălui adevărata d-voastră profesiune ?

— Ai dat dovadă de o discreţie remarcabilă, scumpa mea ! Când plecăm ?

— Îndată ce este posibil. Noi trebuie să ajungem în tabăra din Lundazi înainte de lăsarea întunericului. Am să-mi pun echipamentul şi o să-i cer lui Agie să pregătească nişte sandvişuri şi ploşti cu apă.

În faţa luxosului Mercedes închiriat de Franck, Valérie încerca în zadar să-l convingă.

— A închiria acest gen de maşină pentru a parcurge drumul dintr-o rezervaţie este curată nebunie ! Potecile în locurile acelea sunt complet desfundate.

— La agenţie mi s-a afirmat că Mercedesul este perfect pentru acest gen de expediţie, declară Franck foarte mulţumit de sine. Este o maşină rapidă, cu amortizoare bune... şi care posedă instalaţie de aer condiţionat !

Valérie tăcu, învinsă de acest ultim argument. Nu-i mai rămânea decât să se descurce pentru a muta din propria ei mașină, fără să fie observată, pușca și muniția pe care le scosese de la armurier.

În timp ce Franck își aranja lucrurile personale, ea se grăbi să ascundă pușca sub bancheta din spate a vehiculului, nedându-și seama decât în ultima clipă că Franck văzuse întreaga scenă.

— Știu cum să mă servesc de asta, știți ! Ar fi o nebunie să plec fără armă.

— De ce o ascunzi ? E de-a dreptul ridicol... e mai curând supărător.

— Ei bine, așa este !... Ei ! Ce faceți ?

Morrant tocmai o expedia afară din vehicul.

— Este a doua oară, în mai puțin de un minut, când îmi faci observații. Acum, e rândul meu ! În caz de pericol, află că eu voi utiliza pușca. Nu trebuie să fiu mare specialist pentru a-mi da seama de lipsa dumitale de experiență în materie !

Valérie deschise gura, dar socoti că e de preferat să tacă în fața expresiei lui furioase.

— De ce nu te dovedești utilă ducându-te să vezi dacă Agie a terminat de pregătit sandvișurile ? mormăi Morrant.

Și ea o luă din loc spre casă. Îngrijitoarea

isprăvea de închis o enormă geantă de voiaj cu provizii.

— Ei, porumbeilor, mereu vă arde de gângurit !

— Nu înţeleg de ce pari atât de veselă ! protestă Valérie. Morrant este fiinţa cea mai înfumurată pe care am întâlnit-o vreodată !

— Adevărat ? Fără îndoială, prezenţa lui îţi displace de te duci să iei masa la iarbă verde cu el !

— Agie, nu-i vorba de picnic !... ci... de treabă !

Guvernanta rămase cu gura căscată.

— O să fii mult timp plecată ?

— Nu ştiu. Două nopţi, poate mai mult.. Nu-ţi face griji.

Ea o strânse pe doică în braţe, şi pentru a pune capăt oricărei întrebări, apucă geanta de voiaj şi o zbughi.

Circulau deja de mai mult de două ore fără să fi schimbat vreun cuvânt şi Valérie începea să se simtă stingherită. Ea nu mai înţelegea. Chipul acesta aspru fusese totuşi transfigurat de pasiune. Mâinile care ţineau volanul erau aceleaşi care îi mângâiaseră corpul cu atât de multă tandreţe ! Visase ea serata lor din ajun ?

Se zăpăcise, efectiv. Şi era lesne de înţeles. Ea purta pe umeri o povară prea grea : miza acestei expediţii era deosebit de importantă. Trebuîa să reziste... să reziste ! Şi amintirea

serii petrecute în piscină o ajuta. Ei simţiseră... ceva mai mult decât prietenie. Altminteri, ea s-ar simţi distrusă sufleteşte.

— Franck !

— Valérie ?

— Dacă sunteţi enervat, vă prezint scuzele mele !

— De ce ? Ai acţionat aşa cum ai crezut de cuviinţă.

— Nu... numai... Oh, şi apoi la ce bun ! Am o fire imposibilă, în general, asta e !

— Te înşeli. Crizele dumitale de autoritate **„specifice"** m-au exasperat, asta e !

Valérie avu un râs forţat înainte să se adâncească în contemplarea priveliştii.

— Ei bine, încercarea dumitale de împăcare n-a durat prea mult timp ! suspină Morrant.

— Nu este o încercare de împăcare. Voiam doar să nu am de suportat criticile d-voastră de fiecare dată când încerc să spun ceva.

— Haide ! Mai bine dă-mi vreo două sandvişuri. E cel mai potrivit pentru calmarea nervilor, o să vezi !

Uşurată să poată scăpa de gândurile ei triste, Valérie deschise geanta enormă.

— Da data asta, Agie s-a întrecut pe sine !

Geanta de voiaj era doldora de sandvişuri de toate felurile. Franck înfulecă trei sandvişuri la rând. Aproape săturat, el se înveseli de-a binelea şi declară pe un ton solemn :

— E drept să se pretindă că drumul spre

inima unui bărbat trece mai întâi prin stomac !

Câteva clipe mai târziu, el începea să învârtă butoanele tabloului de bord în toate sensurile.

— De necrezut ! Instalaţia de aer condiţionat e pe cale să-şi dea sufletul !

După o oră, erau nevoiţi să ruleze cu geamurile deschise, dar aerul era atât de înăbuşitor, încărcat de umiditate, încât respirau anevoie. Monotonă, de fiecare parte a drumului, brusa se întindea pe kilometri de teren sterp, pârjolit de soare.

— Simpla vedere a priveliştii provoacă senzaţia de zăpuşeală, suspină Franck...

— Vor sosi ploile, şi schimbarea va fi spectaculoasă. De la o zi la alta, acest ţinut va deveni luxuriant. Oricum, acolo unde ne ducem, mai spre nord, peisajul este mai interesant, mai accidentat, cu pâlcuri de arbori şi... turme de elefanţi !...

Era aproape întuneric atunci când ajunseră în orăşelul Lundazi.

— Ai zice că e un sat de cowboy, stil Hollywood, remarcă Franck. Un adevărat sat fantomă. Nimic nu lipseşte.

El arătă spre stâlpii de lemn ce susţineau barăcile de pe unica stradă mare.

— Priveşte, există chiar şi o bârnă de priponit caii !

— Luaţi-o la stânga, da, aşa !

Lui Valérie îi venea greu să se orienteze în întunericul ce se întetea.

Se opriră în fața a ceea ce părea să fie un hotel. În afară de câțiva arbuști care îl încercuiau și care, în timpul zilei, trebuiau să procure o umbră nesperată, clădirea nu atrăgea cu nimic pe turist. Era mai degrabă una din acele construcții improvizate pe care Oficiul de Turism le construise în locurile cele mai izolate pentru a furniza întreg anul turiștilor, casă și masă ieftine.

Dar de ce nu se zărea nici o lumină ?

— Ai zice că Hilton-ul din Lundazi a închis prăvălia ! murmură Franck.

— Hotelurile recomandate de către Oficiul de Turism rămân deschise tot anul, îl asigură Valérie, care începea să se îndoiască de asta

Tot strigând și bătând la ușă, ei isprăviră prin a-l trezi pe portar.

După multe tratative, reușiră să-l convingă să le închirieze o cameră. Temându-se de represalii din partea Oficiului de Turism, și cu o anumită reținere, omul îi rugă să-l urmeze

— Făgăduiți-mi, gemu Franck, că nu îmi veți mai ieși vreodată în cale !

Camera era mobilată sumar, dar era foarte curată. O plasă de țânțari proteja cele două paturi identice.

— Unde se află cealaltă cameră ? întrebă Valérie.

Portarul o privi fără să priceapă.

— Ne trebuie două camere, una pentru dânsul..., insistă ea. Pentru a se face mai bine înțeleasă, ea arătă cu degetul spre Franck.

— Şi una pentru mine.

Omul o privi cu un aer uluit şi plecă deîndată.

Valérie alergă după el.

— Două camere, ne trebuie două camere !

— Două paturi, doamnă, şi numai o cameră, făcu portarul, imperturbabil. Nu-i nimic de mâncare, aţi sosit prea târziu.

— Nu-i nici un necaz, Valérie, voi dormi în maşină, declară cu calm vocea din spatele ei

— Ia te uită ! Preferaţi să fiţi devorat de insecte sau să muriţi asfixiat ?

— De vreme ce aşa stau lucrurile, am de ridicat o obiecţiune !

Alarmată de tonul solemn al lui Franck, Valérie se uită la el cu atenţie.

— Dacă trebuie să împărţim aceeaşi cameră, aş putea conta pe dumneata că nu vei profita de situaţie ? Pe de altă parte, în timp ce aduc lucrurile noastre din maşină, va trebui să profiţi de sala de baie !

Spre marea surpriză a lui Valérie, duşul funcţiona, răspândind o apă călduţă. Răcorită totuşi, după căldura insuportabilă a călătoriei. Valérie se hotărî pentru o nouă tentativă pe lângă paznicul hotelului. Osteneală zadarnică omul părea că nu înţelege într-adevăr nimic.

— Va trebui să accepţi inevitabilul, răsună vocea din urma ei.

Tânăra fată se întoarse pentru a privi, exasperată, pe acela cu care ea urma să împartă camera, la noapte.

Abia ieşit de sub duş, cu părul încă ud, el părea straniu de senin.

— Imposibil de a obţine ceva de la el, protestă Valérie. El este foarte capabil să înţeleagă limba noastră... atunci când vrea !

— Şi în mod vădit, nu vrea, astă-seară ! De ce te înfurii ? Vino, o să vedem dacă se poate servi masa pe undeva.

Pe punctul de a-i atrage atenţia că se aflau în plină brusă, nu la Knightsbridge, Valérie se răzgândi şi îşi urmă însoţitorul după o ultimă privire de dispreţ adresată portarului.

— Bănuiesc că ăsta e tot Lundazi, suspină Franck când după şase minute, isprăviră de vizitat micul sătuc.

— Ne rămân totuşi sandvişurile lui Agie. Şi am putea cumpăra de băut la băcănia pe lângă care am trecut adineauri.

Era singurul loc încă animat la acea oră Băcanul deschise uşa pentru a-i primi, împreunând mâinile pentru a-i saluta, după cum o cerea obiceiul. Valérie îi răspunse în acelaşi mod şi constată, spre marea ei surpriză, că însoţitorul ei o imita. Fără îndoială, Morrant avusese dreptate să-i spună că învaţă iute formulele de politeţe !

Băcanul le arătă puţinul băuturilor de care dispunea. Cumpărară tot ce era de băut, vreo douăsprezece beri şi vreo douăsprezece cutii de limonadă.

La întoarcerea în cameră, Valérie făcu tot posibilul pentru a se destinde şi a încerca să

uite de prezența acestui bărbat care tocmai se lungea sub plasa de țânțari.

— Trebuie neapărat să dorm sub plasa asta ? bombăni Morrant. Ferestrele sunt protejate !

— Aici, gângăniile au darul de a se strecura peste tot ! Ați luat ceva împotriva malariei ?

El încuviință, cu un aer amuzat.

— Trebuie totuși să dormiți sub plasa de țânțari, dacă nu țineți să fiți devorat de viu !

— Apropo, sunt înfometat ! strigă Morrant ridicându-se în capul oaselor. Ce păcat că nu se poate cinsti așa cum se cuvine talentul culinar al bravei noastre Agie !

El înșfăcă două beri și întinse una 'ui Valérie.

— În cinstea primei nopți petrecută împreună !

Supărată că se simțea roșind, Valérie căuta zadarnic un răspuns usturător. Tot mai încerca și când Franck veni să se așeze pe pat alături de ea, cotrobăind prin sandvișuri.

Și cum el îi vântura sub nas o bucățică dintr-un pui :

— Franck, sunt destul de mare ca să pot mânca fără ajutorul cuiva !

Ea luă un sandviș, în mod ciudat tulburată să simtă mângâietoarea căldură a corpului lui Franck lângă al ei, și începu să mănânce cu mișcări mașinale. Intenționă să se așeze pe celălalt pat, dar nu se mișcă. De ce să-și arate tulburarea față de prezența lui ? Brusc, amin-

tirea piscinei îi reveni în minte. Asemeni unui arc, sări în picioare şi începu să adune rămăşiţele cinei.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Valerie, exclamă Franck ridicându-se la rândul său, nu te agita astfel, mă scoţi din sărite!

El o luă de umeri şi o obligă să-l privească în ochi.

— N-am să profit de dumneata! În noaptea asta, nu se va întâmpla ceea ce-ai dori să se întâmple, absolut nimic!

— Ştiu, nu sunteţi un violator!

Din nou, ea se gândi la piscină şi o moleşeală stranie o învălui.

— Te îndoieşti de asta?

Mâinile lui erau aşezate pe ceafa tinerei fete într-o atitudine tandră. Valérie nu îndrăzni să se clintească, abandonându-se plăcerii de a savura mângâierea.

— Am de dat câteva telefoane. Ar trebui să te culci. Mâine, vom avea o zi grea!

Valérie clătină capul, incapabilă să articuleze un cuvânt.

— Noapte bună.

În clipa în care ea se pregătea în fine să răspundă, era deja prea târziu. Buzele lui Franck le cuprinseră pe ale ei şi ea răspunse cu ardoare, într-atât era de mare setea ei de tandreţe. Braţele ei se aşezară în mod firesc pe umerii lui, într-un gest de bun-venit, şi ea se lipi de el.

— Ei bine, Valérie, iată cum îmi place să mi se ureze noapte bună.

El avu un râs uşor, apoi suspină. Îi cuprinse în mâini obrajii tinerei fete şi, deodată foarte serios, spuse :

— Poate, pentru o clipă, ai reuşit să mă întărâţi, dar acum... am de dat telefoane... Şi oricum, e mai bine să plec, până nu mă răzgândesc !

Consternată, Valérie îl privi cum se duce, apoi ea se înapoie către patul ei şi se prăbuşi pe el.

Ce se întâmplase cu el ? Nu-l mai recunoştea pe omul acesta. Abia acum o săptămână, se certaseră la telefon în mod grosolan, şi, în prezent, era de ajuns s-o atingă pentru ca ea să se simtă pierdută ! Reuşea el până într-atât să-i anihileze voinţa, libertatea ? Cu mişcări maşinale, ea se ridică şi începu să aşeze plasa de ţânţari.

Lăsându-l să-i invadeze existenţa, s-o reducă la neputinţă, însemna să se expună unui dezastru... Faptul că Franck era atât de seducător complica în mod evident lucrurile Trebuia să fie cu ochii-n patru, să vadă lucrurile cu discernământ.

După ce a aşezat în mod convenabil plasa de ţânţari pe deasupra celor două paturi, se dezbrăcă şi trase pe ea un tricou, greu de suportat pe o asemenea căldură, şi îşi croi drum

spre patul ei încurcându-se prin plasa de ţânţari.

Ea detesta acoperământul acesta, totuşi indispensabil în acest ţinut. Întotdeauna îi venise greu să adoarmă sub acest linţoliu sufocant !

Dar gândurile care o frământau erau atât de tulburătoare încât ea întâmpină somnul cu beatitudine...

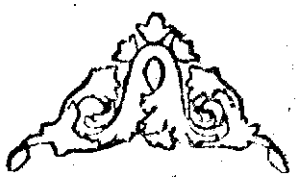

## CAPITOLUL 6

Valérie deschise ochii sub muşcătura primelor raze ale unui soare necruţător. Încă somnoroasă, reuşi să iasă la iveală de sub plasa de ţânţari încercând să-şi reamintească de ce nu se afla în patul ei... Privirea îi rătăci distrată asupra formei adormite nu departe de ea... şi se trezi de-a binelea.

Degeaba se ostenise din răsputeri pentru a aranja plasa. Franck, gol până-n brâu, se odihnea în afara ei ! Împinsă de o curiozitate cam tulburătoare, ea privi în amănunţime corpul întins pe burtă, fără apărare, cu capul cuibărit între braţe.

Cu o exclamaţie de nelinişte, ea îşi întoarse privirile. Îl prevenise totuşi pe Franck. Să doarmă fără plasa de ţânţari era destul de periculos !

După ce făcu un duş şi se îmbrăcă, ea începu să mediteze. Telefonase Franck cu adevărat, în ajun, şi cui ? Era imposibil să-l întrebe, mai ales dat fiind propria ei atitudine.

Ar putea ea să continue să mintă odată ajunsă în rezervaţie ? Ce nouă minciună va inventa ?

Posomorâtă, ea făcu o grimasă. Micul dejun nu se anunţa prea faimos : sandvişuri şi limonadă caldă !...

Când ea ieşi din sala de baie, uimită, dilatându-şi nările, adulmecă o incredibilă aromă de cafea proaspătă.

Părându-i-se că visează, nedând crezare deloc mirosului ei, se trezi într-o bucătărioară şi schimbă cu un indigen salutul tradiţional.

— Bună dimineaţa, doamnă. Sunt Jérémiah, paznicul de zi. V-am pregătit micul dejun.

Neîncrezătoare, Valérie îl văzu pe Jérémiah aşezând într-un coşuleţ brioşi calde şi rumenite. Coşuleţul se alătură unui platou alungit pe care se găseau cuburi de unt şi faguri cu miere.

Valérie îl urmă pe paznic şi pe platou, până în cameră.

Franck era aşezat pe pat îmbrăcat doar în jeans. Barba ţepoasă îi dădea un aer juvenil dezmiţit de pleoapele încă grele de somn. Valérie socoti că arată rău, dar se hotărî să nu-şi trădeze deloc neliniştea.

— Iată-l pe Jérémiah, salvatorul nostru !

— Bună dimineaţa, Jérémiah, murmură Franck.

El se ridică, şi spuse încântat :

— Cafea ! Visez !

— Nu visaţi ! Bwana. Este cafea de cea mai bună calitate, răspunse Jérémiah, în timp

ce Franck îl ușura de platoul pe care îl așeză pe patul lui Valérie.

— Ce surpriză, după primirea de ieri seară !

El începu să ungă din belșug brioșile cu unt și miere.

Valérie turnă cafeaua. Neliniștită peste măsură, ea remarcă :

— Franck..., vă simțiți bine ? Arătați obosit.

— Voi arăta mai bine după ce mă voi bărbieri. Ce saună, plasa asta de țânțari !

— Adevărat ? Totuși, n-ați dormit sub ea ! Se pare că ați fost devorat de țânțari !

— Farmecul meu este infailibil..., chiar și față de țânțari. Constată dumneata însăți !

Franck clătină capul, cu buzele mânjite de miere.

— Nu vă cred, spuse ea râzând.

Ea se așeză lângă el și luă o ceașcă cu cafea.

— Ești dezamăgită că mă vezi încă întreg ? glumi el întinzând ceașca, pentru încă o porție.

— Dacă mai doriți cafea, serviți-vă singur !

— Doamne, ce femeie ! Ești mai rea decât mine, în privința bunelor maniere !

Îl privi din nou cu atenție. Îl găsea livid la față.

— Ați făcut într-adevăr, ce era necesar împotriva malariei ?

— De fapt, trebuia să particip la o regată în Mombaza, în loc să mă aflu aici.... și am fă-

cut **într-adevăr**, ceea ce era necesar. **Mulțumită ?**

— Ce existență, viața asta de bancher ! Pare extrem de obositoare !

— Nu v-am îndemnat s-o spuneți. De altfel, mulți dintre noi se distrează tot atât de mult pe cât muncesc ! Personal, găsesc dificilă această combinație, și cum azi se adevărește a fi o zi de muncă, sugerez să ridicăm tabăra imediat.

Valérie era cât pe ce să se înece cu o brioșă în graba de a termina cât mai iute. Deodată, îl văzu pe Franck frecându-și gâtul cu insistență. Când ea i se alătură în dreptul ușii, el continua să se scarpine.

— Am impresia să ați fost înțepat în carotidă ! Efectiv, o pată roșiatică se întindea de la gât spre linia umerilor.

— Nu vă scărpinați. Ați putea...

— Încetează să faci pe cloșca. Nu te prinde ! Dealtminteri nu mă scarpin, nu simt nici o mâncărime ! adăugă el cu dezinvoltură, înainte să iasă pe ușă.

Să doarmă sub copac, dacă așa i se năzărea altă dată n-are să-i mai pese de el.

Mânia ei se risipise de multă vreme — înlocuită de o teamă nedefinită —, când ajunseră la marginile rezervației. Tânăra fată ezită să-l avertizeze pe Franck despre pericolele la

care se expuneau, mai ales în starea în care se afla el.

— Dați-mi volanul, nu păreți a fi în formă !

— S-ar zice că simți o plăcere diabolică să mi-o spui întruna !

— Adineauri am intrat în rezervație.

— OK !

El stopă mașina.

— Condu ! Eu mă îngrijesc de pușcă !

Până ce ea să deschidă gura, el coborâse și reveni cu arma.

Valérie se strecură la volan, în timp ce el așeza arma pe bancheta din spate.

Era evident că Franck nu realiza situația în care se aflau.

— Vă dați seama de pericolele ce ne așteaptă ?

— Dacă te temi de ceva anume, spune-mi-o. Nu înțeleg aluziile tale !

— Ei bine, de vreme ce trebuie să vă pun punctul pe „i"..., vă reamintesc că intrăm ilegal într-una din rezervațiile cele mai periculoase de pe continent. Pericolul poate veni din partea animalelor. Poate veni și din partea oamenilor. Oricum, orice s-ar întâmpla, nici o patrulă nu ne va veni în ajutor.

— Cunosc la perfecție toate acestea !

Valérie ar fi putut adăuga că singura patrulă abilitată ar fi o unitate antibraconaj. Ea auzise spunându-se că aceștia trăgeau mai în-

tăi... şi apoi dădeau socoteală ! Dar fără îndoială era inutil să se neliniştească. Zona nu prea era frecventată de braconieri. Prin urmare, patrulele erau rare...

— Valérie — măcar o dată, Franck abandonase tonul sarcastic. În caz de pericol, să ştii că te poţi bizui pe mine !

Cum înaintau cu viteza melcului pe un drumeag cu făgaşe adânci, Valérie îi aruncă o uitătură rapidă.

Franck, fascinat de privelişte, părea complet relaxat. Orice urmă de epuizare dispăruse de pe chipul său.

În câteva salturi aeriene, o turmă de zebre traversă pe dinaintea maşinii, coamele lor roşcate vărgate cu alb scânteind la soare. Ultima, cea mai mică, sărea atât de sus încât îi smulse lui Franck strigăte de admiraţie. Entuziasmul lui atinse culmea când zări girafele mergând cu nonşalanţă şi măsurându-i cu privirea, foarte intrigate.

Una dintre ele, mai puţin timidă, îşi alungi gâtul nemăsurat de lung pentru a-i observa mai de aproape, căscând nişte ochi căprui adumbriţi de gene imense.

— Astea da, gene ! exclamă Franck râzând

În nenumărate rânduri, trebuiră să se oprească pentru a lăsa să treacă turmele de mistreţi gălăgioase, care traversau poteca în goană, cu coada în vânt, gâfâind şi grohăind.

Odată, se treziră faţă în faţă cu o turmă de bivoli. Şeful turmei, masă enormă, scormoni pământul bătând ameninţător din copită, înainte să dispară.

— Prea blând, pentru un bivol, atrase atenţia Valérie, uşurată.

— Şi dacă n-ar fi fost ?

— Aş fi stat nemişcată şi mi-aş fi făcut rugăciunea ! Bivolii au obiceiul să simuleze că atacă, dar uneori nu se mulţumesc cu simulacrul. De aceea, faţă de ei ca şi de elefanţi, trebuie întotdeauna să-ţi păstrezi cumpătul. Altminteri, ei prind curaj şi trec la atac.

— Eşti atât de odihnitoare... E o plăcere să faci turism cu dumneata.

— Ce aţi fi făcut dacă bivolul ar fi atacat ?

— Probabil nu l-aş fi băgat în seamă şi mi-aş fi văzut de drum !

Valérie izbucni în râs.

— Metoda cea mai sigură pentru a vi se distruge maşina.

— Cred că e preferabil să rămâi la volan.

— Şi eu !

Părăseau acum savana aridă pentru a pătrunde sub adăpostul arborilor.

— Cine a putut face asemenea stricăciuni ? se miră Franck.

Arbori imenşi, dezgoliţi de frunze, dădeau la iveală un trunchi fantomatic, decolorat de

soare, pe când cei mai mici erau scoși din rădăcină de-a binelea.

— Elefanții. Ei au predilecție pentru frunzele anumitor arbori pe care îi distrug în întregime.

Câteva clipe mai târziu, se apropiară de o turmă.

— Sunt splendizi, se extazie Franck, încântat. Adevărați **monștri !**

Masa conușie a pachidermelor îi încercuise.

Se scurseră minute bune până ce enormele animale — mai mult de o sută — să fi trecut.

Valérie tocmai pornise mașina, când un mascul bătrân le bară drumul.

— S-ar părea că are ceva de împărțit cu noi, murmură Franck.

Puternicul animal își legăna trompa și mugea amenințător.

Cum Valérie se pregătea să demareze, animalul se năpusti. El se opri la câțiva metri de Mercedes, se trase înapoi, apoi se năpusti din nou. A treia oară, se opri la câțiva centimetri de mașină și Franck apucă pușca.

— Ce trebuie să fac ? întrebă el cu calm.

— Dacă se mai năpustește iarăși, nu veți avea încotro, însă doar dacă își lipește urechile de spate.

Încă de două ori, elefantul se năpusti, apropiindu-se mai mult de capota mașinii. Franck nu se clinti și păstră pușca pe genunchi.

Când elefantul socoti că se amuzase deajuns, se îndepărtă la trap uşor.

Valérie scoase un suspin de uşurare.

— Ce-aţi zice de o limonadă bună ?... Vă felicit pentru calmul dumneavoastră !

— Încrederea pe care ţi-o port nu este nicidecum reciprocă ! bombăni Morrant.

Luând sticla din mâinile tinerei fete, el adăugă :

— Referitor la urechi, este un procedeu cunoscut ?

— Da, ca să intimideze. Când v-am felicitat pentru calmul dovedit, a fost un mod de a vă mulţumi pentru încrederea dumneavoastră, să ştiţi !

Valérie răsuci cheia în contact şi demară. Franck nu făcu nici un comentariu, dar preţ de câteva clipe, îi simţi privirea aţintită asupra ei.

Le trebuiră două ore până să ajungă la destinaţie, timp în care nimeni nu scoase o vorbă.

Sub căldura copleşitoare, nu se auzeau decât ţipetele şi chemările animalelor din brusă, târâitul greierilor şi melopeea lor plictisitoare.

Făcură popas în mijlocul unui luminiş pârjolit de soare, dinaintea a trei mici colibe cu acoperişul din paie, care serveau de adăpost pentru noapte.

În faţa uneia dintre ele, stătea proţăpit un Josh Benda de nerecunoscut. El se apropie împleticindu-se, mort de oboseală.

— Unde e Wincombe ? izbucni Franck.

Josh arătă spre coliba pe care tocmai o părăsise.

— Arată groaznic de rău ! murmură el şi, apropiindu-se de Valérie... Vă jur că nu ştiam nimic despre intenţiile lui Wincombe !

— Firește ! Dar nu sufla nici un cuvânt lui Morrant !

Valérie ieşi din maşină şi, cuprinsă de milă, îl apucă pe Josh de braţ.

Ghidul îşi înăbuşi un strigăt de durere.

— Ce este ?

O pată îngrijorătoare de culoare închisă se întindea pe mâneca vestei kaki.

Ochii lui Valérie urcară până la sfâşietura ţesăturii.

— Josh !

— S-a întâmplat când Wincombe era cât pe ce să distrugă Land Rover-ul ! Omul ăsta poartă ghinion !

— Valérie ! strigă Franck.

Cu o uşoară apăsare a mâinii, ea îi făcu semn lui Josh să tacă şi se duse după Franck în colibă.

Înăuntru părea a fi răcoare în comparaţie cu căldura toridă de afară. După câteva clipe, ochii tinerei fete se obişnuiră cu întunericul şi ea putu să distingă obiectele din apropiere. Două paturi de campanie, două scaune de lemn negeluit şi o măsuţă ocupau întreg spaţiul cămăruţei rotunde. Pe un pat, zăcea Jonathan

Wincombe. Faţa-i galbenă, acoperită de o barbă nerasă de mai multe zile lucea de sudoare El respira anevoie, cu zgomot răguşit.

— I-am pus comprese la fiecare sfert de oră în speranţa de a-i reduce febra, explică Josh Respiră aşa de o oră.

— Trebuie să-l ducem la spital cât mai repede posibil, murmură Franck.

Numai să nu trezească bănuieli ! spera Valérie. Ea înţelese pe dată, văzându-i rănile, că acestea nu putuseră să fie provocate de un banal accident de maşină !

— Nenorocitul se află în stare gravă ! adăugă Franck.

El se adresă lui Josh.

— Trebuie să reparăm Land Rover-ul şi să plecăm cât mai degrabă !

Valérie respiră uşurată când îi văzu pe cei doi bărbaţi îndepărtându-se de ea. Ea dădu la o parte cearşaful care acoperea silueta nemişcată şi scoase o exclamaţie de groază. Josh îl dezbrăcase pe Wincombe şi evident, se străduise să spele urmele sângerânde ale ghearelo care sfâşiaseră trupul.

Ea examină rănile una câte una. Fuseseră dezinfectate cu grijă şi păreau că se vindecă Dar două dintre ele prezentau o roşeaţă îngri jorătoare, semn probabil de infectare.

Într-un colţ, lângă o trusă de prim-ajutor Valérie zări flaconul cu antiseptic de care Josl se folosise evident.

Ea cercetă rapid conţinutul trusei şi scoase comprese din tifon pe care le aplică pe răni, fixându-le cu un bandaj strâns în jurul gambelor şi cu leucoplast pe tors.

După ce terminase, ea constată că nu se descurcase prea rău. Cel puţin, Morrant nu ar realiza de ce natură erau rănile angajatului său.

— O să-l transportăm pe Wincombe în Mercedes, declară Franck, care tocmai se înapoia cu Josh. Josh ne va urma mai târziu după ce va fi reparat radiatorul Land Rover-ului.

— Josh trebuie să-l însoţească pe Wincombe. El are nevoie de îngrijiri. Aţi văzut ce are la braţ ?

Franck aruncă o privire spre braţul zambianului şi îi întinse cheile.

— Are cutie de viteze automată. Nu o să vă serviţi de braţ pentru a schimba vitezele, făcu el cu amabilitate surprinzătoare. Valérie şi cu mine vă vom urma.

— Imposibil ! Trebuie să treacă douăsprezece ore până să pot umple radiatorul.

Franck ridică din umeri.

— Atunci, nu avem încotro. O să ne urcăm toţi patru în Mercedes.

Îndârjit, Josh făcu o mutră dezamăgită.

— Nu trebuie să abandonez Land Rover-ul. Odată descoperit, mă voţ găsi cu uşurinţă şi îmi voi pierde autorizaţia !

El ceru stăruitor din privire ajutorul lui Valérie.

— Trebuie să rămân până mâine. Vă voi urma apoi.

— Un om rănit singur aici ! exclamă Franck. Nici să nu vă gândiţi la asta ! Autorităţile se vor arăta înţelegătoare având în vedere rănile lui Wincombe.

Imperturbabil, zambianul repetă :

— Rămân !

— Nu ! O să veniţi cu noi, declară cu fermitate Valérie.

Ea îl cunoştea deajuns pe Josh ca să-şi dea seama că el nu folosise dezinfectant pentru propria lui rană. Riscul de infecţie era încă şi mai mare pentru el decât pentru Wincombe.

— Franck şi cu mine o să rămânem şi o să aducem Land Rover-ul !

Ea ignoră gestul de surpriză al englezului.

— Josh, ştii la fel de bine ca şi mine că rişti să-ţi pierzi braţul... Crezi că mai poţi fi ghid când eşti ciung ?...

Pe un ton hotărât, Franck tranşă :

— Ei bine ! De ce ne pierdem vremea discutând fără rost, în loc să-l instalăm pe Wincombe în Mercedes ?

Odată ce rănitul fu instalat confortabil pe bancheta maşinii, Franck îi vorbi câteva clipe ghidului.

Cu urechea ciulită, Valérie nu deslușea nimic din conversație, dar ea îl văzu pe Franck scriind la repezeală câteva rânduri pe o hârtie pe care i-o întinse lui Benda. Cei doi bărbați își strânseră mâna. Atunci își dădu seama Valérie că Josh încerca să-i vorbească.

Ea zăbovi lângă Mercedes.

— Valérie, trebuie să rămân, murmură zambianul. Adineauri mi-am dat seama de roșeața de pe gâtul lui Morrant... E vorba de o mușcătură de păianjen, unul dintre cei mai periculoși...

Tulburată, Valérie încremeni pe dată, incapabilă să vorbească.

— Ce i se poate întâmpla ?

— În cel mai rău caz, se poate declanșa o febră mare timp de patruzeci și opt de ore. Atunci va trebui să vă descurcați singuri și să fiți prudenți...

— Altfel ?

— Se poate să nu aibă nici o reacție, dar este un risc la care e mai bine să nu vă expuneți.

Valerie ezită, apoi clătină capul și deschise portiera.

— Nu vă faceți griji ! Totul va merge strună ! Azi-dimineață pata de pe gâtul lui Franck era foarte vizibilă. Acum, e mult mai puțin roșie... Oricum, nu aveți de ales ! Trebuie să vă purtați de grijă !

Cu un suspin resemnat, Josh se urcă în Mercedes.

— Există un tub de aspirine în trusa de prim-ajutor. Cu titlu preventiv împotriva febrei, daţi-i două pastile.

Tânăra fată încuviinţă şi închise portiera.

— Odată ieşiţi din rezervaţie, duceţi-vă degrabă la spitalul din Chipata, este cel mai apropiat !

— Nu uitaţi să fierbeţi apa chiar dacă o folosiţi pentru a vă spăla, îl sfătui ghidul. A mai rămas mangal.

— N-am să uit ! Acum, grăbiţi-vă !

— Mai sunt şi provizii...

— Josh ! Ai grijă de tine şi de Wincombe ! Zambianul puse contactul.

— Mă duc. Dar nu uitaţi să-i daţi aspirină... Mai ales, nu-i pomeniţi de păianjen. Nimic altceva nu-i sperie mai mult pe europeni !

Valérie urmă vehiculul cu privirea până când acesta dispăru printre hăţişuri.

Procedase înţelept lăsându-l pe Josh să plece. Pâinea lui era în joc. Şi Franck Morrant era de o vitalitate în stare să înfrunte orice !... În fine, era de sperat !

— Mă întrebam dacă el se va hotărî să plece !

Valérie tresări. Vorbele lui Josh fuseseră ele mai alarmante decât s-ar putea crede ? Pe moment, Franck părea în deplină formă, ocu-

pat să descifreze instrucţiunile de pe un bidon pentru a astupa fisurile radiatorului.

— Produsul ăsta diabolic necesită minimum douăsprezece ore pentru a se usca ! S-ar fi putut găsi ceva care să-şi facă efectul mai repede !,

Valérie scrută chipul lui Morrant.

— Am să vă ajut...

Apucând al doilea bidon, ea se îndreptă către Land Rover.

Franck părea să se mişte cu o încetineală extremă. În aceeaşi măsură, avea dificultăţi în a se exprima, părea că i se împleticeşte limba în gură... Sau era o iluzie ?

— E prea cald pentru a munci, observă ea. Peste douăsprezece ore, vom fi în aceeaşi situaţie ca la început. Ca să plecăm, va trebui să aşteptăm zorii zilei următoare. Avem deci timp destul pentru reparaţie.

În pofida voinţei sale de a păstra un ton firesc, îngrijorarea îi modifica timbrul vocii. Fără să ţină seama de vorbele tinerei fete, Franck deşurubă bușonul bidonului şi se strădui să ridice capota maşinii.

— Mă întreb de ce te-ai proţăpit aici, pesemne vrei să-mi furi meseria.

Ofensată de bruscheţea lui, Valérie făcu stânga-mprejur şi se îndreptă către colibă.

Temerile ei erau oare justificate ? În Africa, exista un mare număr de păianjeni cu otravă mortală pentru un adult. Dar nu în Zambia...

Ea aşeză la loc cearşaful pe patul pe care îl ocupase Wincombe. Apoi făcu inventarul proviziilor menţionate de Josh.

Când Franck i se alătură în colţul rezervat bucătăriei, o oală enormă cu apă de ploaie era pe punctul să fiarbă. Restul de pâine rămasă de la sandvişurile pregătite de Agie se rumenea pe jăratic.

Franck se aşeză anevoie. Valérie se strădui să ignore aerul său teribil de obosit.

— Ceai sau cafea ? Sunt la fel de concentrate !

— Ceai, te rog. Adineauri, nu ştiu de ce te-am trimis la plimbare ! Căldura îmi este dăunătoare !

— Oh ! Ştiţi, nu mă supăr pentru atât de puţin !

Dacă i-aş strecura vreo două aspirine în ceaşcă ? se întrebă ea.

Ea se străduia să-l privească pe Franck fără idei preconcepute. Efectiv, el părea obosit, dar cine n-ar fi pe o asemenea căldură ! Şi cum Franck ciugulea distrat câteva bucăţele dintr-un sandviş :

— Sunt sigură că mâncând acceptabil o să vă simţiţi mult mai bine, îl sfătui ea.

Foarte surprinsă, îl văzu apucând un sandviş, rupând o bucată din el şi mestecând-o sârguincios. După două îmbucături, el aşeză sandvişul pe farfurie.

— Nu-mi este foame !

— Franck, ascultaţi-mă. Ea respiră adânc şi lansă : Josh crede că pata de pe ceafă poate să fie datorată unei muşcături de insectă.

— A cărei insecte ?

— A unui păianjen.

Franck nu reacţionă. El fixa un punct din spaţiu fără a o vedea pe tânăra fată, tot scărpinându-se, cu mişcări maşinale. Apoi privirea lui rătăci asupra lui Valérie. Avu un surâs vag.

— Scuză-mă că nu mănânc cu poftă mai mare prânzul, totuşi delicios !

El îşi descheie nasturii la cămaşă, aparent sleit de puteri. Valérie sări în picioare.

— O să luaţi două aspirine şi o să dormiţi. Apoi vă veţi simţi mai bine.

Ea cufundă pastilele în paharul cu apă şi i-l întinse. Dar putea fi sigură că somnul i-ar face bine ?

Franck bău cu supunere şi îşi scoase cămaşa. Erupţia îi acoperea ceafa. Degetele lui Valérie atinseră cu grijă urmele umflate, apoi reveniră până la fruntea tânărului bărbat.

Era cald, dar temperatura era potrivită, dat fiind atmosfera ambiantă.

Franck începu să se debaraseze de jeans-ul său. Doar cu slipul pe el, se aşeză pe marginea patului de campanie şi o aşteptă docil.

Valérie adună hainele împrăştiate pe jos şi le împături cu grijă.

— Sunt sigură că o să vă simțiți mai bine după somn, afirmă ea.

— Ești cumva stăpâna destinului, Valérie ? întrebă Franck pe nepregătite. Căci se pare că acesta acționează în sprijinul dumitale... ca să-mi răvășească mințile în clipa în care aș avea nevoie să-mi fie... mintea lucidă !

— Întindeți-vă și încercați să dormiți, șopti Valérie care începea să fie îngrozită de vorbele lui dezlânate.

— Ah ! Să dorm ! Somnul este și el de partea dumitale, Valérie ? Noaptea trecută, te-a eliberat de mine la momentul potrivit. Acum, am impresia că-ți sare din nou în ajutor !... Nu vreau să dorm !

El se ridică, dar picioarele refuzară să-l susțină și, pe neașteptate, se prăvăli pe pat.

— Vă rog, Franck !

Ea îl luă de mână, dar el se smuci mânios.

— Liniștiți-vă, o să vă agravați boala.

— De ce să stau liniștit ?

Franck se zbătu pe pat. Fără să-și dea seama, privea fix acoperișul colibei.

— Pentru că te doresc sau pentru că nu am încredere în dumneata ? Nu pot să te cred, nu-i așa, Valérie ?

Privirea lui Franck își recăpătase strălucirea deplină.

— De ce spuneți asta ? șopti ea, pe un ton vinovat.

— Nu încerca să mă zăpăcești. Josh lucrează sau nu la firma dumitale ?

— Nu !

Într-un sens, ea spunea adevărul. Da, dar... Faptul că Josh Benda își terminase definitiv contractul cu câteva zile mai devreme, nu însemna până într-atât o scuză pentru ea.

Jenată, se așeză pe celălalt pat. Franck se răsuci în pat, cu capul între brațe.

— Mă pot încrede în dumneata ? Te consider stranie... De fapt, Valérie, ești foarte, foarte stranie...

Cuvintele îi ieșeau anevoie din gură, din ce în ce mai neclar.

— Foarte stranie și foarte ispititoare !...

Cu mișcări nervoase, Valérie își frământa mâinile. Auzindu-i ultimele cuvinte se bucura sincer, sfâșiată de nevoia nestăvilită de a dezvălui adevărul.

— Franck, dacă aș putea, aș fi sinceră cu dumneavoastră. Dar îmi este imposibil. Mi-am dat cuvântul.

Ușurată că avusese curajul să se destăinuie simțea deja remușcări că a făcut-o.

— Franck, nu mă puteți crede ?

Ea suspina în așteptarea unui răspuns. De ce această neașteptată slăbiciune care putea să aibă consecințe nefaste pentru agenție și rezervații ?

Căutând privirea lui Franck, Valérie constată cu o ușurare amestecată cu spaimă că el adormise adânc.

Ea se apropie de pat și, fără să miște, îl observa, atentă la respirația corpului nemișcat.

Genele lungi și negre nu mișcau, buzele pline și senzuale se deschideau de un surâs aparent.

Mai uimită ca niciodată, ea se dezbrăcă și se stropi cu apă cât putu mai bine. Auzindu-l cum își declarase lipsa de încredere față de ea, se simțise profund tulburată. O lipsă de încredere a cărei origine, fără nici o îndoială, provenea de la convorbirile telefonice din seara trecută la hotelul din Lundazi... Se culcă suspinând, nemulțumită. Ea nu avea nici măcar posibilitatea să-i ceară numele celor cu care vorbise, nici ce aflase de la ei.

Trebuia să se aștepte la un viitor interogatoriu. Cum s-ar descurca în cazul acesta ? Nu în avantajul ei, se pare !

Gânditoare, privea îndelung corpul suplu și bronzat adormit, lipsit de apărare. A-i promite Lénei să păstreze secretul fusese un lucru prea ușuratic. Acum, știind că Franck o considera mincinoasă i se părea pur și simplu insuportabil...

Aerul greu din încăpere era de nerespirat. Cu toată căldura sufocantă, Valérie frisonă. Ea începea să aţipească atunci când un ţânţar își făcu auzit bâzâitul enervant. Dintr-un salt se ridică, apropie cele două paturi și aranjă plasa protectoare.

Şi dacă el îşi va permite cel mai neînsemnat gest de intimitate atunci când se va trezi, ea îi va scoate ochii !

Câteva ore mai târziu, o greutate arzătoare ce-i apăsa stomacul o trezi.

Cu o mână amorţită, voi să-l îndepărteze, dar întâlni părul des al lui Franck.

Ea încercă să scruteze întunericul. Franck stătea ghemuit lângă ea.

Ea puse mâna pe umerii tânărului pentru a se elibera. Cu toate că era lac de sudoare, corpul lui dogorea de căldură.

Derutată, Valérie se sprijini de el şi reuşi să-l întoarcă pe-o parte.

— Franck !... Doamne-Dumnezeule, e inconştient !

Ea îl zgâlţâi.

— Franck !

— Ajunge ! Şi încetează să ţipi, nu sunt surd !

Uşurată că-l vedea reacţionând, Valérie voi să-i mângâie obrazul şi primi în schimb o palmă peste mână.

— Lasă-mă-n pace !

Şi el se întoarse pe cealaltă parte.

Neţinând cont de mormăielile lui, ea îi pipăi fruntea. Ardea, ca şi restul corpului. Ea dizolvă trei aspirine deodată într-un pahar cu apă.

— Beţi asta, Franck !

— Ei, drăcie !

Ca un copil încăpăţânat, se împotrivea de fiecare dată când ea încerca să-i ridice capul, refuzând cu încăpăţânare paharul pe care ea i-l apropia de buze.

Epuizată de efort, Valérie se aşeză pe marginea patului, cu ochii aţintiţi asupra paharului. În cele din urmă, ea umplu un vas cu apă.

Franck zăcea în continuare, nemişcat.

— Am să încerc să vă răcoresc.

Ea îi umezi pe îndelete trupul cu o mănuşă udă şi îl şterse cu un prosop.

— Ar trebui o macara ca să-l mişc din loc ! suspină ea, descurajată. Franck, spuneţi ceva !

Genele lungi catifelate tresăriră şi o învălui cu privirea ochilor lui albaştri.

— De ce o macara ? Mă pot mişca şi singur !

Din fericire, starea lui Franck se îmbunătăţea. Trebuia sărbătorit lucrul acesta.

— Ştiţi, nu caut să profit de situaţie ! Nu vă faceţi iluzii, dragă domnule !

El avu chiar o privire aspră care îi împurpură obrajii tinerei fete.

— Încercam să vă răcoresc în speranţa de a vă trezi pentru a vă da aspirină.

Deodată, îi păru rău că-l trezise. Dacă o să-i ceară explicaţii ?

Franck surâse cu îngăduinţă. El reuşi să se ridice în coate, luă paharul înainte de a-i înghiţi conţinutul.

Apoi se lăsă din nou pe spate, complet epuizat.

— Valérie, nu voiam să te tulbur până într-atât !

Şi el închise din nou ochii.

— Ce tulburare ? protestă ea, ruşinată de pornirea ei vanitoasă pe care o simţise adineauri.

Se îndoia el de grija pe care i-o purta ? Avea rost să continue să-l răcorească ? Transpiraţia care îi perla trupul lui Franck o îndemnă să continue. Nici o clipă ochii lui Morrant nu se deschiseră. Nici unul din muşchii lui nu se mişca în timp ce ea îl atingea cu mănuşa pe obraz, pe braţe, pe tors. Dar când isprăvi, se simţi apucată de încheietura mâinii.

— Chiar în starea în care mă aflu, a mă îngriji în felul acesta nu este poate prea înţelept din partea dumitale, ştii ?

El deschise ochii. În faţa atitudinii scandalizate a tinerei fete, el râse încetişor, puse stăpânire pe mâna ei şi o acoperi cu sărutări fierbinţi.

— Dacă, pe timpul inexplicabilelor dumitale mânii, ochii nu ţi-ar arunca săgeţi de foc, ai fi cea mai desăvârşită infirmieră !... Şi eu... un bolnav... model !

Valérie simţea respiraţia arzătoare a lui Franck ca pe o mângâiere în palma mâinii ei Dar poziţia devenea incomodă. Înţepăturile în-

cepeau să dea semne de amorţire a braţului ei, răspândindu-se în tot corpul.

Franck scoase un picior de sub cearşaf.

Şi când te gândeşti că ea urma să-şi petreacă noaptea alături de un bărbat, ale cărui sărutări de mâini erau deajuns s-o înfierbânte !

Morrant slăbi treptat strânsoarea şi Valérie profită de asta pentru a-şi elibera mâna şi pentru a-şi ordona gândurile.

Era inutil să se amăgească cu iluzii. Dacă nu apăreau deocamdată noi întrebări, acestea cu siguranţă nu aveau să întârzie !

## CAPITOLUL 7

Timp de aproape o oră, Franck luptă cu febra, răsucindu-se în aşternut. Tânăra fată reuşea să moţăie un pic în timpul prea scurtelor perioade de acalmie.

La capătul puterilor, temându-se în orice clipă de ceva rău, Valérie se ridică, aprinse o lumânare şi, cu toată atenţia, aşeză plasa de ţânţari în jurul lui Franck.

Prudentă, fixă lumânarea într-o farfurioară umplută cu apă. Astfel, putea să se asigure că Morrant era în afară de orice pericol. Dacă lumânarea se răsturna, posibilitatea unui incendiu era exclusă.

Copleşită de oboseală, ea se culcă din nou. Abia întinsă în pat, un braţ o cuprinse pe după umeri, iar un genunchi îi imobiliză picioarele.

Cu greutate, ea reuşi să se elibereze.

— Franck, mă sufocaţi !

Zadarnic ! Braţul lui Franck revenea iarăşi.

Când mâna tânărului bărbat se încurcă în părul ei, Valérie se resemnă să sufere în tă-

cere. De fiecare dată când voia să se mişte, durerea o ţintuia în loc ; ea izbuti să-şi elibereze o mână pe care o aşeză pe fruntea umedă de sudoare. Degetele lui se jucau în părul ei mătăsos.

— Chiar şi în somn, continuaţi să fiţi un individ imposibil ! murmură ea înduioşată.

Ea se cufundă într-o stare vecină cu somnul, populată de vise ciudate.

Uşa colibei se deschidea şi încăperea era inundată de lumină. Léna şi Eddie intrau. Ce fericire să-l revadă pe Eddie perfect sănătos ! Apoi intră şi Agie, urmată de Mark, flancat de două **făpturi de vis** de la banca Morrant-Gervaise-Morrant.

— Credeam că trebuia să întreprindeţi o călătorie de afaceri ! spunea una dintre recepţionere, perfidă.

Într-un licăr de luciditate, Valérie îl simţi pe Franck foindu-se lângă ea, apoi se cufundă iar în lumea viselor... Râsul în cascadă a lui Agie era contagios. Pentru a-şi păstra aerul serios, Valérie era nevoită să-şi ascundă faţa în părul lui Franck... Dar lovitura pe care o primi în frunte o trezi de-a binelea !

— Imposibil să poată dormi cineva din cauza râsului dumitale se plânse o voce somnoroasă.

Franck se ridică într-o rână, complet aiurit.

— Ce vi se pare atât de caraghios ?

Avea o înfăţişare atât de ciudată încât Valérie fu convinsă că nu o recunoştea. El murmura cuvinte fără înţeles şi, cu brutalitate, o trase încă o dată de păr. Cu privirea uluită, îşi retrase mâna şi o aşeză pe lângă corp.

— Ce-i cu mine, Valérie ? Muşcăturile de păianjen au întotdeauna acelaşi efect ?

— Nu ştiu. Dar după cum spunea Josh, febra cea mai intensă nu trebuie să dureze mai mult de două zile.

Cu un gest maşinal, Franck duse mâna la gât.

— Sper că are dreptate ! Nu m-am simţit niciodată atât de vlăguit !

— Ce a fost mai greu a trecut !

— Ar trebui să profiţi de momentele mele de luciditate pentru a-mi povesti întâmplări nostime !

Să-i povestească întâmplări nostime lui, de la care se aştepta la un interogatoriu riguros !...

— Eu nu cunosc întâmplări nostime, reluă Morrant, nu cred !... Mama mea scrie cărţi pentru copii, adevărate grozăvii !

Valérie ar fi vrut să întâlnească privirea lui Franck. Oare se distra el pe seama ei ?...

Deodată, întrebă curioasă :

— Dar atunci când eraţi mic ?... Îmi vorbiţi despre dumneavoastră ?

— Am avut ceea ce înseamnă o copilărie fericită ! Trebuie spus că aveam un tată deosebit de încântător.

— Aveaţi ?...

— A murit acum opt ani, încercând să salveze de la înec doi puşti.

Rămaseră tăcuţi, o clipă.

— Şi dumneata, Valérie ? Mereu îţi pomeneşti tatăl, însă niciodată nimic de mama dumitale !

— Abia o cunoscusem. Începusem să merg în picioare atunci când părinţii mei au divorţat... Ea s-a recăsătorit şi locuieşte în Brazilia. Nu a încercat vreodată să mă întâlnească.

— E trist !

— Nu tocmai ! Părinţii mei au reflectat îndelung până să se despartă. Ei ştiau că cea mai bună soluţie era să rămân cu tata. Am crescut fără probleme şi îi sunt recunoscătoare mamei că a ştiut să ia o asemenea hotărâre.

— Ce vârstă aveai când ai sosit în Africa ?

— Zece ani.

— Mama Lénei, buna Agie, a trebuit s-o înlocuiască pe mama dumitale ?

— Ea nu este mama Lénei. Mama ei a murit când a născut-o. Aşa că tatăl meu, Jonas, nu s-a recăsătorit niciodată, cu toate recomandările sale... Îi cunoşteaţi obsesiile !

— Biata Agie ! Nu a avut nici ea noroc mai mult decât dumneata ! Nu i-ai putea face pe plac, măritându-te ?

— Ea ar fi în stare să vă mustrulusască pentru impertinenţă !

Franck se strâmbă de durere.

— Aş da un ceas de reproşuri din partea lui Agie pe un pic de linişte... simt că o să-mi pocnească capul !

— Aspirinele ar trebui să-şi facă efectul curând !... Vreţi să încerc să vă masez ?

Ea se aplecă spre el, cuprinsă de spaimă. El îşi agita capul pe pernă ca şi cum voia să scape de durere.

Cu mişcări pline de delicateţe, Valérie îşi aşeză degetele pe tâmplele lui Franck. Încet, cu îndelungi mişcări circulare, ea încerca să-i atenueze suferinţa. Când îl văzu adormit, îl trase lângă ea. O forţă nouă sălăşluia în ea, ce îi impunea asemenea atitudine şi tulburarea care se strecura cu abilitate în fiinţa ei nu era în legătură cu lipsa ei de somn. Ea nu trăise niciodată o aventură atât de teribilă. Suferinţa cumplită a lui Franck îi fusese atât de apropiată încât devenise a ei. Cum puteau fi numite altfel decât iubire, simţămintele pe care ea le încerca ? Îl contempla pe Franck adormit cu capul între braţe. Ce rost avea să-l ţină aşa fără să-l poată săruta ? suspină ea descurajată.

— De ce aceste suspine ? murmură o voce somnoroasă.

Şi cum Valérie tăcea :

— Ştiu că nu dormi. Compania dumitale este mai degrabă obositoare ! ori izbucneşti în râs la urechea mea, ori suspini de mi se

rupe inima ! E dificil să te odihnești în aceste condiții !

— Vă mai doare capul ?

— Mâinile dumitale au făcut adevărate minuni ! Dar ia spune-mi, lăsând la o parte suspinele și ocupându-ne de râsete. De ce ai râs adineauri ?

Efectiv, era mai bine să treacă sub tăcere motivul strașnicelor suspine ! Cât despre râsete, ei bine ! a-i explica visul avut nu era oare cel mai nimerit mijloc de a-l face să uite de intimitatea împrejurării actuale ?

Odată ce îi povestise totul, Franck voi să râdă, dar spuse printre gemete :

— Hotărât lucru, capul nu este în măsură să-mi suporte izbucnirile în râs.

Degetele lui Valérie începură din nou să-i maseze tâmplele.

— Vă e mai bine ?

— Aă..., un pic mai bine !

— Mai vreți aspirină ?

El refuză dând din cap.

— Cine este acel Mark, de care mi-ai vorbit ?

— Cineva pe care l-am iubit odinioară.

— Aha ! Așadar, nu mai ești îndrăgostită !

— A nu-l mai iubi pe Mark, nu înseamnă că nu voi mai putea vreodată să iubesc un alt bărbat !

— Te poți îndrăgosti după voie ?

— Nu... Nu știu... în fine... De ce spuneți asta ?

— Presupun că Mark este genul de bărbat în stare să ofere buchete de violete...

— Oh ! E chiar așa !

Câteva clipe mai târziu, Franck căzu din nou în letargie. Trebuia să se obișnuiască cu asta, aceste alternanțe se datorau acceselor de febră...

Cu o timiditate extaziată, Valérie realiză că se obișnuise deopotrivă cu iubirea pe care o simțea pentru acest bărbat exasperant, cu farmec incomparabil... teribil de seducător... care dormise în brațele ei, și care continua dealtminteri să doarmă, în modul cel mai firesc cu putință !

Căci în prezent — ea nu se mai îndoia — era vorba chiar de iubire...

## CAPITOLUL 8

Cu puțin înainte de zorii zilei, ploaia începu să cadă.

La primul tunet, Valérie își înăbuși un mormăit de nemulțumire și își cuibări fața mai adânc în părul lui Franck.

Al doilea vui într-o serie de bubuituri interminabile, pe atât de violente pe cât fulgerele care le precedaseră se aprinseseră cu discreția unui licurici !

Parfumul de eucalipt înmiresma atmosfera. Pe un fond de cer plumburiu, vacarmul era atenuat de pârâitul îndesit al picăturilor de ploaie.

— Treziți-vă, Franck !

Primele picături, mai timide, se întețeau acum într-o perdea lichidă de nepătruns.

— Auzi ? Simți ? Nu-i așa că e splendid ?

În lumina slabă din zori ce mijea adumbrită de furtună, Franck ridică ochii privind nedumerit.

— Ce se întâmplă ?... E sărbătoare națională ?

Se uită la Valérie cu ochii atât de posomorâți încât o umbră de durere îi străbătu întreg corpul. Întâlnise privirile unui străin, ea care se trezise cu certitudinea iubirii sale față de Franck !

Simțea nevoia imperioasă de a-i împărtăși bucuria exuberantă, provenită din copilărie și niciodată uitată — venirea ploii !

Cu inima grea, din cauza bucuriei spulberate, se strecură în afara plasei de țânțari și ieși din colibă.

Cât timp dură să parcurgă scurta distanță ce o separa de adăpostul rezervat bucătăriei, se udă până la piele.

Cu mișcări mecanice, ea aprinse focul și umplu ceainicul. Ea rămăsese copilul ce încerca să regăsească exaltarea renașterii, bucuria primară ce o îndemna să danseze pentru a întâmpina primele picături de ploaie. Nepăsătoare la ploaia care îi înmuia părul și îmbrăcămintea, umplu radiatorul Land Rover-ului. Apoi reveni să așeze măsuța pliantă în încăpere.

— Ceai sau cafea ? propuse ea cu o voce care se străduia să rămână serioasă.

— Ceai.

Ea se auzi chemată pe numele mic, dar nu dădu acestui fapt nici o atenție.

— Nu mi-e foame, Valérie, eu...

— Trebuie să mâncați !

— Bun ! Ei bine, va fi cum vei dori !

Ea făcu stânga-mprejur şi plecă să pregătească micul dejun. În timp ce aţâţa focul, Valérie era frământată de gânduri puţin îmbucurătoare.

Suspină îndelung şi aruncă cutia pe trei sferturi goală înainte de a-şi şterge faţa, obosită, incapabilă să înainteze în şirul gândurilor sale.

— Întoarce-te, Valérie ! Eşti udă leoarcă !

Ea tresări auzindu-l pe Franck vorbind atât de aproape. Ea se întoarse şi scoase o exclamaţie de uluire.

În contrast cu pielea bronzată, paloarea îi dădea un aspect curios feţei. Barba deasă acoperind obrajii, părul vâlvoi îl făceau de nerecunoscut.

— D-voastră ar trebui să vă înapoiaţi în colibă ! protestă, văzându-l cum se sprijinea cu greutate de tocul uşii. Nu vă ţineţi pe picioare ! Nu, zău... ce căutaţi aici ?

Cu un castron în fiecare mână, ea îi făcu semn că-l urmează, în colibă.

— Grăbiţi-vă !

Ea aşeză castroanele pe masă şi îi azvârli un prosop.

— Ştergeţi-vă !

După ce a pregătit ceaiul şi a servit fasolea, ea se întoarse pentru a-l invita să se aşeze la masă.

Prosopul rămăsese acolo unde îl aruncase. Deprimat, Franck stătea pe marginea patului. Dârdâia din toate încheieturile.

Exasperată Valérie, luă prosopul şi îi fricţionă corpul fără rezistenţă, foarte hotărâtă să nu ţină cont de panica care începea să pună stăpânire pe ea.

— Vreţi să vă puneţi un tricou ?

Franck clătină capul. Suferinţa i se citea pe trăsăturile chipului.

— E de ajuns !

Ameţit, tânărul se ridică şi se aşeză în faţa mesei.

— Aş putea lua o aspirină ?

— Numai după ce aţi mâncat, e mai prudent.

— Câtă pricepere în ale medicinei ! De ce nu ai urmat medicina ?

— Se întâmplă că îmi place ceea ce fac, replică ea, cu asprime, însă nu posed doza de masochism necesară pentru a suporta nişte ingraţi asemeni d-voastră !

El îi aruncă o privire ironică care o exasperă. Ea apucă cutia cu aspirină şi, furioasă, o azvârli în direcţia lui Franck.

— Poftiţi ! Faceţi-mi plăcerea şi înghiţiţi-o cu totul !

— Vino mai curând să iei loc şi să mănânci, propuse el pe un ton conciliant. Şi spune-mi cât timp o să dureze ploaia.

— N-am idee !

— Presupun că în clipa de faţă nu poate fi vorba să plecăm la drum.

Franck începă cu furculiţa mai multe boabe de fasole.

— Din păcate, aveţi dreptate !

Cu toată supărarea ei, Valérie se forţa să mănânce. Preţ de câteva clipe, Franck ţinu furculiţa în mână, apoi o aşeză din nou în farfurie.

— Valérie, nu sunt ingratul pe care ţi-l imaginezi !

— Mâncaţi !

Valérie nu mai avea decât un gând : ca odată cu încetarea ploii să pornească la drum. Nu-i păsa de spusele lui Franck. Se săturase până peste cap de vorbele lui.

În cele din urmă, Morrant izbuti să termine tot din farfurie.

— Îndurare ! **Vreau aspirină,** biata mea ţeastă explodează !

Valérie îl observă în timp ce el înghiţea pastilele cu ceai rece. Văzându-l cum se strâmbă de durere, cu sprâncenele încruntate, mânia ei se risipi.

— Franck, să fie de vină oare starea în care vă aflaţi ? Sau propria mea oboseală ?... Ceva în persoana d-voastră mă agasează, nu-mi dau seama, iertaţi-mă !

— Câtă diplomaţie ! De ce nu-mi spui sincer că reprezint o povară ?

— Interpretaţi greşit toate vorbele mele !

Furioasă să constate că toate eforturile depuse pentru a se explica nu-i aduseseră decât o nouă bruftuluială, Valérie începu să strângă masa.

Franck o apucă de braţ.

— Valérie, scuză-mă, nu mai ştiu ce spun !

El clătină capul vrând parcă să-şi limpezească gândurile şi Valérie încercă să se elibereze.

— Observ ! Nu boala vă face să vă arătaţi răutăcios !

Franck o strânse mai tare de braţ.

— Valérie, nu poţi înţelege motivul proastei mele dispoziţii ?

— Care motiv ?

Din nou, ea se îngrozi de privirea sumbră a lui Franck. Morrant îşi puse mâinile pe şoldurile tinerei fete şi o trase pe genunchii săi.

— Eşti încă udă !

Într-un gest de abandon, îşi lipi capul de pieptul ei.

— Franck, nu faceţi asta !

Ca pentru a scăpa de durere, Franck îşi frecă fruntea de pieptul lui Valérie.

— Azi dimineaţă, la trezire, voiai să dansezi de bucurie în ploaie, nu-i aşa ?

— Da, murmură ea, arzând de dorinţa de a-l cuprinde în braţe.

„Nu trebuie să-l las să adoarmă !“ Ea îl respinse cu blândeţe.

— Trebuie să vă odihniţi. Va trebui să pornim la drum îndată ce ploaia va înceta.

Pasiunea pe care o încerca pentru bărbatul aplecat la pieptul ei făcea ca vocea ei să devină aproape nedefinită. Franck încuviinţă, dar începu să-i ridice tricoul tinerei femei.

— Nu !

Frecarea bărbii de sânii ei, căldura arzătoare a buzelor lui Franck o învăluiră cu o tulburare delicioasă.

Ea nu făcu nici o mişcare pentru a-l opri. Se lăsa în voia lui ascultătoare, ridicând de bunăvoie braţele pentru că el s-o dezbrace mai repede.

Totuşi, brutalitatea neaşteptată a dorinţei pe care ea o simţi din pricina freneziei sărutărilor lui îi dădu puterea necesară pentru a se elibera.

— Nu mă poţi refuza... Valérie, mormăi el cu o voce nedefinită... atâta timp cât respect regulile jocului dumitale... nu ţi-am pus întrebări... Asta doreai, nu-i aşa, Valérie, fără întrebări ?

— Culcaţi-vă, Franck !

— „Culcaţi-vă Franck !“ îngână el ironic

El se prăbuşi pe pat, antrenând-o în cădere.

Gura lui se lipi de a ei în săruturi fremătătoare cărora ea le răspunse cu pasiune.

Cu corpul încordat de o dorinţă de prea multă vreme reprimată, Valérie se aprinse toa-

tă sub mângâierea buzelor şi mâinilor lui Franck.

Oferindu-i sânul, lipită de el, gusta beţia sărutărilor lui, a buzelor ce-i sărutau obrajii, a mâinilor aşezate pe şoldurile ei.

Ea avu un geamăt de frustrare atunci când, deodată, el o respinse.

— Înţelege-mă, nu ţi-am pus întrebări. Asta mi-e recompensa ? De ce mă pedepseşti ?

Ea simţi frecarea bărbii pe gâtul ei.

Straniile explicaţii ale lui Franck aduceau o acalmie în pasiunea ce ameninţase s-o copleşească.

— Nu-mi pune întrebări, Franck, acordă-mi încredere, atâta doar !... De ce vorbeşti de pedeapsă ?

Cu mişcări gingaşe, ea îi mângâie părul. Ochii pe care el îi ridică spre ea erau plini de pasiune.

Cu un surâs tandru, el mărturisi :

— Pentru că n-am dorit niciodată pe nimeni atât de mult cât te doresc pe tine !... Şi uite ce mi se întâmplă !... Sunt pe cale să adorm ! Capul mi se îngreunează... Adorm ! conchise el, cu o strâmbătură lugubră.

Valérie izbucni în râs şi mângâie ceafa tânărului bărbat. Pleoapele i se închiseră. Dormea deja !

Fascinată, Valérie contemplă îndelung frumosul lui chip. Ea îi atrase capul cu păr în-

chis la culoare şi murmură la urechea lui Franck :

— Te iubesc ! Tu eşti cel dintâi şi fiinţa cea mai seducătoare pe care am întâlnit-o vreodată !

Într-o fracţiune de secundă, ea revăzu clipele teribile pe care le petrecuseră împreună, suferinţele pe care le îndurase Franck şi ea îl încolăci cu putere, pentru a alunga mai lesne amintiri neplăcute.

— Am avut întotdeauna slăbiciune pentru prostuţi, şuşoti ea în părul lui.

Ea se auzi pronunţând ultimele cuvinte ca într-un vis.

Va veni ziua în care Franck o va iubi. Ziua aceea, i se părea, aproape că sosise...

— Ploaia a încetat, îmi e mai bine !

Valérie deschise ochii sub surâsul înflorit pe buzele lui Franck. În loc de răspuns, îl atrase lângă ea.

— Te iubesc !

Cu un suspin de fericire, el îi cuprinse buzele.

Pe cât îi era aseară de somn, pe atât azi-dimineaţă, ardea de o dorinţă violentă stimulată de ardoarea pe care o simţea înlăuntrul lui Valérie.

— De data asta, sirena mea, şuşoti Franck nu mai există drum de întoarcere.

El îşi îndreptă o privire încântată spre ochii ce se umpleau de dorinţă.

— De ce eşti atât de frumoasă ?

El nu îndrăznea să respire. Degetele lui urmăreau conturul delicat al sânilor tari şi rotunzi.

— Atât de frumoasă !...

Se aplecă spre Valérie, şi buzele lui le cuprinseră iarăşi pe ale ei. Miriade de senzaţii încântătoare se revărsară asupra lui Valérie. Gata cu pudoarea ! Gata cu orice reţinere ! Ea se abandonă nesaţului care sălăşluia în corpul ei. O patimă mistuitoare care o îndemna să mângâie fiecare fărâmă a trupului fiinţei iubite, să se joace cu muşchii torsului gol, să răspundă cu aviditate gurii muşcând cu patimă din a sa.

Beată de plăcere, îşi rotea capul în toate sensurile, incapabilă să stăvilească valul de plăcere care îi excita fiecare părticică a trupului.

O clipă, Franck se ridică şi întrebă :

— Mă iubeşti ? Mă iubeşti cu adevărat ?

— Dacă te iubesc ? Oh, da, te iubesc ! Vino, vino !

Iubirea îi învălui pe de-a-ntregul. Acelaşi sărut unea cele două corpuri. Acolo unde o conducea Franck, ea îl urma fără reţinere.

Un val de senzaţii minunate şi necunoscute o copleşi înainte ca ei să-şi revină, vlăguiţi, cu

respirațiile amestecate, cu inima bătând în același ritm grăbit.

Când în fine, respirația lui Valérie se domoli, degetele lui Franck se jucau în părul ei.

O senzație profundă de tihnă se citea în privirea lui, dar pe buzele sale rătăcea un surâs neîncrezător.

— Ce se întâmplă ?

Franck continua să se joace cu părul ei, apoi el mângâie cu tandrețe o urmă trandafirie de pe părul tinerei fete.

— Privește ! Ce brută pot să fiu ! Iartă-mă ! De ce am fost atât de violent ?

— Dar nu ai fost !

El își cuibări capul în scobitura umărului lui Valérie.

— Afurisit păianjen ! Afurisită mușcătură ! Iarăși mi-e somn ! Cât timp îmi va trebui să mă vindec de tine, Valérie ?

— Ce vrei să spui ?

Franck își înăbuși un căscat.

— Pune-mi întrebarea altă dată, scumpa mea, cu toate că sunt încredințat că tu cunoști deja răspunsul !

Tăcută, Valérie rămase în brațele lui Franck care, treptat, încetă să se joace cu părul tinerei fete. El adormise din nou.

Toată bucuria, toată încântarea o părăsise pe Valérie.

Franck o prevenise ! Fără întrebări ! Dar ea îi declarase că-l iubește. În schimb, nu primi nici un răspuns din partea lui !

Franck Morrant, desigur, nu mai era bărbatul pe care îl cunoscuse la Londra. Durerea îl chinuia. Dar întrebarea pe care el nu o pusese încă privind tăcerea celor de la „Safari Zambieni" urma fără îndoială să apară curând ! Ea îi ascunsese adevărul ! Oricare ar fi motivele, pentru uun om precum Morrant, asta ar însemna cu siguranță o crimă !

Și de ce comparase iubirea cu mușcătura de păianjen ?

Ea îi ascunsese adevăruul ! Oricare ar fi motivetârziu, ea spălase totul și făcuse ordine în campament.

Înăuntrul colibei, nu se clintise nimic. În semiîntuneric, ea trebui să se cațere pe un scaun pentru a desprinde plasa de țânțari. Curând, va fi nevoită să părăsească mica încăpere familiară care devenise întregul ei univers. Nesiguranța care plana asupra viitorului o făcea să regrete tihna un pic tristă a locului.

Franck își învinse somnul pentru a o întreba surâzând :

— Ce faci ?

— Îndeplinesc oficiile de stăpână desăvârșită a casei !

Ea îl contempla, așezat în pat.

El îi surâse cu atâta căldură încât temerile ei se risipiră pe dată.

— Putem pleca imediat, cred. Vom dispune astfel de patru ore pentru a ieşi din parc până să se întunece.

Franck se îmbrăcă, în timp ce ea lua de pe pat şi împăturea aşternuturile.

— Ai făcut treabă bună, murmură el.

El se îndreptă spre ea, cu ochi strălucitori. Dar se opri deîndată.

— Dacă vrem să plecăm la timp, ar fi poate mai înţelept să aştept să ne vedem porniţi la drum ca să te sărut.

O lucire ştrengară se aprinsese în ochii lui, în timp ce o împingea uşor către uşă.

Valérie simţi că plutește şi râsul pe care îl lăsă să izbucnească era un râs de fericire.

*
* *

— Afurisită maşină ! E imposibil s-o fac să pornească !

Franck săltă capota Land Rover-ului şi mormăi de nemulţumire.

— E plină de apă ! Va trebui s-o las să se usuce.

— Cât timp ?

— Nu-mi dau seama ! E înecată de apă ! O să văd ce pot face. Înapoiază-te ! E prea cald afară !

O oră mai târziu, Valérie auzi motorul sughiţând apoi oprindu-se numaidecât.

Franck se ivi în pragul colibei. Își ștergea cu o cârpă, mâinile acoperite de unsoare.

— Mai mult n-am putut face. Am lăsat capota deschisă pentru ca soarele să pătrundă în interior !

— Dar trebuie să plecăm înainte să se întunece !

— Îmi pare rău pentru tine !

El azvârli cârpa și o atrase lângă el. Îi cuprinse fața între mâini, apoi izbucni în râs.

— Privește-te, ești plină de unsoare !

— Nu-mi pasă !

Ea se agață de gâtul lui Franck și își oferi buzele sărutărilor lui.

— Ai putea încălzi apă să ne spălăm ?

Valérie îl privi surprinsă.

— Doar nu vrei să murdărim așternuturile pe care le-ai împăturit cu atâta grijă ? Dealtfel, vom fi nevoiți să le întindem din nou.

— Din fericire mai sunt vase cu apă încălzită, pe care am uitat s-o vărs...

Când Valérie reveni în colibă, Franck instalase paturile și pusese așternuturile.

— Iată-mă ! Mecanic..., valet de cameră.... și acum... mașină de spălat ! șușoti el atrăgând-o pe Valérie spre el.

— Nu mai mișca ! Mașina de spălat e în funcțiune !

Cu sprâncenele încruntate pentru a-și marca sârguința, el se prefăcea că n-o vede tremurând, tulburată să-l știe atât de aproape.

El o privi în ochi.

— Scoate-ţi tricoul, dacă vrei să te spăl cum trebuie.

Vocea răguşită trăda aerul indiferent pe care şi-l lua. Valérie îşi scoase tricoul şi fremătă când mâinile lui Franck îi atinseră uşor sânii. Urme de unsoare îi vărgau pielea sidefată.

— Am impresia că nu fac decât să întind uleiul ! spuse el, pentru a-şi ascunde tulburarea în faţa sânilor al căror vârf se întărise.

— Ar trebui să te speli pe mâini ! articulă Valérie, dintr-o suflare.

Ea luă mănuşa şi încet, metodic, spălă fiecare deget al mâinilor bronzate. Procedă la fel şi cu pieptul lui, până ce dispăru orice urmă de ulei.

— Aşteaptă, n-am terminat, spuse el.

Franck deschise fermoarul de la blugii lui Valérie.

Când ea fu dezbrăcată dinaintea lui, el şterse cu meticulozitate urmele de unsoare. Acţiona metodic, prin uşoare atingeri, şi aprindea în rărunchii lui Valérie o frenezie care aproape că o scotea din minţi de plăcere.

— Nu, stai ! Vino !

Ea se agăţă de gâtul lui Franck şi îşi lipi corpul de corpul lui. Cu febrilitate, mâinile tânărului puseră stăpânire pe Valérie, frământând-o cu mângâieri delicate, făcând-o să geamă sub muşcătura dinţilor săi.

Cu un suspin răguşit, el o luă în braţele sale şi o duse spre pat acoperindu-i ceafa de sărutări arzătoare şi frenetice.

Se abandonară cu frenezie patimii lor. Din fiecare părticică a trupului lor se năştea o flacără mistuitoare. Explorară paleta nesfârşită a senzaţiilor până în clipa în care, istoviţi, se lăsară din nou pe pat, părul lui cafeniu-închis amestecându-se cu bogăţia arămie a părului ei.

Alene, Valérie îşi lăsă obrazul pe pieptul lui mare.

Ea trecuse de hotarul îndoielilor sale. Era iubită !

— Doamna e servită !

Valérie deschise ochii.

Umbra lumânărilor dansa pe pereţii cămăruţei.

Ea se ridică pe jumătate.

— Cât este ceasul, Franck ?

— Trecut de şapte. Ai dormit multă vreme...

Mâncară. Nelipsita fasole... piersici în sirop... şi chiar plăcintă de orez !... Franck se depăşise pe sine însuşi ! Dar în timp ce el fuma în linişte o ţigară — pentru a alunga ţânţarii, spusese el — Valérie îi întâlni privirea.

Avea o privire banală, de gheaţă, i se păru ei.

„Îşi închipuise ea imposibilul ? Erau amanţi !... Te puteai îndoi de asta văzându-i aşezaţi în jurul mesei ca doi străini !"

Un nod de îngrijorare i se puse în gât tinerei fete.

Se simţea abandonată.

— De ce eşti tăcut ? imploră ea.

— Ei hai, tu ar trebui să înţelegi că am nevoie să mă odihnesc după micul nostru interludiu...

„Un interludiu !“ Ce putea să-i răspundă ea ? În definitiv, Franck era bărbat ! Nu făcuse altceva decât să ia ceea ce ea îi oferise cu atâta generozitate ! Putea ea să-l condamne pentru asta ? Trebuia să fie tot atât de visătoare pentru a spera să-i câştige iubirea !

— Doar nu socoteşti să schimbi regulile jocului la jumătatea lui, Valérie. Regulile jocului tău..., fără întrebări !

Vocea lui Franck o trezi din gândurile ei amare.

„Un joc ! Pentru el totul nu fusese decât un joc ! Chiar dacă fusese liberă să vorbească, să-i povestească totul, asta nu contase cu nimic pentru el ! Un joc !... un simplu interludiu !...“

Să se ridice !... Să plece !... Să dispară din locul acesta !... Să fugă de **el** !...

Cu o izbucnire de orgoliu, ea îşi luă un aer sever pentru a-l anunţa :

— Mâine, nu va mai fi joc, nici reguli, nici întrebări neformulate, nici răspunsuri în aşteptare !

Franck ridică din umeri şi o privi în mod ciudat, apoi se ridică.

— N-am chef să am vreun accident, spuse el. Aş vrea să plecăm în zori.

O lăsă pe Valérie să-şi macine gândurile-i triste şi se întinse pe un pat.

Ore întregi, Valérie rămase locului neclintită, cu inima rănită, cu mintea goală.

Apoi oboseala se făcu simţită. Urmărită de enervantul zbor în cerc al insectelor, ea se strecură tăcută sub plasa de ţânţari. Franck se odihnea în tihnă. Ea se aşeză cât mai departe cu putinţă de el.

„Putea ea să se vindece de el ? Niciodată n-ar reuşi să înceteze a-l iubi pe acest bărbat ! Cum ar putea ea să trăiască şi să suporte intensitatea dezamăgirii ei ?"

Plânsul i se opri în gât. Îşi afundă capul în pernă pentru a-şi ascunde disperarea.

Somnul care o cuprinse într-o clipă îi adormi suferinţa.

Şi când Franck o atrase în braţele lui, totul fu uitat.

Corpurile lor se unire într-o aceeaşi sete de tandreţe, comunicară în intensitatea unei aceleiaşi dorinţe, de data asta învăluită într-o nesfârşită încântare.

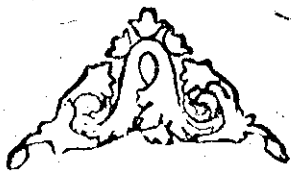

## CAPITOLUL 9

— Oprește un minut, te rog ! Trebuie să telefonez.

Valérie stopă Land Rover-ul în fața unei cafenele din Landaz :

De la plecarea lor din tabără, în zori, nu prea schimbaseră mai mult de o jumătate de duzină de cuvinte și încă, pe un ton foarte sever.

În mod brusc, atitudinea lui Franck se schimbă. Cu o voce încărcată de suferință, el se explică :

— Nu voiam deloc asta, Valérie. Nu trebuia să mă comport ca și cum totul era în regulă... Am știut mereu adevărul ! De ce m-am purtat ca și cum nu știam nimic ?

— Unde vrei să ajungi ? spuse Valérie, foarte plictisită.

„Ce voia Franck ? Ca ea să-i pretindă scuze pentru a fi **trișat** cu ocazia **interludiului** ? Ca ea să-și manifeste regretul de a se fi îndrăgostit ?"

Ea suspină, neresemnată.

— Du-te să telefonezi !

Înainte să coboare, Franck ezită. El o privi pe Valérie care întoarse capul.

El lipsi vreo douăzeci de minute, timp în care ea încercă, în orice chip, să scape de gândurile pesimiste care o invadau.

Cu răbdare, ea privi amănunţit clădirile sărăcăcioase de pe strada pustie. După ce scrutase fiecare fereastră, numărase cele câteva căpre şi câini vagabonzi, observă cursa norilor încărcaţi de ploaie, cântări şansele apropiatei viituri.

Ea tresări, Franck revenise.

— O să şofez eu.

Vocea îi era de gheaţă.

— Trebuie neapărat să clarific o situaţie, reluă el. Tu m-ai minţit. Josh Benda lucrează chiar în compania ta, nu-i aşa ? Ai crezut că-mi va trebui prea mult timp să descopăr asta ?

Maşina demară.

— Nu, e fals ! strigă Valérie, cu inima zvâcnindu-i în piept. Josh nu mai lucrează la „Safari Zambieni".

Ea se uită la Franck, dispreţuitoare, hotărâtă să-i susţină privirea ostilă.

— Ţi-am explicat deja motivele tăcerii mele. Pentru tine reprezintă o crimă, nu-i aşa, să mintă cineva, sau să-ţi tulbure prea sfânta ta seninătate ?

— Dacă vrei să ajungi vie la Chipato, taci !

El acceleră cu brutalitate şi adăugă :

— Un lucru e sigur, meriți ceea ce te așteaptă.

Valérie izbucni într-un râs amar.

— Oricum, orice mi s-ar putea întâmpla, tu nu vei fi de față ca să jubilezi !

Franck nu răspunse nimic și ea se ghemui pe locul ei. Tăcută, încercă să șteargă amintirea altercației, fără succes.

Ei nu-și mai vorbiră până la intrarea spitalului din Chipato.

Franck opri Land Rover-ul lângă Mercedes. El rămase câteva secunde, cu mâinile pe volan, apoi suspină.

— Dacă cheile se mai află la mașină, ia-le și pleacă.

Nedumerită, Valérie privi mâinile lui Franck așezate pe volan, apoi chipul lui.

— Ce ?

Dacă s-ar fi lovit și nu i-ar fi pricinuit mai mult rău decât modul în care încerca să scape de ea !

Ea deschise portiera și năvăli în stradă. Franck i-o luase înainte. El o apucă de braț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Valérie nu fi stupidă !

— Lasă-mă !

Ploaia care tocmai pornise să cadă îi răcorea fața în flăcări fără ca ea să-și dea seama.

— De ce nu vrei să mă asculți, Valérie ?

Descumpănită, iritată, începu să strige :

— De ce ? De ce ? De ce Franck, faci pe misteriosul ? Eu nu înţeleg nimic din ghicitorile tale şi nu vreau să înţeleg nimic ! Pleacă şi lasă-mă singură. Întoarce-te la micul tău univers meschin şi sterilizat în care nu există loc pentru compromisuri !...

— Dar, Valérie, eu însumi n-am încetat să fac compromisuri...

— **Valérie Elisabeth Howard ?**

Valérie se întoarse auzindu-se strigată pe nume de o voce aspră.

— Eu sunt.

Îngrijorată, ea se întoarse spre Franck. El era palid. Patru oameni, dintre care doi europeni, se adăposteau de ploaie sub arcada spitalului.

Cel care o interpelase, un poliţist zambian, veni în întâmpinarea ei.

— Miss Howard, sunteţi acuzată de furt. Sunteţi în stare de arest.

Ca într-un vis, Valérie auzi cuvintele cauţiune... arestată... furt... Totul se răvăşea în mintea ei.

Îi pieri glasul.

— Cine a avut ideea acestei glume ? Franck !... Ce mi se întâmplă ?

Franck nu o asculta. Într-o franceză aproximativă, el discuta cu cei doi europeni. El îl privea fără să înţeleagă pe poliţistul care punea cu o atitudine calmă cătuşele la mâinile tinerei fete.

Deodată, el se aruncă între ea şi poliţist.

— Scoateţi-i porcăriile astea de la mâini ! ordonă el cu o voce mânioasă.

El se întoarse către Valérie.

— Totuşi te prevenisem ! De ce n-ai vrut să înţelegi ?...

— Tu m-ai prevenit ?...

Deodată, ea se zbătu să se elibereze.

— Aşadar, asta voiai să spui afirmând că meritasem ceea ce urma să mi se întâmple !

— Nu te enerva, Valérie.

— Chiar asta voiai să spui, nu-i aşa ? Asta era ?...

— Am să te scap de acolo, nu-ţi face griji. Dar te rog, nu te mai agita !...

Valérie îl privi pe Franck cu un aer dispreţuitor. Şi mândria ei puse capăt panicii care o invadase adineauri. Aceeaşi mândrie se observă în glasul ei când îi răspunse lui Morrant :

— De două ori ţi-am pus aceeaşi întrebare. Nu poţi să-i dai un răspuns, nu-i aşa ?

Atunci ea se întoarse către poliţist.

— Vă rog, scoateţi-mi cătuşele, n-am făcut nimic !

În mod vădit foarte încurcat, zambianul îi ignoră rugămintea şi o luă pe tânăra femeie la adăpost de ploaie.

Încă o dată, Valérie auzi glasul lui Franck blestemând violent în franceză şi devenind din ce în ce mai slab pe măsură ce ea se îndepărta împreună cu poliţistul. Franck, care nu putuse

să nege partea lui de răspundere în teribila nedreptate a cărei victimă era ea !

Chiar şi după ce i se scoaseră cătuşele, Valérie nu făcu nici un gest pentru a-şi şterge apa de pe faţă. Mulţimea picăturilor strălucitoare semăna cu lacrimile. Şi când o escortau către maşina poliţiei, simţi că ceva înlăuntrul ei se rupsese...

Valérie sosi în faţa celulei sale, condusă de o femeie poliţist.

Ce loc fermecător pentru un post de poliţie ! O adevărată **vilă** ! Cum de poate fi o celulă de închisoare atât de curată, atât de luminoasă, atât de primitoare ?...

Valérie se opri brusc şi îşi înăbuşi un scâncet.

— Ce caut eu aici ? o întrebă ea, disperată, pe zambiană.

— Miss Howard, o să faceţi un duş şi o să vă puneţi haine uscate. Geanta de voiaj a d-voastră se află aici.

Tânăra fată o privi, fără să înţeleagă.

— Vă veţi simţi mult mai bine apoi ca să discutăm.

Zambiana rămase în apropiere, în timp ce Valérie îşi făcea duş şi se spăla pe cap.

Deplângând lipsa unui uscător de păr, ea îi oferi tinerei fete un prosop pentru a-şi şterge părul bogat şi blond.

Atâta bunătate îi înfrânse rezistența lui Valérie. Izbucni într-un hohot de plâns, pe care nu și-l putu stăpâni.

— Dar de ce mă aflu aici ? Oare ce-am făcut ?

— Miss Howard...

— Numele meu este Valérie, izbucni ea cu vioiciune, apoi într-un murmur, repetă : numele meu este Valérie !...

— Și eu, sunt Marie Kashoki ! Îmbrăcați-vă, Valérie, și apoi vom discuta.

Un planton aduse ceai. Cu glas scăzut, zambiana murmură :

— Nu închideți ușa. Nu e necesar...

Ea o privi pe Valérie care îi răspunse cu un surâs timid de complicitate. Aici, cel puțin, o tratau cu blândețe.

— Observ că dl. Morrant a socotit de cuviință să nu vă explice nimic, începu polițista.

— Ce ar fi putut spune el ca să justifice arestarea mea ?

Un licăr de compătimire și de uimire luminâ chipul lui Marie Kashoki.

— Sunt inspector la secția specială, explică ea.

Ea îi făcu semn lui Valérie să se așeze și umplu două cești cu ceai.

— Acum două săptămâni, continuă ea, am fost contactați de Interpol pentru a ne ocupa de un posibil caz de furt prin intermediul ordinatorului, săvârșit în regiune de către un cetățean străin.

Valérie murmură pentru ea însăşi :

„El voia codurile secrete deţinute de Wincombe !“ Apoi mintea ei înregistră cuvintele percepute :

— Cum, se poate fura pornind de la un ordinator ?

— Cu ajutorul informaticii, cunoscând combinaţiile codurilor secrete, este foarte uşor să se opereze un transfer de conturi, răspunse Marie cu calm. Aţi fost arestată pentru că un milion de lire sterline a fost introdus în contul companiei „Safari Zambieni“. Şi noi avem motive întemeiate să credem că aceşti bani erau o parte din cele trei milioane de lire furate de la banca Morrant-Gervaise-Morrant

— Nu ! protestă fără vigoare Valérie, nu, nu este posibil, sigur vă înşelaţi !

— Beţi, o să vă facă bine !

Cu mişcări maşinale, Valérie luă ceaşca oferită, fără să-şi dea seama că se frigea.

— Dar banca noastră a trebuit să explice...

Cu brutalitate, ea înţelese că era prinsă într-o capcană în care orice logică era exclusă...

— Banca dumneavoastră poate explica proveniența banilor, presupun !

— Nu ! murmură Valérie, dintr-o răsuflare.

În ce capcană fusese prinsă ! Mulţumită omului pe care îl iubea, şi care o considera o criminală !

— La agenția dumneavoastră din Lusaka a fost emis pe dată, un mandat de arestare împotriva dumneavoastră. Joi, v-am verificat actele contabile. Luni va trebui să interogăm instituția bancară de care aparțineți.

— De ce n-ați făcut-o vineri și să mă cruțați de această rușine ?

— Banca era închisă vineri...

— Ce s-a întâmplat cu Jonathan Wincombe și Mark Shelby ?

— Wincombe e în afară de pericol, de noaptea trecută... Cât despre Shelby, este de negăsit !

Valérie plecă fruntea, copleșită.

De ce uitase ea de pericolul pe care îl reprezenta pentru companie o legătură cât de neînsemnată cu vânătoarea ? Morrant, el, știa și încă de la început o considerase o criminală... Franck !... Trebuia să-l uite...

— Ce se va întâmpla până luni ?

— Îndată ce veți fi pregătită, vă vom conduce la Lusaka.

— Apoi ?

— Vom da citire tuturor învinuirilor reținute împotriva dumneavoastră.

— Tuturor învinuirilor ! Există și altele ! Nu pot fi reținută în închisoare, banca mea nu a fost încă consultată !

— Desigur, mai sunt și altele. Dar chiar de le-aș cunoaște, Valérie, n-aș avea dreptul să vi le destăinui.

Valérie dormi tot timpul drumului. Ajunsă la Lusaka, atunci când coborî din maşină, se clătină, bâţâindu-se pe picioare.

În faţa intrării comisariatului central, Agie şi Alphonse o aşteptau. Revăzând chipurile familiare se tulbură. În braţele materne ale lui Agie, sub încurajările lui Alphonse, ea izbucni în plânsete sfâşietoare.

— Dl. Morrant se află înăuntru, şuşoti doica, arătând spre comisariat. A intrat adineauri. Va şti el ce-i de făcut ca să te scoată de acolo, scumpa mea...

Încrederea lui Agie era de nezdruncinat. Valérie nu consideră util s-o dezamăgească, dar le dădu de înţeles că era mai bine să se înapoieze, s-o aştepte la fermă.

Chiar în momentul în care ofiţerul de serviciu citea învinuirile reţinute împotriva ei, Franck apăru.

Valérie îşi ridică faţa într-o atitudine mândră. Cu dispreţ, ea pironi asupra bancherului priviri încărcate de mânie.

Ea îi oferise iubirea, trupul său! Şi el îşi bătuse joc de ea încă de la început!

Copleşită de durere şi de ură, nu-şi dădu seama de liniştea ce se aşternuse în jurul ei. I se citiseră acuzaţiile, ea nu pricepuse mai nimic!

Ca prin ceaţă, îl auzi pe Franck pronunţându-i numele.

— Nu eram de acord cu toate aceste acuzaţii aduse ţie, Valérie ! Dar nu am fost consultat...

— Cum de poţi să mă faci să cred un asemenea lucru ?

Tonul crispat, glacial, pe care ea reuşi să-l capete, contrasta în mod ciudat cu zbuciumul inimii sale.

— Nu vreau ca tu să rămâi aici. Voi plăti cauţiunea. Valérie, repetă el, crede-mă, nu voiam să se ajungă aici...

— Ce voiai de fapt ? De ce atâta preocupare ? În definitiv, ai avut ce ţi-ai dorit ! Un mic interludiu !... Fără probleme !

Vocea ei se frânse. Cu preţul unui teribil efort de voinţă, ea reuşi să continue :

— Cât despre oferta ta de cauţiune, uit-o ! Mai degrabă îmi sfârşesc zilele în puşcărie decât să accept ajutorul tău.

— Termină cu comedia asta ! Tu ai nevoie de ajutorul meu !

— Dacă vrei neapărat să te dovedeşti util, du-te degrabă şi anunţă-i pe Alphonse şi Agie că, datorită ţie, voi dormi la noapte în închisoare.

Un timp nesfârşit, Franck o ţintui pe Valérie cu privirea lui de gheaţă. Ea nu se clinti. Fără să spună ceva, cu gura strâmbată de o cută fremătând de mânie, el făcu stânga-mprejur.

Marie Kashaki, un ofiţer zambian şi doi agenţi de la Interpol făcură cu schimbul pentru a o interoga pe Valérie. Engleza celor doi francezi era rudimentară şi, în nenumărate rânduri, zambienii trebuiră să traducă întrebările formulate neclar.

— Mă văd silită să vă repet — spuse Valérie, peste măsură de obosită — că noi nu avem cont în Elveţia ! Noi lucrăm cu două bănci. Una, la Guilford. Cealaltă chiar aici, la Lusaka, în care incompetenţa dealtfel este notorie ! Vă veţi da seama voi înşivă, descoperind că niciodată banii furaţi n-au purtat numele companiei „Safari Zambieni"...

— Mark Shelby este totuşi unul dintre funcţionarii companiei !

— Nu mai este !

O dată în plus, ea explică despre traiul destrăbălat dus de Mark, despre cheltuielile nechibzuite pe care le făcea.

— Ce aşteptaţi, ca să-l găsiţi şi să-l interogaţi dumneavoastră înşivă ? Aşadar supravegherea lui n-a servit la nimic ?

— Cum de aţi ştiut că era sub supravegherea noastră, Miss Howard ? întrebă ofiţerul, deodată foarte atent.

Valérie regretă că nu-şi ţinuse gura. Un val de întrebări năvăli asupra ei. Fu nevoită să descrie cu minuţiozitate amănuntele întâlnirii ei cu Shelby.

Ea omise cu bună știință să menționeze numele agentului care făcuse posibilă întâlnirea. „Dar, în cazul de față, își putea permite ea să fie caritabilă ?“

Când se așeză lângă Marie, câteva ore mai târziu, în minte i se învălmășea sumedenia confuză a întrebărilor ce-i fuseseră puse. Tot ciugulind neatent din farfuria care tocmai îi fusese adusă, ea constată :

— Înțeleg de ce atâția nevinovați își isprăvesc zilele în spatele gratiilor. Eu însămi am impresia că am debitat o țesătură de minciuni ! Cum să-ți aduci aminte cu exactitate cele mai neînsemnate detalii ? E imposibil !

Marie surâse.

— N-ar trebui poate să v-o spun, dar dumneavoastră nu păreți a fi o hoață desăvârșită !

— Altceva mă tracasează !... Agentul care îl ținea sub observație pe Mark Shelby...

— Aveți dreptate. Și el e implicat din cauză că l-a lăsat să fugă. Resemnați-vă la ideea de a vă petrece noaptea în închisoare, Valérie. Nu cred că veți fi eliberată azi. Gândiți-vă la lucruri mai vesele și uitați restul.

Să se resemneze ! Să se gândească la lucruri vesele ! În vreme ce inima ei era cuprinsă de amărăciunea unei groaznice nenorociri... De ce Franck nu-i spusese nimic chiar din prima noapte ? De ce nu-i explicase nimic atunci când el — într-o ultimă izbucnire

de conştiinţă, fără îndoială — o sfătuise să fugă ?

A doua zi dimineaţa, Marie Kashoki pătrunse în celula ei.

— Vă întoarceţi acasă. Sunteţi liberă ! spuse ea cu un surâs sincer. Directorul băncii a confirmat toate depoziţiile dumneavoastră. Bietul de el frizează deprimarea pentru a fi, în parte, cauza necazurilor dumneavoastră. Mark Shelby a sosit de o oră.

Chipul lui Valérie nu manifestă nici o emoţie.

— Coşmarul s-a isprăvit.

Văzând-o abătută, Marie îi puse mâna pe umăr.

— Vă e bine ?

— Da..., mi-e bine... Îmi vine greu să cred că totul s-a terminat !

Şi totuşi, într-adevăr, totul se isprăvise cu bine ! gândi ea în maşina care o aducea înapoi la Alphonse şi Agie.

Descumpănită, privea cum se îndepărtează maşina poliţiei când Mercedesul alb se opri în dreptul ei.

O speranţă fără sens lumină faţa lui Valérie zărind chipul sever al lui Franck.

— Nu am prea mult timp la dispoziţie. Plec la aeroport.

— Atunci, la revedere !

Valérie îi întoarse spatele şi se îndreptă către casă. Dar Franck ieşise deja din maşină. O ajunse din urmă şi o prinse de braţ.

— De ce mă ocoleşti ?

— Te miră, nu ?

Ea îşi eliberă braţul furioasă.

— Nu vreau să-ţi impun o prezenţă care reprezintă mărturia flagrantă a lipsei tale de imaginaţie.

— Nu te supăra, Valérie ! Am încercat să înţeleg. Dacă mi-ai fi dat măcar o şansă...

— Ce să înţelegi ? Înclinaţiile mele pentru furt ?

— Dacă aşa consideri tu ! Dar văd că-mi pierd vremea ! Îmi răcesc gura de pomană !

El era foarte aproape de ea. Cearcăne adânci îi întunecau ochii obosiţi.

— Exact ! Nu te reţin...

Furioasă şi nefericită totodată, Valérie constată că el nu-şi pierduse întreaga putere de seducţie asupra ei şi că inima ei se încăpăţâna să-l iubească.

— Nu te-ai abţinut să nu vii să te bucuri de triumful tău, nu-i aşa, Franck ?

Se înfruntară o clipă cu privirea. Apoi el suspină.

— Tu ai dreptate, fără îndoială. Trebuia să vin. Adio !

Valérie îşi căută sprijin în tocul uşii şi, suferind îngrozitor, privi silueta înaltă îndepărtându-se.

Nimic altceva nu mai conta pentru ea.

Ca într-un vis, ea îl văzu pe Franck ajungând în dreptul gardului, întorcându-şi pri-

virea şi sfidând-o de departe, cu un salut ironic. Ca într-un vis, ea auzi zgomotul făcut de motorul Mercedesului, scrâşnetul pietrişului sub muşcătura pneurilor...

Apoi liniştea se aşternu...

Cu inima grea, Valérie înţelese că Franck luase cu el pentru totdeauna o parte din fiinţa el.

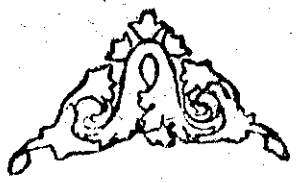

## CAPITOLUL 10

Léna Kapotwe citea o scrisoare atunci când Valérie veni să se aşeze la masă pentru micul dejun.

Ea lansă o scurtă privire către tânăra fată pentru a o anunţa :

— Eddie e plecat toată ziua cu câţiva prieteni. Aşa că n-o să ai motiv să taci din cauza lui !

Valérie se servi şi suspină :

— Eddie abia a sosit. N-o să vă tulbur revederea cu o flecăreală inutilă !

— E adevărat !

Ochii Lénei se umeziră.

— Absenţa lui Eddie mi s-a părut nesfârşită. Îmi vine greu să cred că se află aici cu-adevărat !

Ea tăcu, savurându-şi bucuria, apoi continuă pe un ton hotărât :

— Îţi aminteşti de vremea în care nu îndrăzneam să pomenesc numele lui Marck de teamă să nu te tulbur ?

— N-ai decât să vorbeşti despre el, nu te sfii !

— De data asta, e vorba de Franck Morrant ! Oricum îţi voi vorbi de el, fie că îţi convine sau nu !... Îndată ce s-a înapoiat la Lusaka, cam acum două săptămâni, Morrant a luat legătura cu mine...

— Mai vrei cafea ?

— Vrei să mă asculţi ? Eşti atât de egoist izolată de interesul tău încât ai uitat complet de planul rezervaţiilor ! Procesul lui Wincombe o să înceapă. Te gândeşti la asta ?

— Léna, eu... tu ai dreptate... eram...

— Singură şi teribil de nefericită, draga mea... Ştiu. Se vede de la o poştă ! Dar trebuia să am curajul să te mobilizez !... Acum, ascultă-mă... Nu ştiu ce s-a petrecut între Morrant şi tine. Un lucru este sigur, bancherul ne-a prevenit imediat că programul continua... Nu numai că ne-a scos din cauză, dar contul companiei a fost creditat cu o sumă importantă, foarte utilă pentru a şterge cu buretele deficitul anului...

— Câtă generozitate ! După ce a vrut să ne târască în mocirlă !...

— Uiţi că Mark este singurul răspunzător ! În faţa dovezilor certe, avansate de Interpol, Morrant ar fi fost ultimul dintre naivi, nebănuindu-ne de asta ! În plus, tu dai impresia unei biete mincinoase, draga mea. Nepriceperea ta n-a făcut decât să-i înmulţească bănuielile.

— N-ar fi fost nici o diferență dacă el ar fi știut adevărul. Tu aveai dreptate când mă puneai în gardă, Léna. Morrant este un om necruțător !

— Dacă asta te poate consola, fiecare din loviturile pe care le-ai primit l-a afectat tot atât cât și pe tine.

— Cum ? El nu a fost arestat ! Nu a fost aruncat în închisoare ca un răufăcător de rând !

Léna suspină fără să răspundă. Ea umplu o ceașcă cu cafea și i-o întinse prietenei sale.

— Bea ! Nu fi ridicolă. Încetează să-l acuzi pe Morrant. Prea multe acuzații apăsau asupra companiei. Franck nu putea întreprinde nimic. Dacă aș fi fost acolo, m-ar fi arestat și pe mine.

— De ce să mă fi aruncat în închisoare ? De ce nu s-a verificat nevinovăția mea înainte ?

— Vinovată, aveai tot timpul ca să dispari zău ! Oricum, nimic n-a mers cum a fost prevăzut ! suspină ea.

Ea luă scrisoarea pe care o citea la sosirea lui Valérie.

— Mă îndoiam de conținut. De aceea mi-am permis s-o deschid fără întârziere : ești citată să compari la procesul lui Wincombe.

Lividă, Valérie luă documentul și clătină capul, neîncrezătoare.

— Şi Mark va primi citaţie, preciză Léna. Nici o învinuire de complicitate nu a fost reţinută împotriva lui. Sunt convinsă de intervenţia lui Morrant. Putem să-i mulţumim. La urma-urmei, Mark era încă angajatul nostru când Wincombe l-a atras în afacerea lui necurată.

— Trebuia să fii nebun să-l crezi pe Mark capabil de furt ! E mult prea stupid !

— În ochii legii, stupiditatea nu este o circumstanţă atenuantă ! De asta îi sunt recunoscătoare lui Morrant de a se fi descurcat pentru ca Mark să nu fie inculpat...

Valérie ridică din umeri. Apoi, surâzătoare, ea declară :

— De fapt, această călătorie obligatorie la Londra pică la ţanc !

Surâsul se transformă într-un aer complice, uşor ironic la adresa Lénei :

— Proiectam într-adevăr să vă las să gustaţi o nouă lună de miere !

„Londra era oraşul ales ?"

Ca şi cum citea în gândurile ei, Léna voi s-o consoleze.

— El va veni cu siguranţă la tribunal, lăsă ea să-i scape ca din întâmplare.

Valérie îi replică încetişor :

— El ? De ce asemenea discreţie ?... Nu am noroc la bărbaţi, nu-i aşa ? Cu asta, bat toate recordurile !...

Léna avu un surâs de încurajare. Ea luă un plic cu valoare, îl cântări în mână și, cu o veselie prefăcută, îl întinse lui Valérie.

— Poftim ! Înăuntru se află un bilet de-avion și niște rezervări de hotel.

Mark Shelby se afla în același avion.

Valérie invocă o nevoie imperioasă de a dormi pentru a se izola cât mai bine cu putință și a-l evita pe Mark pe timpul întregii călătorii.

În zorii zilei, la aeroport, ea strigă după un taxi. În spatele ei, Mark murmură :

— De ce asemenea copilării, draga mea ? În definitiv, noi...

— Mark, fă-mi plăcerea și spune-mi doar pe numele mic !

— Bine, bine. Putem totuși să călătorim cu același taxi, nu ?

Enervată, constată că se dăduseră jos în fața aceluiași hotel. Mark arboră surâsul lui cel mai cuceritor.

— Zău, Valérie, n-am vrut să ruinez în mod deliberat firma „Safari Zambieni". Doar n-o să-mi porți pică toată viața pentru asta ?

— E inutil, într-adevăr... Ești de-a dreptul irresponsabil ! Cu cât ne vom întâlni mai puțin cu atât va fi mai bine !

— Dar, în fine, cum să te fac să pricepi că regret ? De la ultima noastră întâlnire, tu ar fi trebuit să reflectezi !

— De la ultima noastră întâlnire ! Ai dispărut şi eu am petrecut o noapte în închisoare !

— Mă dispreţuieşti, nu-i aşa ?

Hotărâtă să tacă, Valérie privi pe fereastră. Brusc, frigul supărător al toamnei londoneze îi învălui umerii. Ea regăsi aceleaşi trotuare lucind de ploaie, aceeaşi mulţime ursuză şi grăbită, acelaşi talmeş-balmeş al traficului interminabil. Era obosită, deprimată, doritoare înainte de orice să se cufunde într-o cadă cu apă fierbinte şi să doarmă. Vocea lui Mark o urmări, supărătoare.

— La sosirea sa de la Spitalul din Chipata împreună cu Wincombe, Josh mi-a telefonat. Când am aflat că tu şi cu Morrant nu vă înapoiaserăţi la sfârşitul primei zile, m-am neliniştit tare.

— Încetează, Mark, nu mai adăuga nimic în plus ! Doar n-ai tupeul să te justifici ! Păstrează cel puţin avantajul îndoielii !

Apoi, ea preferă să tacă mai degrabă decât să-i spună verde-n faţă tot ceea ce-i stătea pe suflet.

Baia o destinse, dar era în continuare foarte obosită. Tocmai se culca în clipa când cineva bătu la uşă. Nemulţumită, ea îşi înăbuşi un căscat.

— Cafea şi cornuri !

Foarte mândru de el, Mark puse o tavă aburindă pe masă.

— Am neapărat nevoie de două ore bune de odihnă, bombăni nemulţumită Valérie.

Ea tocmai constata cu enervare că platoul era pregătit pentru două persoane.

Jovial, Mark observă :

— Ai dormit tot timpul călătoriei ! Cred mai curând în virtuţile unui strașnic mic dejun !

Valérie renunţă să-l facă să înţeleagă pe nătărăul de Mark că o discuţie în doi n-ar îmbunătăţi relaţiile lor.

Din nou, o bătaie discretă în uşă o făcu să suspine de nerăbdare... Ea deschise.

— Valérie, eu...

Morrant se opri brusc. O ocheadă aruncată peste umărul lui Valérie îi fusese suficient să-l dumirească.

Glacial, el articulă câteva cuvinte politicoase şi, după un salut de formă, făcu stânga-mprejur.

Valérie nu avusese timp să deschidă gura.

— Dar, e bancherul nostru ! lansă o voce zeflemitoare. Mă şi gândeam la el, se pare că am un al şaselea simţ !

Furioasă, Valérie se întoarse spre Mark, instalat liniştit pe pat.

— Atunci, trebuia să-l foloseşti pentru a mă scuti de acest duo ! şuieră ea printre dinţi

— Biata mea Valérie, inteligenţa şi frumuseţea ta nu-ţi prea sunt de folos !

— Pleacă ! şopti ea, ameninţătoare, la capătul forţelor şi al răbdării. Sunt foarte obosită, am nevoie să dorm.

Până să ajungă la uşă, Mark se întoarse cu privirea spre ea :

— Am avut nişte păcate faţă de tine, dar de atunci, te-ai descurcat de minune, pare-mi-se !...

El adăugă cu duşmănie :

— Încetează să te gândeşti la Morrant. Nu e de nasul tău, micuţo !

— Fii liniştit ! Amândoi nu meritaţi să vă bag în seamă ! Tu, pentru că prostia ta mi-a adus grave neajunsuri ! El pentru că n-a ezitat să mă considere o hoaţă !

Cu glasul sugrumat, ea adăugă :

— Nu vreau să mai aud vorbindu-se de voi !

Epuizată, ea sfârşi prin a se cufunda în chinul unui coşmar fără sfârşit.

În cea de-a patra zi a procesului, pe când urca pe treptele tribunalului, Valérie se felicită de absenţa lui Franck de la audienţe.

În realitate, ce palidă consolare ! De trei zile, ea plutea în ceaţa unui freamăt neîncetat. Încercase zadarnic să-i compătimească soarta lui Jonathan Wincombe care, în mod vădit, dobândea trista faimă de a fi punctul de atracţie al tuturor.

Fără succes, ea încercase să se intereseze — neînțelegând ce i se pretindea.

Imaginea lui Franck se interpunea mereu între ea și realitate.

Cea de-a patra zi promitea o oarecare destindere.

În apropierea ei, o voce murmură :

— Astăzi, mi se pare că vei fi citată ca martor...

Din ziua sosirii lor, ei se evitaseră, neschimbând — atunci când erau nevoiți s-o facă — decât câteva vorbe politicoase.

— Iată ceva care te va dispune ! adăugă Mark.

— Din fericire, am eum să-mi alung plictiseala, mormăi dusă pe gânduri Valérie.

Odată în plus, ea se miră că surâsul arogant al lui Mark reușise s-o cucerească odinioară.

Instinctiv, privirea tinerei femei se îndreptă în depărtare.

Mașina care sosea parcă lângă scară.

Ochii lui Valérie întârziară asupra conducătorului auto care închidea portiera vehiculului.

Ea recunoscu silueta înaltă, atletică, gestul familiar al mâinii care ridica reverul hainei.

Franck ridică spre Valérie o privire magnetizată. Timp de o fracțiune de secundă, el rămase cu mâinile nemișcate pe reverele hainei

lui bleumarin, încremenit, asemeni unei statui de marmură.

Valérie fremătă.

— Să ne întoarcem, Mark !

Ea își petrecu brațul pe după cel al tânărului bărbat și în mod ostentativ, îi întoarse spatele lui Morrant.

Revăzând chipul bătut de vânturi, părul negru acoperindu-i gulerul, ochii întunecați și adânci, se aprindeau în ea amintiri sfâșietoare.

Când Mark îi propuse să-și potolească foamea, Valérie se declară incapabilă să mănânce ceva.

Un om înaintat în vârstă venea în întâmpinarea lor.

— Miss Howard ?... Vreți să mă urmați ?

Valérie schiță un surâs de scuză la adresa lui Mark.

— Pe curând, la tribunal !

Foarte repede, ea se trezi într-o sală vastă, cu plafon foarte înalt, a cărei severitate abia era atenuată de un birou impunător și câteva fotolii îmbrăcate în piele.

Franck Morrant stătea în fața ferestrei cu perdele bogate din catifea de culoare închisă.

— De ce m-ai adus aici ? întrebă ea dintr-o răsuflare.

Dincolo de vesta impecabilă care, descheiată de nasturi scotea la iveală albeața unei cămăși fine, Valérie avu viziunea rapidă a

unui corp viguros îmbrăcat doar în blugi strânşi pe pulpe...

— În după-amiaza asta, va trebui să depui mărturie !

Imaginea se risipi, izgonită de vocea rece şi banală a lui Franck.

— Să nu vorbeşti nici o clipă de „Safari Zambieni", ordonă el.

— Dacă mi se pretinde, voi fi nevoită să răspund !

— Numai dacă ţi se cere... Explică motivul pentru care faci parte din companie, nu menţiona motivul social.

— De ce m-ai citat ca martor dacă nu sunt în stare de asta ? De ce te-ai constituit parte civilă ?

— În cazul de faţă e imposibil ! A fost o vreme în care erai în stare să-ţi dai şi sufletul pentru salvarea preţioasei tale companii ! Am crezut că vei aprecia sfatul meu !

— Doar pentru asta m-ai chemat ?

— Cum de poţi fi atât de inconştientă ? murmură Franck.

El voi să meargă spre Valérie, dar se răzgândi.

— De ce îţi faci o plăcere din a mă umili ? izbuti ea să grăiască. Întrucât sunt nevoită să recunosc, mulţumesc pentru că mi-ai cruţat compania. Ai dreptate, mi-aş vinde sufletul, chiar şi ţie, pentru a proteja planul de salvare a rezervaţiilor.

— Şi trupul, Valérie ? întrebă Franck cu perfidie. Ar face cumva şi el parte din companie ? Shelby a cumpărat deja ceva acţiuni din el ? Pe el, nu-i aşa, l-ai iubit înainte de mine ?

În clipa în care Valérie îl pălmuia cu toată forţa, Franck o apucă strâns de încheietura mâinii ca într-o menghină.

— Am atins coarda sensibilă, nu-i aşa, scumpa mea ? Îţi aminteşti de iubirea ta faţă de mine, adăugă el aproape în şoaptă.

— Dă-mi drumul, mă doare !

El nu slăbi strânsoarea dar, încet, o atrase lângă el.

— Cine este fericitul ales, în clipa de faţă ?

— Te urăsc !

Deodată, cu ochii plini de lacrimi, cuprinsă de panică, minţi.

— Pe Mark îl iubesc !

Dar deja Franck îi căuta buzele cu aviditate.

Era atât de multă vreme de când Valérie tânjea după sărutările lui Franck ! Atât de mult timp de când corpul ei tânjea după al lui !

Pe neaşteptate, Valérie îşi recăpătă stăpânirea de sine. Ea se smulse din braţele lui Franck pentru a repeta pe un ton aspru :

— Îl iubesc pe Mark.

Franck nu făcu nici o mişcare pentru a o reţine. El îi întoarse spatele şi privi pe fereastră.

— Ar trebui să fii convinsă trup şi suflet de asta, Valérie !

— Ce încerci să demonstrezi, Franck ?

— Nimic.

El avu un râs amar.

— De ce trebuie mereu, ca în prezenţa ta, să am asemenea ieşiri ? De ce faci tu să iasă în relief purtările mele urâte ? Ştiu totuşi că tu poţi în aceeaşi măsură să aprinzi tot ceea ce este mai minunat înlăuntrul fiinţei mele !...

— E chiar inutil să mi-o reaminteşti !

Valérie puse mâna pe mânerul uşii şi lansă cu răutate :

— Din pricina asta, dealtminteri, ai aranjat să fiu aruncată în închisoare !

Tulburată, răsuci mânerul uşii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Valérie, ce nu merge între noi ? Este oare imposibil să ne vorbim fără să ne sfâşiem ?

Disperarea ivită în vocea lui Franck o ţintui pe Valérie în loc.

— Înainte să părăsesc Lusaka, am vrut să-ţi vorbesc, aveam atâtea să-ţi spun !... În ziua sosirii tale la hotel, iarăşi o încercare fără succes. De data asta am nimerit-o oare ?

Era el sincer ? Ea fu nevoită să reflecteze

— Am crezut întotdeauna că făceai puţin caz de inteligenţa mea, însă nu sunt chiar atât de stupidă ca să-ţi cer lămuriri ! răspunse ea pe un ton nesigur.

— Crezi că dai dovadă de inteligență refuzând să mă asculți, Valérie ?

Vocea lui Franck era impregnată de o blândețe firească. Ochii mâniați ai lui Valérie întâlniră privirea împăciuitoare a lui Franck.

— Tot ce îți cer este să accepți o întâlnire după dezbaterile de azi. Ești de acord ?

Incapabilă să grăiască, Valérie încuviință printr-un semn din cap și părăsi încăperea.

Fără să-și dea seama de asta, coborî scara și îl regăsi pe Mark în sala de audiență.

Era aeriană față de întrebările pe care i le punea Curtea și la care răspunse automat fără a reuși să le acorde un oarecare interes.

Mult mai târziu, ieși din starea ei de amorțeală pentru a refuza să-l însoțească pe Mark.

Franck nu reapăru la tribunal, dar el o aștepta după terminarea dezbaterilor. Ea trebuia așadar să rămână.

Dar atunci când Mark se ridică, ea fu nestăpânit de tentată să-l urmeze.

De ce să trebuiască să suporte explicațiile lui Franck și să sufere o nouă umilință ?

BMW-ul alb o aștepta la bordura de staționare. Franck se afla la volan.

Valérie se instală lângă el și — tăcută — se pregăti să-și pună centura de siguranță. Neștiind ce atitudine să adopte, ea se cufundă în contemplarea genunchilor săi...

— Unde ne ducem ? întrebă ea în fine.

Franck nu se putu abține să nu ironizeze

— Acasă la mine, în Chelsea. Într-un loc public, am putea atrage atenţia prin izbucnirile vocilor noastre...

— **Ale noastre ? persiflă Valérie. Cum nu** am nimic să-ţi spun, vei putea striga de unul singur !

— **Persist în a crede că e mai prudent** să mergem la **mine** !

Valérie se cufundă în contemplarea traficului **londonez. Doar privindu-i mâinile** elegante aşezate pe volanul îmbrăcat în piele, se trezeau în adâncul fiinţei ei senzaţii pe care ea le crezuse dispărute.

## CAPITOLUL 11

Franck și Valérie urmară un labirint de străduțe pavate, într-un cartier cu căsuțe albe.

Tânăra femeie era furioasă pe ea însăși.

De ce acceptase să-l urmeze pe Franck ?

Morrant deschise ușa grea din acaju care închidea intrarea într-o vilișoară încântătoare.

Până atunci, bancherul nu fusese prea guraliv. Nici măcar nu se sinchisise de întrebările care fuseseră puse la tribunal...

Tristă și dezorientată, Valérie aștepta cu răbdare în vestibul. Căldura o sufoca. Instinctiv, își descheie nasturii mantoului.

Curtenitor, Franck o ajută să-și scoată haina. Își scoase și el pardesiul și haina.

El se scuză cu un surâs jenat.

— Am făcut căldură prea mare ! Nu știam în ce măsură te readaptaseși la clima engleză !

Stânjeneala lui Franck o mișcă pe Valérie care îi veni în ajutor.

— Ai putea să cobori termostatul ? sugeră ea.

Uluită, remarcă în propria ei voce aceeași jenă ca în cea a lui Franck !

— Vrei cafea ? Poate ceai ?

Ea refuză printr-un semn al capului.

Cu inima grea, ea se vedea obligată să constate că se comportau ca doi străini, politicoși, amândoi în defensivă.

— Dacă vrei, o să mergem în salon.

Franck indică o ușă în stânga sa.

— Te urmez, adăugă el.

Timp de câteva secunde, privirile lor se întâlniră, întrebătoare.

Valérie fu prima care plecă ochii. Ea intră într-o încăpere vastă. Mobilată cu eleganță subtilă, purta semnătura omului cu gust ce o locuia. Un om bogat, sigur pe el, cu siguranță incapabil să-și închipuie îndoielile și ezitările vizitatoarei lui.

Încă o dată, Valérie regretă că venise.

Cu reținere, ea se așeză pe unul din magnificele fotolii acoperite cu catifea a cărei nuanță palidă de caisă, scotea în evidență căldura acajuului înconjurător.

Admirativă, Valérie nu știa la ce să privească mai întâi. La covorul indian în culori mângâietoare, la impunătorul șemineu cu suport de bronz patinat ?...

Într-un colț, pe un gheridon de nuc, un buchet de cristal răspândea abundența scânteietoare a petalelor sale transparente.

Valérie își răsfrânse mânecile rochiei mult prea călduroase pentru locul acela.

Franck apăru în cadrul ușii. Cu o înțepătură de invidie, ea constată că el se făcuse comod, își scosese cravata și își desfăcuse primii nasturi de la cămașă.

— Căldura va scădea curând. Ți-am urmat sfatul. Te simți în largul tău ?

— Da... În fine... Bineînțeles că nu ! izbucni Valérie, supărată. De ce m-ai adus aici, Franck ?

— Degeaba, poate !

Valérie remarcă mișcarea convulsivă a mâinilor în buzunare, ticul nervos al maxilarului.

— Poate o să reușim în sfârșit să ne explicăm în tihnă, fără țipete, fără dispute, murmură el pe un ton profund, straniu de calm Poate am să cunosc în sfârșit motivul minciunilor tale.

Franck o învălui pe Valérie cu o privire în care se întipărise atâta tristețe încât ea uită de mânia care creștea în ea.

— De ce vorbești astfel ? exclamă ea, descurajată. Am admis deja că am mințit ! Ce vrei mai mult ?

— Să-mi spui tot ce încă îmi ascunzi, te implor, Valérie.

Vocea lui Franck se înmuie. El pronunțase ultimele cuvinte ca pe o rugăciune.

Valérie nu reușea să-l înțeleagă. Ea își repeta că el o antrenase într-o aventură umilitoare.

Dar seninătatea privirii lui Morrant o încurajă să vorbească. Totuși, când ea isprăvise, Franck nu părea satisfăcut.

— Așadar, erai încredințată că aș fi retras tot sprijinul financiar dacă mi-ai fi explicat totul ?

— Léna îmi ceruse să nu spun nimic.

— Te-am întrebat ce gândeai tu, despre asta, Valérie. Ea suspină.

— Odată... la Luangwa... am încercat să-ți explic... dar tu dormeai deja !

El o privi, gânditor.

— Judecând bine lucrurile, a fost mai bine așa, conchise ea, întrucât promisesem...

— Dar atunci, de ce voiai să vorbești cu orice preț ?

— Dacă m-aș fi gândit o singură clipă că tu mă bănuiai, ți-aș fi explicat, evident, totul ! răspunse ea cu mânie.

— În privința banilor furați... murmură Franck, pe un ton aspru, nu ți-ai pus nici o întrebare, nu-i așa ? Dealtfel, nimeni nu s-a aplecat asupra acestui fapt... E de mirare — pe drept cuvânt — tăcerea păstrată de „Safari Zambieni". Am fost dator să explic că echipa însărcinată cu continuarea planului de ocrotire a rezervațiilor nu avea dreptul la cuvânt !...

Franck își însoți cuvintele cu o grimasă amară care mări nedumerirea lui Valérie.

Ea se foia, stânjenită.

— Încă o dată, mulțumesc pentru tot ce ai făcut, Franck... Dar de ce să păstrezi un ton acuzator ?

Ea se ridică.

— Lasă-mă să plec ! spuse ea, cu o voce fără timbru.

— Nu, Valérie, n-am isprăvit. De ce ai vrut să mă faci să cred că nu mă mai iubeai ?

Ea fremătă sub mângâierea vocii lui care devenea ironică.

— Crezi că ai putut să mă faci să cred că eram prima ta iubire adevărată ?

— Încetează !

— M-ai considerat într-adevăr un imbecil ! Să mă faci să cred în plus că îl iubeai pe Shelby, în timp ce fiecare fibră a ființei tale dădea în vileag dragostea ta față de mine !

— Și mândria mea ? Ce-ai făcut din ea ? Mândria m-a îndemnat să-ți spun că îl iubeam încă pe Mark. Eram încă destul de orgolioasă pentru a accepta să te iubesc fără a-mi împărtăși sentimentele !

— Nu ! Sunt convins că era vorba de rușine.

El începu să măsoare încăperea cu pași mari și spuse mânios :

— Rușinea pentru ceea ce făcuseși și care te obliga să mă îndepărtezi, conchise el.

Ca pentru a scăpa de un vis urât, el își clătină capul.

— Ce eram să spun, Valérie ? Ai auzit ? Simt că înnebunesc !...

Valérie ridică o mână rugătoare.

— Lasă-mă să plec, Franck ! Te rog !

— Oh, nu ! Nu înainte să înțelegi dimensiunea nebuniei mele !... Vezi tu, chiar din primele clipe, existența mea a fost otrăvită de cruda certitudine că femeia pe care stăruiam s-o iubesc a putut cădea la învoială cu Wincombe. În același timp, inima îmi spunea că ești nevinovată. Din nenorocire, era prea târziu, pentru a opri angrenajul pe care eu însumi îl amorsasem.

— Femeia pe care tu... ce ?.... strigă ea.

— Femeia pe care nu mă puteam stăpâni să n-o iubesc, repetă Franck.

Valérie închise ochii. Pereții încăperii începură să se învârtă. Mâinile ei fură cuprinse de mângâietoarea căldură a mâinilor lui Franck.

— Te iubesc, Valérie, șopti el.

O cuprinse în brațele lui și o atrase la căldura plăcută a pieptului lui.

— Scumpa mea, mă vei putea ierta într-o zi ?

Înfrântă, Valérie izbucni într-un plâns convulsiv.

— Nu este posibil !

Ea ezită, apoi se agăță de gâtul lui Franck.

— Nu este cu putință, repetă ea, fericită, cu ochii plini de lacrimi.

— Ba da, coșmarul nostru a luat sfârșit ! o liniști Franck. Nu plânge, nu pot suporta să te văd plângând, imploră el.

— Cum să cred în iubirea ta ?... Ochii tăi erau atât de reci...

— Minteau... Nu mereu... Nu-i așa, scumpa mea... Era atâta iubire în ființa mea că nu izbuteam mereu să mi-o ascund.

Meditativ, el tăcu o clipă, apoi reluă :

— Oscilam fără încetare între două alternative : să te izgonesc pentru totdeauna din mintea mea sau să pun la cale imposibile planuri pentru a te scoate din închisoare, dacă asta urma să se întâmple.

Valérie acoperi cu sărutări rapide chipul lui Franck. Plângând și râzând totodată, exclamă neîncrezătoare și încântată :

— Când mă gândesc că iubesc un nebun ! un nebun, de-a binelea, nebun !

— Spune-mi cum vrei. Merit să-mi spui oricum... Doar iubirea ta contează.

El o strânse în brațe din nou.

— Acum ești convinsă de sinceritatea mea ? Ești, în fine, încredințată că te iubesc ?

Ea încuviință, fără glas.

Franck mângâie cu gingășie capul plecat pe umărul lui.

— Nu te merit, Valérie, murmură el. Când mă gândesc că din pricina prostiei mele,

am putut sta separaţi fiecare cu un asemenea coşmar ! Ai putea să mă ierţi vreodată ?

— Ei bine..., rămâne de văzut !

Izbucniră în râs. Dus pe gânduri, Franck explică :

— Aş da orice să întoarcem timpul înapoi... atunci când ne-am iubit pentru prima oară... Ce nebuni mai eram !... Mă înăbuşea pasiunea... Nu voiam să ţi-o mărturisesc !...

Valérie şterse cuta de amărăciune sub o ploaie de sărutări.

— Dar ce căuta oare Shelby în camera ta, în dimineaţa întoarcerii voastre ? întrebă el, redevenind bănuitor.

— Gelosule ! Aşadar, erai gelos ?...

— Nu ştiam pe care să-l strâng mai întâi de gât, pe tine sau pe el ! murmură el.

— Cred că Mark încerca să reaprindă o flacără care de fapt nu existase niciodată.

Pe scurt, Valérie îi povesti ceea ce se petrecuse între ei.

— M-am vindecat iute... A trebuit să te întâlnesc ca să-mi dau seama că de fapt, nu-l iubisem. Dar să te pierd, pe tine !... Ea suspină îndelung. Ar fi o pedeapsă veşnică !

— Nu m-ai pierdut, draga mea. Nu mă vei pierde niciodată ! Cum aş fi putut fi gelos, de vreme ce eram sigur de iubirea ta ? Cum de am putut fi atât de nechibzuit ? M-am purtat ca un adolescent, stupid de mărginit...

Valérie izbucni într-un râs vesel şi-şi oferi gâtul sărutărilor lui Franck.

El desfăcu cu blândeţe nasturii de la rochia ei.

Lăsându-se în voia braţelor lui, ea fremătă şi tresări sub mângâierea măiastră şi uşoară a degetelor sale.

— Îţi aminteşti când îmi destăinuiai iubirea ta, îţi încolăceai braţele în jurul gâtului meu şi îmi şopteai cuvinte pătimaşe pe care nu mă săturam să le ascult... Te vreau, Valérie, te vreau de soţie, pentru ca tu şi fericirea să fiţi strâns unite. Vreau să-mi petrec restul vieţii înconjurându-te cu tandreţea mea. Şi tu vrei la fel, scumpa mea ?

— Cu cât va fi mai curând, cu atât va fi mai bine, răspunse ea cu chipul luminat.

Franck tăcu şi buzele lui avide îşi reluară căutarea de-a lungul gâtului lui Valéric.

„Ea mai avea ceva să-i spună ! Ce anume ? Ce importanţă are ? De acum înainte, va avea toată viaţa la dispoziţie pentru a-i încredinţa toate secretele ei !"

O undă de pasiune străbătu corpul lui Franck. Ea gemu în îmbrăţişarea lui, savurând cuvintele pe care el i le murmura la ureche.

Apoi, totul începu să se învârtească... Ea fu antrenată în dansul ameţitor al plăcerii.

**Sfârşit**

54

Așadar căzuse într-o capcană! Fusese trădată de omul pe care-l iubise cu atâta patimă.

După îndelungi interogatorii, Valérie este scoasă din cauză și eliberată.

Întoarsă în Anglia este nevoită să suporte explicațiile oferite de Morrant. Acestea avură darul să scoată la iveală faptul că amândoi, avuseseră partea lor de vină. Îl va putea ierta vreodată, Valérie? Aceasta era întrebarea care-l măcina pe Franck Morrant.

Pasiunea pe care o încerca pentru bărbatul aplecat la pieptul ei făcea ca vocea ei să devină aproape nedefinită. Franck încuviință, dar începu să-i ridice tricoul tinerei femei.

Ea nu făcu nici o mișcare pentru a-l opri. Se lăsa în voia lui ascultătoare, ridicând de bună voie brațele pentru ca el s-o dezbrace mai repede.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-14-7

Lei 1300

Kate Proctor

Așadar căzuse într-o capcană! Fusese trădată de omul pe care-l iubise cu atâta patimă.

După îndelungi interogatorii, Valérie este scoasă din cauză și eliberată.

Întoarsă în Anglia este nevoită să suporte explicațiile oferite de Morrant. Acestea avură darul să scoată la iveală faptul că amândoi, avuseseră partea lor de vină. Îl va putea ierta vreodată, Valérie? Aceasta era întrebarea care-l măcina pe Franck Morrant.

Pasiunea pe care o încerca pentru bărbatul aplecat la pieptul ei făcea ca vocea ei să devină aproape nedefinită. Franck încuviință, dar începu să-i ridice tricoul tinerei femei.

Ea nu făcu nici o mișcare pentru a-l opri. Se lăsa în voia lui ascultătoare, ridicând de bună voie brațele pentru ca el s-o dezbrace mai repede.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9169-14-7

Lei 1300

54

Kate Proctor

# Kate Proctor

# Dansul ploii

Colecția EL și EA

Editura ALCRIS